RÂSUL LUMII

Jon Butler Bruno Vincent

Au furnicile sfincter?

și alte 101 întrebări la fel de ridicole

HUMANITAS

Jon Butler și Bruno Vincent sunt doi englezi care, lucrând în domeniul editorial, îi cunosc foarte bine hibele. Mai mult, cei doi își permit să râdă de ele fără precauții. Ireverențioși și (auto)ironici, Butler și Vincent satirizează nu doar concesiile anumitor editori, dar și gustul ușor de pervertit al publicului. Tentația de-a produce bestselleruri din nimic și de-a umfla baloane publicitare nu le e deloc străină. Rețeta e simplă: un titlu cu magnet, un ambalaj de marketing cu sclipici și o poveste care să declanșeze curiozitatea cititorului. Rezultatul? *Au furnicile sfincter?* a cunoscut vânzări spectaculoase (peste 250 000 de exemplare doar în Anglia) și i-a convins pe autori că recidiva rentează. Așa a apărut *Do Bats Have Bollocks?* (*Au liliecii boașe?*), un alt amalgam pop-science în care absurdul de zi cu zi e zugrăvit în somptuozitatea lui barocă.

JON BUTLER BRUNO VINCENT

Au furnicile sfincter?

Și alte 101 întrebări la fel de ridicole

Traducere din engleză de
CORNELIA BUCUR

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta: Angela Rotaru

Jon Butler and Bruno Vincent
Do Ants Have Arseholes?
And 101 Other Boody Ridiculous Questions

Cu multe mulțumiri
Camillei Elworthy

Cuvânt din partea editorului

Bătrânul pișicher este, poate, o publicație venerabilă, ba chiar istorică, numai că un *Tânăr pișicher* nu a existat niciodată. Din momentul în care a fost concepută, cândva între cinci și șase după-amiaza – pe când creatorul său, Phospot Smallblans-Styveson-Bestface, uitându-se la Gower Street de la fereastră și văzând câțiva studenți la medicină mai atletici jonglând cu niște rinichi pentru bani, medita: lumea se duce pe apa sâmbetei –, revista noastră a oferit adăpost minților mai raționale și mai așezate, într-o lume în care, prea des, noutatea și entuziasmul par în pericol de a domina în fața bunului-simț, a decenței și a conservatorismului valoros și solid.

Desigur, de la primul său număr și până acum, revista a trecut și prin vremuri zbuciumate. Nu-mi e rușine să recunosc că au existat articole de fond care par (acum, că putem privi în urmă) imprudente. „Studiile arată că indienii au o supușenie naturală" (nov. 1849), „Mosley candidează pentru postul de prim-ministru! Număr special de modă cu cămăși negre" (aug. 1936) și „Calotele de gheață vor acoperi Pământul până în 2007" (ian. 1970) sunt doar câteva dintre ele. Dar punctul nostru forte a fost că am oferit o tribună autorilor cu gândire corectă, care au ceva de spus, mai degrabă decât căutătorilor de senzații tari, preocupați de gloria personală.

Pagina noastră de „Corecturi și clarficări" [*Penny, știu că nu vezi niciodată cuvântul „clarficări", dar te rog să nu*

copiezi greșeala de tipar și pe pagina de titlu, când ajungi să culegi textul de față] apare încă din 1941, când bătrânul pișicher în funcție, Sir Godfrey Phlegming, a pus ceea ce considera a fi o întrebare retorică pe tema eficacității anticoncepționalelor produse din porțelan fin, chinezesc. Atât de numeroase au fost răspunsurile articulate și cumpănite înregistrate de subalternii săi, încât s-a hotărât să înființeze o rubrică de întrebări și răspunsuri, iar secretara (care s-a dovedit a fi un parașutist nazist pozând în femeie de serviciu bătrână și schiloadă) a decis să publice trei sau patru dintre răspunsurile cele mai prostești, mai absurde și mai enervante. Tradiția a fost continuată de toți cei care i-au urmat lui Fräulein Schencker. După Phlegming au venit doar trei editori, toți rămânând în funcție până la vârste extrem de înaintate. Eu am preluat postul de la bătrânul Hal Hammondsley, zis Hazard, după ce acesta a sucombat, în 1991, în urma unui accident, în timp ce zbura cu deltaplanul împreună cu Bill Deeds, la vârsta de 102 ani, fie-i țărâna ușoară. La cei șaizeci și nouă de zburdalnici anișori ai mei, anticipez mai multe decenii [*asta dacă nu-mi provoci tu iar o criză de pântecăraie, Penny. Sper să nu bagi greșeli de tipar noi în cuvintele mele alese cu atâta grijă*] de activitate editorială plină de bucurii.

Chiar dacă respectăm vechile valori, nădăjduiesc însă că nu ignorăm complet tendințele și limbajul nou – de aceea, dacă-mi îngăduiți, sper că veți „supergusta" prima noastră colecție de răspunsuri erudite ale cititorilor la întrebările azvârlite în calea noastră de viața de zi cu zi și că ea vă va face organul „să vibreze".

Cu mulțumiri anticiplate!

Editorul

Mai există culori nedescoperite?

– întrebare primită prin amabilitatea lui Sir Michael Cummings, Biggin Hill

Imediat după ce a apărut această întrebare, în numărul de luna trecută, am început să amestec frenetic vopsele și, cu uimire și o neţărmurită mândrie, pot să vă anunț că am descoperit ceea ce cred a fi o culoare nouă! Amestecând vopsea albastră cu vopsea roșie, am obținut un hibrid regal, minunat de bogat, ceva mai cald și mai dulce decât albastrul, dar mai rece și mai elegant decât roșul. I-am spus „Simon", pentru că Simon este numele meu adevărat. Atașez o mostră de Simon pur, pe care să-l reproduceți în revistă – poate pe copertă??!?

SIMON SAYERS, COMITATUL DURHAM

[Nota editorului: Nu suntem sută la sută siguri, Simon, dar credem că ai obținut un violet. Oricum, îți mulțumim că ai încercat.]

Nu vreau să par nepoliticos, dar acesta ar putea să fie foarte bine prototipul întrebării tâmpite, tot așa cum vorbele lui Donald Rumsfeld despre „cunoscutele cunoscute" și „necunoscutele necunoscute" au devenit emblematice pentru fanfaronada politică și judecata întunecată.

Modul în care reacționează ochiul omenesc la lumina pe care o primește determină culorile pe care le vedem. Un aspect evidențiat adeseori este că nu putem fi niciodată siguri că, deși cădem de acord că un obiect este „maro", culoarea pe care o vedem este aceeași. Teoretic, este posibil să mă lovesc la cap și să mă trezesc că văd cu totul alte culori (sau culori „noi"), dar fără să-mi dau seama de diferență.

Din acest punct de vedere, implicațiile sinesteziei sunt interesante, dat fiind că ea rezultă, în cele mai multe cazuri, în urma unor traumatisme de natură neurologică. Un oarecare Iuri Jerkov, din URSS, a supraviețuit unui accident aviatic petrecut în apropiere de Katerinapol, după care a început să vadă culorile ca pe note muzicale. Dus la Galeria Națională Sovietică, el a reușit să interpreteze multe dintre tablourile cele mai importante sub forma unor aranjamente uimitor improvizate la pian. Dat fiind însă că fusese dintotdeauna afon, tentativele sale ulterioare de a pune pe pânză lucrările marilor compozitori ruși au fost întâmpinate cu repulsie critică, mânie oficială și cu deportarea într-un gulag (pentru tendințe estetice antisovietice), unde a murit în urma unei indigestii din cauza cartofilor.

GREG MARESH, CUBBLING, ALASKA

Care a fost cel mai bun lucru înainte de pâinea feliată?

Simone Taylor, Londra

Picioarele de lemn, berea neagră, a doua nevastă, Biblia în versiunea regelui Iacob, podurile metalice, execuțiile publice, ghinda caldă la teatru, Podul Londrei și sânii reginei Ana fac parte dintre lucrurile care, în decursul timpului, au fost definite ca fiind „cel mai bun din... încoace". Numeroși alți termeni de referință se găsesc la eseiști, memorialiști și jurnaliști ca fiind „cel mai rău din... încoace": ciuma, târfele galeze, ticălosul de Cromwell, Franța, francezii, tot ce este francez, tot ce este german (tot ce este străin, de fapt), impozitul pe ferestre, Revoluția Industrială și, în celebra formulare a lui Pepys, „legea împotriva sodomiei".

TERRY GRAITE, HOLYHEAD, ȚARA GALILOR

Noi, cei din societatea Cel Mai Bun Din... Încoace, am petrecut ani de zile încercând să găsim ceva cu care să înlocuim pâinea feliată ca punct de reper pentru lucrurile bune. Sperăm ca mijloacele precum rubrica de față să se bucure de recunoaștere, pentru ca lumea să înceapă să numească diverse alte lucruri drept „cel mai bun din...

încoace". Iată o selecție a variantelor noastre actuale: pungile de cafea resigilabile, dopurile de tip suzetă de la sticlele cu apă, bancomatele, opțiunea *recall e-mail* din Microsoft Outlook, Snake II, DVD player-ele pentru toate regiunile, miercurea Orange și careul gigantic de cuvinte încrucișate pe teme de cultură generală din *Daily Telegraph.*

JEREMY SHRIMP, SOCIETATEA CEL MAI BUN DIN... ÎNCOACE, LAND'S END

Ca președinte mazilit al societății Cel Mai Bun Din... Încoace, la vederea sugestiilor facile ale domnului Shrimp, m-am gândit că ar fi relevant pentru cititorii dumneavoastră să vadă și alte lucruri care au fost luate în considerare de această organizație jalnică: avionul Concorde, Gary Glitter, gadgetul, casetele audio, Madonna în filme, egării, spam-ul, Tony Blair, linia de metrou Northern, radioul pe unde medii, vinul la cutie, modernismul, postmodernismul și Cupa Cupelor.

Devine astfel limpede cât de trecătoare este atractivitatea fiecăruia dintre aceste lucruri. În timp ce pâinea feliată ne rămâne, la fel de utilă ca întotdeauna.

JONATHAN RADIOHEAD, SOCIETATEA AL DOILEA CEL MAI BUN DIN... ÎNCOACE, BOULDER, COLORADO

Ca fost brutar de profesie, întrebarea mi s-a părut foarte interesantă. Cel mai bun lucru, înainte de pâinea feliată, a fost acela de-a avea o pâine obișnuită, nefeliată și zece nenorocite de degete întregi.

HARRY NOEL, WEST TITTERING, SHROPS

Când lucrătorii de la semnale intră în grevă, cum își comunică hotărârea?

Joost Kuyt, Amsterdam

După cum rememora domnul Herring în fascinanta sa scrisoare (numărul din ianuarie), lucrătorii de la semnale care intră în grevă își comunică decizia exact așa, nemaisemnalizând (deși, după cum remarcau unii comentatori, în acest caz, totul se rezumă la douăzeci de indivizi în salopete, cu expresii ofuscate pe chip). În prelungirea răspunsurilor anterioare, îmi amintesc bine de bătăliile împotmolite dintre cei de la semnale și minerii militanți, din vara lui 1984. Când minerii din sudul comitatului Derbyshire și-au făcut apariția de după deal, cu pancarte scrise de mână în care era criticată guvernarea Thatcher, un strigăt înfiorător s-a ridicat dinspre cei cinci lucrători de la semnale aflați în grevă: „Spărgătorii!" și a urmat o învălmășeală sângeroasă, în timp ce polițiștii – mulțumiți că aveau ocazia să bea un ceai – stăteau și se uitau.

ALBERT SHANKLY, LANGLEY MILL, NOTTS

Găsesc foarte interesantă scrisoarea trimisă de Monsieur Shankly despre lucrătorii de la semnale care produc

tulburări în Anglia anilor '80. Bineînțeles, în Franța, la sindicatul lucrătorilor de la semnale, FROTAGE (*Fédération Régionale des Ouvriers Textuels/Artisans en Grève*) noi procedăm complet altfel și cu mult mai multă eleganță. Semnalizăm, dar, în locul sloganurilor mânioase, pe pancartele noastre sunt tablouri încântătoare, realizate de lucrătorii înșiși, în stilul domnului René Magritte, cu legenda: *Ceci n'est pas un fabricant de signes.* Deși trebuie să recunosc că, în paralel, blocăm toate șoselele care duc la Paris și punem bombe în casele de la femeile bătrâne.

JEAN-MARIE ORANAIS, PARIS

În fiecare zi sunt înconjurat de oameni care vorbesc, dar care nu se ascultă unii pe alții. A calculat cineva vreodată ce procent dintr-o conversație este cu adevărat înțeles sau măcar ascultat?

J. Box, Hereford

Știu că bunica mea, care a vorbit întruna timp de optzeci de ani, a rămas șocată când a aflat că, după moartea bunicului, la autopsie, s-a constatat că fusese surd din naștere. După aceea n-a mai vorbit foarte mult.

J. BEECHES, BRIGHTON

Nu știu dacă s-a calculat sau nu, dar s-ar putea ca unii cititori să își amintească următoarea povestire despre ce înseamnă să nu asculți, de acum câțiva ani. La sfârșitul anilor '90, pe insula Muckle Green Holm din arhipelagul Orkney, despre care se presupunea că era abandonată, a fost redeschis un far părăsit. S-a descoperit că farul conținea rămășițele lui Percy Bentwhite, soldat dezertor și radioamator pasionat, care își cheltuise întreaga moștenire pe echipamentul cu care umpluse clădirea farului și cu care înregistrase pentru posteritate toate emisiunile BBC-ului. La analizarea arhivei (care

conținea zeci de milioane de metri de bandă), au fost recuperate nenumărate programe – lui Bentwhite trebuie să-i mulțumim pentru multe dintre primele episoade din *Hancock's Half Hour*.

Printre ele se numără și emisiunile complet necunoscute ale lui Archie Spector, gazda de la *Night Service*, transmisă pe Programul 3 al BBC-ului la sfârșitul anilor '40 și începutul anilor '50. Spector a început prin a-și invita ascultătorii să își exprime dorințele în materie de muzică, dar, constatând că nu i se răspundea, și-a pierdut rapid interesul și, intuind că nu-l asculta nimeni, a început să renunțe la profesionalism. În mai puțin de o lună, își citea cu voce tare jurnalul, descriind în amănunt iubirea neîmplinită pentru o fată pe nume Maisie. A început să fantazeze, făcând din ea obiectul celor mai profunde deviații sexuale. În continuare necenzurat și poate din disperare, și-a povestit întreaga viață, lună de lună, cu detalii proustiene. Totul a durat trei ani. La final, Spector era categoric nebun. A început să comită acte indecente în parcurile publice și să-și trâmbițeze răgușit delictele pe calea aerului, adresându-se unei forțe polițienești neatente. Cuprins de remușcări, a citit întreaga Biblie, după care a plâns timp de două săptămâni. Alte trei săptămâni nu a rostit altceva decât „Johann Sebastian Bach". A scris o telenovelă a cărei acțiune se petrece într-un castel scoțian și a interpretat, el singur, toate rolurile, dintre care unul îi purta numele; pentru acesta a ales tonalitățile aspre, scrâșnite ale glasului unei bătrâne grecoaice. Apoi, timp de șase luni, a abandonat complet vorbirea omenească, exprimându-se prin intermediul sunetelor pe care putea să le creeze în studio: bătăi din palme, strigăte, bocănituri din picioare, vomitat în cutii și chiar un foarte convingător

orgasm. Cariera sa în domeniul radioului a luat sfârșit în 1953, când emisiunea *Night Service* a fost întreruptă brusc și arbitrar, dar Spector a devenit, pentru o perioadă de treizeci de ani, parlamentar conservator pentru Kingston și Surbiton.

STEVE THEW, COMITATUL DOWN

De câți oameni e nevoie pentru a omorî un elefant cu mâinile goale?

Jessica Hair, Melbourne, Australia

Presupun, în mod automat, că oamenii implicați într-un asemenea efort titanic trebuie să fie goi, cu trupurile tinere și bronzate lucind sub soarele nemilos al Africii. Cu mulți ani în urmă, înainte să ajung la Oxford, m-am găsit într-o astfel de situație împreună cu Carruthers, care îmi fusese partener fidel pe parcursul tuturor încercărilor și tribulațiilor din Școala Mare. Străbăteam întinderile nordice ale Kenyei în minunatul Bentley Derby al unchiului meu, savurând fumul răcoros și aromat al unei țigări de foi Sullivan, când am fost șocat să văd că drumul înainte îmi era blocat de silueta enormă și înfricoșătoare a unui elefant mascul. Hei, ce fel de viteaz mai e și ăsta? am întrebat, întorcându-mă spre Carruthers, care căpătase aceeași nuanță cenușie ca banchetele de pluș gri, cu model din piele de crocodil, ale Bentley-ului...

GENERAL SMYTHINGTON-SMYTHE, DORSET, ANGLIA

[Nota editorului: Corespondența generalului Smythington-Smythe se întinde pe multe pagini. În rezumat, după estimările sale de militar, ar fi nevoie de cel puțin o sută

de oameni goi, cu trupurile unse cu ulei, pentru a supune un elefant: unul ca să-i distragă atenția cu înghețată și alune, doi ca să-i scoată ochii și restul de nouăzeci și șapte ca să-l muște de coadă și de crupă până moare din cauza hemoragiei, a derutei și a stresului. Penny, ești tu drăguță să-mi aduci un ceai înainte de-a te apuca să culegi Nota asta pentru revistă? Mulțumesc frumos.]

Cine găsește denumirile pentru culorile din gama de vopsele Dulux?

Stella Remmington, Bognor

Din păcate, răspunsul cam fantezist al doamnei Trump (numărul din mai) referitor la mascota de la Dulux, câinele ciobănesc englez care miroase cartonașele colorate și urinează la întâmplare pe cartonașe cu denumiri, este fals – deși admit că așa s-ar putea explica aiuritorul „Placebo Jizz Party", care a decorat numeroase sufragerii englezești în vara lui 1983. Adevărul, regret că trebuie s-o spun, este ceva mai tern: geniul care se ocupă de denumirile nuanțelor din gama Dulux este – sau măcar a fost – renumitul cromatolog și *bon viveur* Derek Larousse, un francez masiv, cu un nas enorm, sprâncene sălbăticite, scăpate de sub control, și o pasiune pentru creșterea vidrelor. Larousse și-a făcut un nume în circuitul mondial al vopselelor în anii '70 prin legăturile cu un șir neîntrerupt de starlete franțuzoaice și prin faptul că a schimbat norocul firmei Dulux prin zecile de nuanțe noi și îndrăznețe care reflectau mărcile și tendințele cele mai stilate ale epocii, dintre care cele mai cunoscute sunt „Blue Nun Bleu" și cam forțatul „Coq Sportif" (un roz primejdios de inflamat). După aceea, după cum am aflat între timp, acțiunile maestrului au

scăzut vertiginos. Acuzat de trădare de către colegii de breaslă în anii '80 (după ce și-a extins aria de acțiune la produse farmaceutice, biscuiți cu ciocolată și copiii lui Bob Geldof), lui Larousse i s-a pierdut urma și nu mai știe nimeni dacă își continuă activitatea.

Sau poate că, de fapt, se știe. Printre Magnoliile și nuanțele de Roșu Toscan sau Galben Solar, care umplu rafturile magazinelor de bricolaj din întreaga țară, un ochi exersat încă poate surprinde marca desfrânată a maestrului în bestsellerul vopselelor „Red Mimsy" (fără legătură cu ultimul succes de public, filmul erotic *The Last Mimzy*), în câștigătorul Cupei Cheltenham, „Pays de Cons", și în diverse produse de igienă feminină, dintre care cel mai cunoscut este, ca să citãm din comentariul șoptit al reclamei, „tratamentul tainic pentru locurile tainice ale doamnelor", „VAGICLOT" (rimează cu „clo").

MICHEL ARGOT, NANTES

În continuarea răspunsurilor anterioare, nu multă lume își amintește că Andy Warhol și-a preparat propria gamă de culori pentru scurta expoziție de la atelierul din strada Thievers, din 1969, intitulată pur și simplu „Gamă de culori". Warhol a cumpărat cutii cu vopsea de la un magazin din New York și a pictat niște dreptunghiuri simple de jur-împrejurul camerei, fiecare însoțit de o definiție. Catalogul reproduce expoziția însăși sub forma unui spectru de nuanțe și arată astfel:

Gri: Creier
Galben: Galben
Roșu: Sufragetă
Negru: Om
Alb: Richard Nixon

Bleu: Deșert
Galben pal: Desert
Roz aprins cu buline portocalii: Împărțire cu numere mari
Craniu pe fond negru: Otravă
Mona Lisa: Plictis

Expoziția, care nu s-a bucurat de succes, s-a închis după două săptămâni.

JAMIE THEFFERT, CREWE

Au furnicile sfincter?

Brad Nematode, Oklahoma City

Deși devenit inutil în urma procesului de evoluție și contrar unei opinii foarte răspândite, umila furnică are, într-adevăr, sfincter. El este, ce-i drept, cel mai mic orificiu al unei ființe cunoscute – atât de îngust, încât prin el nu poate trece mai mult de un atom odată. Zgomotul scos de furnică atunci când trage un pârț a fost înregistrat ca sunetul cu cel mai scăzut număr de decibeli din natură (profesorul Humbert Unself a creat o furnică artificială în întregime din porțelan, care emite un sunet și mai stins). Vânturile însă – deși nezgomotoase – sunt incredibil de violente și au provocat, în decursul anilor, numeroase crize cu leșinuri printre angajații departamentelor de biologie.

DR. DAVID POWELL-STROPES, PROFESOR EMERIT,
DEPARTAMENTUL DE CERCETARE A GAZELOR,
UNIVERSITATEA DUNDEE

Erudita replică a lui Powell-Stropes are efecte importante asupra clasiciștilor ca mine. În bine-cunoscutul mit grecesc, arhitectul și constructorul Dedal a fost pus în fața unei enigme aparent insolvabile de către regele Minos: dacă izbutea să treacă o ață prin centrul în spirală

al unui melc marin, avea să câștige bogății peste măsură. Conform modului în care este relatată în general povestea, istețul Dedal a legat ața de piciorul din spate al unei furnici, pe care a ademenit-o să parcurgă spirala așezând la celălalt capăt al ei un singur strop de miere. Sau cel puțin asta este soluția găsită de cei mai mulți dintre învățați ghicitorii dificile – aparent de nerezolvat – formulate de originalul grec.

αυφωΩέά ϊωψέυ
έυ ωΩέ έά
αυυαυέά ωψυ
φω

Și astfel, iscusitul Dedal
L-a păcălit pe puternicul Minos,
Băgând ața prin îngustul sfincter al furnicii
Ca prin urechea acului

Cum, până la publicarea rezultatului cercetărilor lui Powell-Stropes despre organul în chestiune, nu se știa ca furnicile să aibă sfincter, versiunea originală a fost pur și simplu ignorată în favoarea unei soluții mai credibile, respectiv ața legată de piciorul din spate al fabuloasei furnici.

PROF. CLIVE LADYWELL, DEPARTAMENTUL
DE STUDII GRECEȘTI, MERTON COLLEGE, OXFORD

Este râsul cel mai bun leac?

Rafaela Romaya, Tunbridge Wells

Așa cum poate confirma orice cercetător în ale comediei, râsul poate constitui reacția noastră față de aproape orice stare emoțională: șoc, jenă, teamă, ușurare, ură, fericire sau dragoste. Am constatat că până și cei care se confruntă cu bolile cele mai grave se destind când văd filmul *Patch Adams*, cu Robin Williams, fiindcă apreciază că le este de ajutor gândul că există pe lume și lucruri mai urâte decât ceea ce-i așteaptă pe ei.

B. BAYERLING & Q. STEMPT,
SPITALUL ST. MICHEL'S, AMSTERDAM

În prelungirea răspunsurilor anterioare, trebuie să vă spun o poveste pe care tatei îi plăcea foarte mult s-o repete, despre cum a fost deschis primul fast-food cu preparate de pui prăjit, în centrul orașului Leeds, în 1755, de către stră-stră-străbunicul lui, redutabilul și aprigul colonel John Saunders (fără legătură cu tizul lui acum celebru), zis Cocoșul. Era un tip lu' care-i plăcea spectacolul, Saunders ăsta, lumea zice că plătea doispe flăcăi vânjoși de prin preajma locului să se îmbrace în costume largi și bălțate de găini și să dea din aripi afară, pe trotuar, chemând clienții să-ncerce din putina (pe

vremea aia era de-adevăratelea o putină de lemn, de douăj' de kile) cu aripi prăjite și o oală cu ouă murate gratis (maioneza – și, deci, varza cu maioneză – nu s-au inventat decât în anul următor, în Franța).

Unul din flăcăi, cam șifonat după o noapte la masa de cărți, cică și-a pierdut echilibrul în timp ce se-nvârtea cotcodăcind, din cauza capului mare de găină, și a căzut împleticit de pe trotuar pe drum, unde imediat l-a lovit un cal mare de povară. Băiatul a rămas întins în țărână, amețit, cel puțin așa zice lumea, ținându-se de aripă ca și cum ar fi avut-o ruptă. Pe vremea aia, desigur, putea să treacă și-o oră până să vină un doctor, carevasăzică prietenii lui s-au străduit să-i facă șederea mai comodă, ținându-i de urât până să sosească ajutoarele. Tocmai atunci, stră-stră-stră-străbunicul meu – care nu-i prea suferea pe chiulangii – cică a ieșit din restaurant, s-a înverșunat la față de furie și s-a răstit: „Ce mama naibii a apucat-o pe găină să treacă drumu'?"

La asta, cică băiatul rănit a râs cu poftă, ceea ce mai mult ca sigur că i-a mai ușurat suferința. Doar că se mai zice că bătrânul Cocoș, zbârlindu-se la gândul că un pușlan râde de el, nu s-a mulțumit cu atâta, ci a plătit să fie recrutat cu forța în Marină. Sigur e că, până la urmă, râsul nu i-a făcut prea bine la sănătate, dat fiind că el l-a trimis în slujbă la Nelson, unde a avut o moarte îngrozitoare în bătaia tunurilor, în timpul faimosului conflict din Nicaragua, din 1780.

JOSH BUNSWORTHY, LEEDS, ANGLIA

Ca femeie abia trecută de cincizeci de ani și care se ține încă bine, lucrând în secția de arși a Infirmeriei Regale din Derby, sunt încântată să le pot spune cititorilor dumneavoastră că râsul îi ajută, într-adevăr, pe pacienți

să se refacă mai repede. Mă mândresc să spun că am simțul umorului – ador să râd, să merg la teatru și să mă întâlnesc cu prietenii –, iar pacienții îmi spun mereu cât de mult îi înveselește faptul că mă văd prin saloane noaptea. Acum nu mai am nevoie decât de un bărbat înalt, brunet și chipeș, care să mă ducă în plimbări lungi în natură, cu care să mă distrez și poate chiar și mai mult de-atât; ăsta ar fi, într-adevăr, un tonic grozav.

GRACE BLANCHFLOWER, DERBY, ANGLIA

Ce-i într-un nume?

Christina Schweppe, Köln, Germania

În ce mă privește, Grace Blanchflower este cel mai potrivit nume despre care am citit în ultimii cincizeci de ani, iar cea care îl poartă apare, în imaginația umilului dumneavoastră cititor, ca întruparea desăvârșită a frumuseții delicate a numelui său. Ca sprințar jucător de tenis la șaizeci și șapte de ani, căruia îi plac plimbările în natură, n-ar fi dispusă să mă însoțească la una mică? (La o plimbare, nu vă gândiți la prostii.)

EDWARD O. PINKLY, SWEEDTHORPE, DERBS

Unii nu ar comenta. Alții – între care eu și soția mea – și-ar exprima cu vigoare dezacordul.

DL ȘI DNA REGINALD PI*DĂ,
BRECON BEACONS, ȚARA GALILOR

Domnul și doamna Pi*dă fie au un nume foarte neobișnuit, fie se jenează să-l ortografieze corect. Ceea ce îmi amintește de o întâmplare jenantă pentru străbunicul meu, translator la scurtele negocieri de pace care au precedat războiului cu zulușii, din 1879. Ca singurul dintre ofițerii englezi care vorbea dialectul isiZulu, era principalul intermediar între șefii de triburi și armata

engleză. Dar educația strictă, victoriană, cenzurarea textelor literare și o mamă care considera ridicarea coloanei lui Nelson drept un păcat abominabil făceau să-i fie cu neputință pronunțarea numelor demnitarilor tribali în întregul lor, trădându-și în mod laș poziția prin modificarea cu caractere New Roman în: F*ckulu, C'n'l'ng's și șeful M'sh(gw)h:gaw-a? (nu știm dacă acesta din urmă a pornit în viață ca un cuvânt indecent sau nu).

Negocierile de pace au mers bine până când, din cauza pudibonderiei străbunicului, generalii englezi au început să stâlcească atât de îngrozitor numele (C'n'l'ng's, pronunțat cu toate cele patru apostrofuri, se traduce în isiZulu prin Bărbatul Care Face Pipi Pe Nevastă Ca S-o Lase Gravidă), încât, în doar câteva zile, s-a declanșat bătălia de la Isandlwana. Străbunicul a murit în îmbulzeala de la Rorke's Drift, care stă la baza filmului *Zulu*, și a fost unul dintre foarte puținii de-acolo (vii sau morți) care nu au fost citați pentru acte de bravură, dat fiind că l-au găsit, cu o suliță înfiptă drept în dicționar și în inimă, în copaia cu tărâțe în care se ascunsese când începuseră ostilitățile.

BERTIE BOLLOCKS-BROWN, FOULNESS

După cum se menționează în lucrarea intitulată *Cartea eșecurilor eroice*, opinia generală este că numele cel mai nefericit înregistrat vreodată în Anglia este Deprimat Dulap Plăcintă, născut din părinți (deprimați) în 1972. Deprimat îmi este prieten și am convenit că faptul de a nu-ți schimba un nume nefericit demonstrează tărie de caracter.

SADDAM BUTTPLUG, TEWKESBURY

Este o chestiune care a frământat Societatea Spasticilor o mare parte a existenței sale. După ce, timp de decenii întregi, copiii s-au poreclit între ei drept „spastici" atunci când dădeau vreun semn cât de mic al unui defect de vorbire, societatea și-a schimbat numele în Anvergura. La doar câteva luni după aceea, profesorii au observat că ultima batjocură folosită pe terenul de joacă era „anverguroși". S-ar părea că singura posibilitate de a împiedica suplimentarea limbii cu un nou termen de ocară prin intermediul unei alte schimbări de denumire ar fi aceea de a-și schimba denumirea în Societatea Ciudaților.

HOLLY-ANA BUMFACE, NISA, FRANȚA

Ce-i într-un nume? Nu mare lucru, dacă ne luăm după autorii rubricii de față, care, în mai bine de o mie de ediții, s-au dovedit incapabili să ortografieze corect cuvântul „clarificări".

GERALD BUTTER,
INTEGUMENT HOLDINGS, CARSHALTON

[Nota editorului: Penny, TE ROG INSISTENT să rezolvi problema. De peste doi ani te rog să culegi din nou antetul, și cel puțin cincizeci la sută din corespondența pe care-o primim de la cretinii care citesc Bătrânul pișicher *constă în scrisori în care suntem întrebați dacă am observat că însuși termenul „clarficări" are nevoie de o corectură. Ai glezne frumoase, Penny, dar dactilografă nu ești.* Lapsang souchong! *Mult!]*

E o coincidență biologică sau o chestiune de funcționalitate faptul că arătătorul mi se potrivește perfect când îl bag în nas, în urechi și în gaura fundului?

Stuart Rod, Barking

O versiune asemănătoare, chiar dacă mai reținută, a acestei întrebări și-a găsit un răspuns care a mulțumit majoritatea oamenilor de știință în bestsellerul *De ce nu le îngheață pinguinilor picioarele* (mă tem că fenomenul este, pur și simplu, o coincidență fericită – cel puțin pentru noi, cei cu degete subțiri). Pe cititorii fideli ai *Bătrânului pișicher* însă s-ar putea să-i amuze extraordinara poveste adevărată a vieții lui Hans Keffle, „ocarina umană", care a câștigat milioane prin bâlciurile din Midwest profitând de acest capriciu biologic pentru a obține efecte muzicale. Se pare că numărul lui Keffle era, într-adevăr, demn de văzut, dacă este să dăm crezare ziarelor vremii. Keffle insista să-l interpreteze gol-pușcă, acoperindu-și părțile rușinoase cu baloane colorate, folosite cu multă îndemânare. Pentru iubitorii muzicii clasice, ar putea fi interesant de știut că, pentru a emite cele nouă do-uri de sus cerute de aria *Pour mon âme* din opera lui Donizetti, trebuia să-și dea jos ceasul de la mână.

SAM HARKER, ILLINOIS

Dacă degetul ți se potrivește „perfect" în dos, Stuart, nu poate decât să-mi pară rău pentru familia ta și pentru fetele cu care ai fost prieten în decursul anilor. Eu aș merge cât mai curând la doctor și, între timp, aș investi într-un dop mai mic.

ADAM MANDERSSON, REYKJAVIK

Zăpada a venit devreme anul acesta la Moscova?

Colonel sir Geoffrey Beezewater, Lambeth (South Bank), Marea Britanie

Ca om care merge adeseori la Moscova și ca meteorolog amator pasionat, pot să-l asigur pe domnul colonel că, într-adevăr, în acest minunat oraș zăpada a venit mai devreme anul acesta. În consecință, pot să confirm că cinteza a părăsit cuibul. Repet, cinteza a părăsit cuibul!

T. STURZU, PLIC FĂRĂ DESTINATAR, ADUS PERSONAL

Într-adevăr, cinteza și-a luat zborul. Dar cuibul era gol. Poate că sturzul i-a cerut să verifice alt cuib decât cel care trebuia, *iarăși*? Ar fi bine dacă domnul colonel și-ar instrui ceva mai bine sturzii.

O. MIERLĂ, PLIC FĂRĂ DESTINATAR, ADUS PERSONAL

Mierla, după părerea sturzului, și-a lăsat găinațul pretutindeni în această acțiune. Dacă sturzul o întâlnește cumva la farfurioara cu apă, s-ar putea să fie tentat să-i scoată ochii cu ciocul. E o minune că a reușit să zboare din cuib fără să dea cu capul de vreo creangă și să leșine.

T. STURZU, PLIC FĂRĂ DESTINATAR, ADUS PERSONAL

Cu tot respectul, mierla vrea să sublinieze că sturzul a fost cel care a feștelit schimbul de la Budapesta. După Eton și Trinity College, (Cambridge), tot nu e în stare să citească o amărâtă de hartă. Poate-ar fi mai bine dacă și-ar scoate ciocul din dos.

O. MIERLĂ, PLIC FĂRĂ DESTINATAR,
ADUS PERSONAL

În mitologia indienilor sioucși, vulturul stătea pe o ramură aflată mai la vârf și spunea: păsările mici trebuie să țină minte să nu se lase pradă certurilor mărunte. În situația dată, mierla a procedat corect. Sturzul este singura pasăre care avea experiența necesară acțiunii. Nu întâmplător au fost așezate pe aceeași creangă.

COLONEL SIR GEOFFREY BEEZEWATER,
LAMBETH (SOUTH BANK), MAREA BRITANIE

Nu vreau să vi se pară că vorbesc ca un bătrân cusurgiu, dar mă tem că nu cred că autorii epistolelor de mai sus au vreun pic de experiență în ce privește obiceiurile păsărilor. Eu observ păsări de patruzeci de ani și n-am întâlnit niciodată un comportament asemănător celui descris de cei doi domni. Mierlele și sturzii nu cooperează în nici un fel, un sturz care să-i scoată ochii cu ciocul unei mierle este o imposibilitate, iar ideea că un sturz ar putea rămâne cu capul vârât în propriul fund este atât de grotesc scornită, încât m-a îndemnat să vă scriu. Sper că redactorii dumneavoastră vor putea verifica mai riguros gradul de corectitudine a răspunsurilor pe viitor.

JAMES CUNYNGHAM, COLDING, BORDERS

[Nota editorului: Dacă ai impresia că verificăm veridicitatea tuturor tâmpeniilor astora, drăguțule, înseamnă

că ești mai prost decât credeam. Penny, formulează tu versiunea corectă politic la asta și insereaz-o, fii amabilă – și, de data asta, poate fără să incluzi și preambulul meu, da? Nevastă-mea nu s-a bucurat să vadă complimentul pe care ți l-am făcut deunăzi pentru gleznele tale, zău așa, uimitor de frumos modelate.]

Mi-ar plăcea foarte mult să aflu ce părere au cititorii dumneavoastră despre părul meu. Este foarte creț, de la natură; și, în mod bizar, cu cât crește mai lung, cu atât se încrețește mai tare, rezultatul fiind că, de la distanță, pare să fie exact la fel. Ar fi mai bine să-l tund?

Chantal Magnicourt, Chamonix

Ce întrebare interesantă! Pentru mine, ca fizician, părul dumneavoastră reprezintă un remarcabil model la scară mică al creării universului însuși. Dacă aplicăm ecuația Zl = Y2/ $(2)^2$, în care l este viteza luminii, Z masa unui singur proton și Y infinitul, putem demonstra că, într-un număr infinit de ani, părul dumneavoastră va atinge o masă infinit de mică și infinit de densă; adică va deveni o gaură neagră. Frustrant este însă faptul că nimeni nu va putea aprecia frumusețea lui teribilă, de Meduză, pentru că orizontul spațiu-timp – fruntea dumneavoastră – va capta toată lumina.

PROF. JOHN F. SMURF, ZONA 51, NEVADA

Cui îi pasă? Căci sunt îndrăgostită. Ah, Edward, picnicul nostru în natură, în lumina blândă a câmpului cu

violete, a fost divin – mă simt atât de ridicol pentru că m-am speriat de bilețelul prin care mă invitai la o „întâlnire și-un viol"! Dragul, spiritualul de tine! Și excursia la distileria de whisky, și superba mănăstire de unde se văd piscurile zimțate din Derbyshire... Vorbeai serios, măicuțele chiar se silesc să facă flotări pe câmpul cu castraveți pentru a-și pune la încercare credința? Niciodată nu știu când râzi de mine, ființă caraghioasă ce ești! Dar n-am mai râs atât de ani de zile și toți pacienții zic că, de când te-am cunoscut, obrajii-mi sunt mai îmbujorați. Putem să ne mai vedem?

GRACE BLANCHFLOWER, DERBY, ANGLIA

Ce este un titfink?

Barry Knowles, Blackpool

Titfinkul este o pasăre scandinavă fermecătoare, viu colorată, al cărei cântec trist se aude în nopțile de iarnă cu lună. Numele, desigur, i se trage de la cântecul său, un *tiit-fink! tiit-fink!* ciripitor și certăreț.

LARS KLUBFOOT, PAJALA, SUEDIA

Răspunsul domnului Klubfoot este în mod evident eronat. *Titfink* este un cuvânt suedez, dar mult mai urât decât sugerează dânsul. El desemnează senzația provocată unei persoane (atât de des în Suedia) atunci când i se desfac cătușele, după o partidă de sex pervers. Bâj-bâielile necesare pentru a descuia cătușele finlandeze, celebre pentru proasta lor calitate (adeseori e nevoie de cinci minute pentru asta) îi deschid suedezului ochii asupra umilinței și lipsei de sens a ceea ce a făcut. În momentele acelea, dată fiind temperatura care scade rapid, este așteptat ca el să exclame: *Titfink!*

Termenul a migrat și înspre limba norvegiană. Scandinavii se amuză copios pe seama faptului că traducătorii mai conservatori ai *Casei păpușilor* de Ibsen îl fac mereu pe Torvald să-i spună Norei că este mica lui „veveriță", în locul realității din original.

HENRIK JOHL-KELPERSEN, GÖTEBORG

„Titfink" nici măcar nu e un cuvânt. Suedezi ticăloși.

MONTY LE ROUX, BERKS, ANGLIA

Grace! Micul meu titfink. Ai dreptate, desigur: am jucat ani de zile tenis cu măicuțele, care au făcut aceeași glumă cu mine prima dată când le-am cunoscut, pe tema castraveților, la un pahar de apă cu lămâie, în pauza dintre seturi. Maica Margareta are un simț al umorului deosebit de acid, plus un smash pe forehand de speriat. Dar, Grace... tu știi, nu-i așa, că ce-a fost între noi s-a terminat. Cu perspicacitatea care te caracterizează, ai observat că tot m-am îngrășat rapid în ultimele câteva săptămâni – și vai, cât aș vrea să pot spune că e din cauza prea numeroaselor pahare de whisky. Inocența ta sclipitoare, luminoasă, mă obligă să mărturisesc cu rușine, draga mea. Baloanele – „țâțișoarele" mele, cum atât de încântător le-ai numit – sunt adevărate. Sunt femeie, Grace, iar asta e doar jumătate din adevăr. Cred că sunt însărcinată în trei luni. Tatăl e un alt cititor al *Bătrânului pișicher*, un om cumsecade, minunatul general Smythington-Smythe. Ne iubim și vrem să ne căsătorim înainte de-a ne acoperi, pe noi și Anglia, de glorie bătând recordul nașterilor la bătrânețe, deținut de spaniola Maria del Carmen Bousada de Lara, în vârstă de șaizeci și opt de ani. Mi-ar părea rău ca vestea asta să te rănească, Grace. Ești o mânză plină de viață și meriți un bărbat adevărat. Sper să-l găsești curând și rămân a ta, cu respect,

ENID O'PINKLEY, SWEEDTHORPE, DERBYS

Care sunt avantajele fumatului?

Hugo Tipping, Londra

Absolut nici unul. Tata, care a fost un idol al filmelor de matineu de mâna a doua din anii '50 și '60, devastator de frumos, i-a cunoscut și pe Humphrey Bogart, și pe Steve McQueen în decursul activității lui. Amândoi au ajuns la o faimă uriașă, ca simboluri ale masculinității și ca imagini eterne în lumea filmului. Dar amândoi au murit în floarea vârstei, din cauza țigărilor. Tata însă, primul pe lista de preferințe a lui John Ford pentru rolul cadavrului șerifului din *They Ride at Dawn,* e încă printre noi, în vârstă de nouăzeci și șapte de ani. Cine a învins?

JOSEPH I. MARLBOROUGH, CALIFORNIA

E posibil să cazi în butoiul cu rahat și să ieși de-acolo mirosind a trandafiri?

Henry Gaylord, Twickenham

Răspunsul cel mai simplu este, bineînțeles, nu. Cu toate acestea, cititorii mai vârstnici s-ar putea să își amintească, zâmbind, că l-au văzut pe Peter Purves, în tinerețe, în grădina emisiunii *Blue Peter*, căzând cu capul înainte într-un butoi cu petale de trandafir și făcând pe el în direct. Clipul există, alături de cel cu elefantul care urinează în platou, și merită un hohot de râs, dacă reușiți să puneți mâna pe el. Cu ochii minții, văd și acum fața lui Percy Thrower, bombănind și înjurând în timp ce încerca să-l scoată pe Purves din butoi, trăgându-l de picioare. Momente de neuitat în televiziune!

MUTTIAH FERNANDO, FANUL NUMĂRUL
UNU AL EMISIUNII *BLUE PETER*, SRI LANKA

În continuarea răspunsului dat de Muttiah Fernando, mă întreb dacă își mai aduce și altcineva aminte ce spectacol a făcut Purves, venind îmbrăcat cu o pereche de pantaloni crem, noi-nouți, în ziua incidentului, spre nemulțumirea bombănită a bătrânului Thrower. Aroganța nu e o trăsătură de caracter potrivită pentru

un prezentator al emisiunii *Blue Peter*, iar Purves a căutat-o cu lumânarea, după părerea mea.

JOHN SPOKES, SOMERSET

Vă scriu pentru a-mi exprima dezgustul față de scrisoarea meschină și prost mascată trimisă de fostul coleg al lui Purves, coprezentatorul și prietenul lui cel mai bun, John Noakes, care face senzație cu povestea asta cu pantalonii crem de câțiva ani încoace. Ca președinte al Societății Peter Purves, cititorii vor dori să afle că, deși Peter a declarat în interviuri că regretă profund incidentul, pantalonii în chestiune erau, în realitate, perechea preferată a lui Noakes, pe care Peter o împrumutase din cabina pe care cei doi o împărțeau, înainte de-a trece la treabă, în grădina de la *Blue Peter*. Vorba bunicului meu: cine face pe el îmbrăcat în pantalonii altuia se cheamă că e un om norocos; și îmi face mare plăcere să limpezesc lucrurile, chiar dacă gestul acesta este, știu prea bine, o compensație prea măruntă pentru o carieră pe parcursul căreia eroul nostru a rămas cu porecla de „Vărgatu'" în comunitatea emisiunilor de televiziune pentru copii.

SARAH SHARP, DERBYSHIRE

Care este cea mai bună metodă pentru a ajuta mediul înconjurător?

Harry Goldstein, New York

Soțul meu insistă „să facă economie" trăgând apa la toaletă o singură dată pe zi. Toate cele patru fiice ale noastre sunt doritoare să își facă datoria față de mediu și se supun cu voie bună dictatului lui Derek – ceea ce e foarte bine, dacă vrei să te întâmpine o „lasagna de caca" de fiecare dată când te duci să te ușurezi și tu.

Te părăsesc, Derek. Un asemenea trai a fost distractiv când stăteam la țară, în anii '60, cu vântul în plete, dar viața a mers înainte. Nu mai vreau nici măcar o singură petrecere la care musafirii preferă să se ducă în curte, după tufele de azalee, decât să meargă la noi la baie.

JENNIFER MASTERSON, RICHMOND

[Nota editorului: De la apariția acestei scrisori, acum doi ani, în numărul 1374, Toaleta cu lasagna de caca și instalație de compost ® a lui Derek Masterson s-a vândut într-un milion de exemplare, după ce i-a uimit pe judecătorii de la Bârlogul balaurului, *emisiunea de pe BBC2. Toți cei cinci balauri i-au lăudat prezentarea inteligentă, care „aduce gustul și stilul italian în băile noastre, ajutând*

în același timp și mediul înconjurător". Derek este acum căsătorit cu Svellana Bogorova, fosta luptătoare de greco-romane la categoria muscă – un cuplu fermecător, deși eu, unul, prefer și acum azaleele ori de câte ori merg la ei la cină.]

Tocmai am urmărit *Shaun, din tărâmul morților* împreună cu prietena mea. Poate vreunul dintre voi, pișicherilor, să-mi spună dacă într-adevăr câinii se uită în sus?

Roy Cardigan, Beeston

Depinde dacă exemplarul din *Pagini Aurii* pe care-l ai acasă e scris într-un stil „câinesc"!

DL PLUM, PLUMSTEAD, SURREY

[Nota editorului: Penny, bănuiesc că asta e o glumă a ta. Nu e cu putință ca cititorii Bătrânului pișicher *să fie atât de grotesc spirituali sau lipsiți de umor. Te rog ca, pe viitor, să te abții de la a mai publica asemenea replici. Și dă câinele ăla afară din birou. Dacă nu-l poți lăsa acasă, azvârle potaia cu lătrat ascuțit în Tamisa. N-o fi el mai mare decât un cozonac, dar mă calcă pe nervi și-mi provoacă gaze.]*

Să tragem un văl delicat peste inepția domnului Plum: încă de pe vremea romanilor, zoologii s-au întrebat de ce ochii câinilor nu sunt situați pe partea de sus a capului. După experimente riguroase (și dubioase din punct

de vedere etic) efectuate în Statele Unite la finele anilor '60 însă, majoritatea experților au ajuns să-și dea seama că respectivele patrupede au căpătat ochi pe partea din față a capului ca rezultat al relației cu omul. Mulți cunoaștem plăcerea simplă a mângâiatului unui câine credincios pe cap; închipuiți-vă șocul suferit de unul dintre strămoșii noștri care, mângâind absent, și-a descoperit mâna umezită de lacrimi sărate după ce își orbise temporar prietenul fidel! Cei mai mulți zoologi sunt de acord că zece mii de ani de mângâieri persistente din partea oamenilor au făcut ca ochii câinilor să migreze din creștetul capului până puțin deasupra nasului. În consecință, câinii și-au modificat regimul alimentar, trecând, pe parcursul multor generații, de la veverițe, vulturi și alte animale care locuiesc în copaci la pisicile obișnuite.

JAMES STEWART, HARPINGDON, MAREA BRITANIE

Cum este posibil ca tatăl nostru să găsească emisiunea *Meciul zilei* atât de extraordinară? A văzut toate episoadele din 1979 încoace și, săptămână de săptămână, continuă să exclame: „Incredibil!" de cel puțin cinci ori. Să i se pară oare cu adevărat incredibil?

Sam și Charlie Betts, Leeds

Pasionații sporturilor reacționează la instinctul de turmă alegându-și echipe (adeseori aparent la întâmplare) și apoi susținându-le zgomotos chiar și atunci când au dovezi clare că sunt mai puțin talentate, mai corupte, mai urâte fizic sau mai proaste decât adversarii. Atunci când un suporter izbucnește în urale, cel mai probabil este că el strigă din rărunchi: mă simt bine, sunt la fel ca ceilalți. Interesant este că, atunci când a avut loc un eveniment cu adevărat uimitor, de exemplu când o farfurie zburătoare a aterizat pe teren în plin meci între New York Titans și Oakland Riders, în 1959, toată lumea a rămas cu ochii holbați, incapabilă să scoată o vorbă, până când s-a dovedit că totul era un artificiu publicitar pus la cale de Super-Sudz Co., când majoretele au început să vânture ambalaje de săpun.

HENRY KLO, COMITATUL CORK, IRLANDA

Ca urmare a întrebării domnului Hardiman cu privire la cantitatea de unt conținută într-o bucată de lemn, dacă untdelemnul ar fi să conțină unt, știe vreun cititor ce s-a ales de câinele mort al tatălui lui Ken Dodd?

Jeremy Mills, Cobham

Povestea câinelui tatălui lui Ken Dodd, un collie pe nume Cull, este una dintre cele mai triste povești din showbiz. Karl, tatăl lui Ken, era atât de mândru de fiul lui, încât vorbea despre sine la persoana a treia ca fiind tatăl lui Ken Dodd, spunând frecvent lucruri precum: „Acum, tatălui lui Ken Dodd îi e foame". Atât el, cât și Ken îl adorau pe Cull, în ciuda faptului că locul preferat al animalului, pe treapta de sus a scării din fața ușii de la bucătărie, îi provoca aproape zilnic unuia dintre ei o căzătură.

Se povestește că, în seara pe care o considera ca fiind cea mai importantă din cariera lui, Ken Dodd a coborât de pe scena de la Darlington Palladium (unde interpretase magistralul cântec comic „Nancy moare după nădragi, dar ai ei nu-s nimănui dragi") și a primit o telegramă cu următorul text: CÂINELE TATĂLUI LUI

KEN DODD CRĂPAT STOP OTREAPA DE PE TREAPTĂ A OPRIT PROPTEAUA PODULUI STOP.

Martorii spun că urletul pe care l-a scos atunci a făcut să plângă bărbați în toată firea.

GAVIN DUNDEE, HOLY ISLAND

De ce cad merele?

Timmy Jones, în vârstă de opt ani, Londra

În mod surprinzător, nimeni n-a încercat încă să dea un răspuns direct la această întrebare aparent simplă. S-a scris mult despre idei contrafăcute, nebunești, de pe Continent, idei precum „faptele concrete" și „gravitația", dar, cel puțin în grădina mea, ca englez, merele cad pur și simplu pentru a putea fi încorporate în delicioasa plăcintă cu mere a mamei.

GEORGE, ÎN VÂRSTĂ DE 39 DE ANI,
PRIN AMABILITATEA MAMEI, SHROPSHIRE

George, sunt mama. Îmi pare rău că sunt nevoită s-o spun, dar trebuie să am puterea de-a o face: a venit vremea să părăsești casa părintească. Doar pentru că Isus s-a ținut pe lângă casă, cioplind bucățele de lemn, până a trecut de treizeci de ani, s-a purtat ca și cum ar fi fost fiul Domnului și a nutrit convingerea că maică-sa era fecioară nu înseamnă că poți să faci și tu la fel. Am cunoscut pe cineva. Îl cheamă Terry și e un om cumsecade, George. Nu putem avea o relație normală cu un bărbat de treizeci și nouă de ani pe lângă casă, care se joacă tot timpul pe PlayStation și așteaptă ca masa să i se pună dinainte la ora șase fix. Știu că e neplăcut,

dragul meu, dar o fac pentru binele tău. Cum vrei să formezi următorul guvern, dacă nu te poți da jos din pat dimineața? Ai să rămâi veșnic șeful opoziției dacă nu iei taurul de coarne și nu-ți închiriezi un apartament.

DOROTHY OSBORNE, SHROPSHIRE

Este adevărat că a fost o vreme când brânza se făcea din lapte de mamă?

Jake Arendt, Dakota de Nord

Brânza făcută din lapte de mamă a fost, până în secolul al XIX-lea, recunoscută drept o componentă esențială a regimului alimentar al locuitorilor de la țară, pe întregul teritoriu al vechii Anglii. Cunoscută mai mult sub numele de „brânză de domniță" începând de la finele Evului Mediu încoace, ea se servea în mod tradițional împreună cu fructe de sezon zaharisite și chifle albe. După cum reiese din registrele bisericilor, în vremurile cele mai prospere, felul principal era urmat de un bogat sortiment de „iaurturi de codană [fată], keesh [quiche] dulce și, mai gustavnic [gustos], puțintel [puțin] unt". Metoda de producere a acestui unt a rămas un mister pentru experții moderni ai artei culinare, deși ar fi interesant de menționat că o xilogravură atribuită lui Francis Bacon și care prezintă „o mașinărie de bătut untul" – o femeie care în mod evident alăptează, stând într-o căruță trasă de cai pe o uliță pavată cu piatră de râu, în timp ce țăranii se strâng în jurul ei, așteptând, cu străchinile în mâini – a provocat dezbateri numeroase și pătimașe în rândul savanților, în anii din urmă.

SIMON VON SPALDING, SPALDING, ANGLIA

Mi s-a părut foarte interesant răspunsul erudit al lui Simon von Spalding, care face pași importanți înspre eliminarea tabuurilor născute pe tema unor astfel de acte de canibalism minore și complet inofensive. Se știe că, în multe culturi, placenta se consumă într-un ritual al fertilității – fapt demonstrat relativ recent pe micile ecrane de Hugh Fearnley-Whittingstall, umflându-și vesel obrajii rozalii cu *vol-au-vent* cu placentă. Ca antropolog de profesie, mă interesează în mod special rădăcinile ancestrale ale termenului „brânză de măciulie", supliment alimentar nutritiv pe care unii oameni de știință îl consideră ca stând la baza societăților de vânători-culegători de la finele ultimei ere glaciare. Recent descoperitele picturi rupestre din Franța conțin imaginea grosieră a unui penis tumescent, completat de testicule hirsute și un unic șuvoi lucitor de spermă, practic identic cu toate desenele trecute din mână în mână de băieții din toate epocile. Conturul „măciucii păroase cu ouă" a fost descoperit sub stratul de cenușă de la Pompeii, scrijelit pe băncile școlilor victoriene și trasat cu carioca groasă în stațiile de autobuz din întreaga lume. Și ce marcă evocatoare, fascinantă, a moștenirii noastre gastronomice avem în el!

RICHARD BLEND, PROFESOR EMERIT
DE ANTROPOLOGIE, BANGOR

De ce dispar șosetele la spălat?

J. Snagg, Saxmundham

Este interesant faptul că, inclusiv în epoca tehnologiei mecanice, omul a trecut printr-o experiență care l-a urmărit mii de ani: aceea că este imposibil să împiedici șosetele să dispară, la spălat sau nu. Sunt în joc aici mai mulți factori, abordați în modestul meu studiu despre istoria picioarelor intitulat *Să pornim cu dreptul* (1978, Collander Books, Glasgow, pp. 145–176). Într-adevăr, mai multe piei cu care primii hominizi își înfășurau gambele, denumite „gambiere", au fost descoperite în ghețari, la mulți kilometri depărtare de orice urmă de așezare primitivă, sau pe fundul pâraielor, scăpate din mâinile celor care le spălau.

Și mai departe, în istorie, apar numeroase menționări ale incapacității oamenilor de a-și păstra șosetele – dintre care cea mai cunoscută este cea a cetății medievale prusace Klaxenburg, unde erau înălțați opt pari în care erau înfipte trupurile răufăcătorilor executați, cel de-al optulea fiind rezervat exclusiv hoților de șosete.

La rândul său, literatura este plină de exemple: atât Dickens, cât și D.H. Lawrence au personaje care își exprimă stupefacția provocată de șosetele lipsă, deși, din păcate, ambii autori preferă să dea acestei preocupări cotidiene exprimarea colocvială a unor englezi din nord.

Rezultatul este că nu aflăm mai multe de la Rumbleberry, hamalul care apare în colecția de povestiri a lui Dickens intitulată *Mugby Junction* („Că nu'ș' ce dihanie mi-o fo' șterpelit ciorapii."), decât de la Hays, chipeșul și necioplitul olar din *Thaseby Well* a lui Lawrence, publicată postum (pe care îl auzim bodogănind: „Șosetili nu-m' trebe, da' tare-m' lipsește").

Inventarea mașinii de spălat pare să fi acutizat problema, făcând din ea motiv de mici frustrări cotidiene, la fel ca obiceiul feliei de pâine prăjită de-a cădea întotdeauna cu partea unsă cu unt în jos. Ea nu va fi rezolvată nicicând. Majoritatea șosetelor sunt practic identice și, din păcate, prea puțini oameni depun efortul de a-și cataloga colecțiile. Ca rezultat, este aproape o certitudine că nu vom înțelege niciodată calitatea care face aceste obiecte să fie – mult mai mult decât mănușile, pălăriile sau rubedeniile lor apropiate, chiloții – atât de alunecoase.

H.H. UNSELF, BROCKHAMPTON, NOTTS

Consider că trebuie să combat o mare parte a replicii aparent „erudite" a lui H.H. Unself și, în plus, să dezvălui cititorilor dumneavoastră existența disputei deschise în instanță în legătură cu plagiatul nerușinat comis de Unself după cartea mea – care, apropo, se află pe listele bibliografice ale universităților încă de la mijlocul anilor '60 – *Ghici ciorap într-un picior: o interpretare simplificată a legăturilor podale în paleolitic* (1963, Garter Press, Londra). Scrisoarea bietului Unself mi s-a părut amuzantă și consider că este de datoria mea să profit de ocazie pentru a înfige un ultim țăruș în inima flască și grăsoasă a „cercetărilor" lui:

1) Klaxenburg este de mult timp citat de savanții franco-prusaci ca fiind prima mențiune europeană a

termenului *gesockenschpritzohnemitznocken* (furt-de-șosete-în-absența-rușinii), dar, după cum v-ar putea spune oricare dintre studenții mei, parul rezervat nefericitului tâlhar era cel de-al nouălea din zece. Mai verifică-ți cifrele, Unself!

2) *Mugby Junction* este, desigur, titlul originar al romanului publicat, în cele din urmă, ca *Măricuța Dorrit*, rău gândita continuare „pe bani" a uneia dintre lucrările de început cele mai cunoscute ale lui Dickens. Unself ar fi știut asta dacă s-ar fi dezlipit cât de puțin de fustele nevestei lui bondoace și obosite și ar fi trecut dincolo de granițele orașului Brockhampton – un loc sordid, a cărui unică faimă este aceea de-a deține „cea mai mare statuie a unui morcov din centrul Angliei", dacă e să dăm crezare ghidurilor de călătorie.

Și aș putea continua, dar vreau să-i scutesc pe prietenii mei, cititorii, de priveliștea sângelui pe ringul de dans universitar. Ne vedem la tribunal, Unself.

PROF. DIGBY DUMBLE, B.A., LL.S.

Aș vrea să clarific pe scurt câteva aspecte ridicate de bătrânul profesor Bumble Dumble în replica de mai sus, caracteristică pentru numărul de neadevăruri ridicole pe care le conține.

„Instanța" (cu n, prietene) la care face referire ar putea fi tribunalul provizoriu din Chelmsford, care l-a suspendat pe Dumble pentru a fi condus o bicicletă tandem în stare de ebrietate.

Îl sfătuiesc pe învățatul profesor, îl conjur să nu încerce să mă corecteze pe tema șosetelor în opera lui Dickens. Aproape că-mi e rușine să-i descâlcesc nefericita confuzie sub ochii cititorilor. *Măricuța Dorrit* a fost, într-adevăr, o continuare, dar scrisă de Rudyard Kipling

pentru revista *Lippincott's Monthly*. Extrem de explicitele *Alte aventuri ale lui Alice*, acum obiect de colecție, au apărut în același organ de presă. Confuzia lui Bumble Dumble decurge din faimoasa scrisoare descoperită printre documentele lui Dickens aflate în posesia editorului său, în care face o listă a continuărilor pe care ar fi dorit să le scrie. *Povestea a trei orașe* este una, iar *Fiul lui Nickleby*, alta. Pe margine, Dickens însuși a mâzgălit: „*Măricuța Dorrit*?"

În fine, soția mea, în greutate de șaizeci și două de kilograme (mult mai ușoară acum, că povara căsniciei cu un bărbat necioplit și plicticos i-a fost ridicată de pe umeri), este încântată că fostul soț continuă să se gândească la ea, îi transmite urările ei cele mai calde și regretă că a considerat că nu mai putea rămâne alături de un bărbat care strigă: „La ataaac!" atunci când face dragoste.

Rămân, cu respect,

H.H. UNSELF, BROCKHAMPTON, NOTTS

Am să fiu scurt, ca să nu pun la încercare răbdarea cititorilor acestei erudite reviste. Ai mers prea departe, Unself. Oho, aș putea, dac-aș fi mai tânăr, să mă duelez la nesfârșit în felul acesta (*Fiul lui Nickleby* fiind, desigur, redarea ternă, englezească, a omagiului adus de Tolstoi lui Dickens, mult mai sprințar intitulatul *Nicolai Nicolaevici Niclevschi*, de exemplu. Dar mă îndepărtez de la subiect.)

Nu mai sunt tânăr, Unself. Am cărțile mele, șosetele și mândria mea, dar nu pot continua în felul ăsta. M-a rănit profund decizia ta de a face public incidentul cu tandemul. Îmi permiți să-ți amintesc, dacă ai uitat, că a fost ideea ta de-a o scoate pe „bătrâna Jenny" la plimbare

pentru ultima dată, după ce băuserăm un pahar în plus de porto rubiniu? E nevoie de doi bicicliști pentru un tandem, Unself, dar tu nu mai știi de mult ce înseamnă munca în echipă, devorat cum ești, se pare, de propriul orgoliu. Dar voi merge, pentru că vreau să merg, și mai departe: m-am săturat de dumneata, domnule. M-am săturat să te aud trâmbițându-ți succesul de-a fi câștigat mâna Dianei – dulcea Diana, cea cu un singur picior – furându-mi-o mie, fostul dumitale dascăl, coleg, prieten. „La ataaac!" strigam odată, pe când eram însurat, nevinovat de altceva decât de-a avea inima de leu a unui luptător; da, dacă mă tai, curge sânge, dar sunt englez, un englez pe care l-ai împins prea departe.

Sunt în amurgul carierei mele de cercetător, Unself, și inima mi-e grea acum, pe când mă pregătesc să mă ridic din fața tastaturii și să închid computerul pentru totdeauna, incapabil să-ți mai îndur behăielile pompoase sau tăietura șmecherească a părului proaspăt ondulat; incapabil să mai suport lălăielile permanente ale radioului din colțul tău de birou; incapabil să mai rabd însăși încăperea asta infernală, sufocată de hârtii, cu mormanele de șosete și privelișteа sordidă a apăsătorului falus de beton care este Morcovul din Brockhampton; incapabil să te mai văd – veșnic pe tine – în spatele meu, țăcănind la mașina de scris: un broscoi râios, un rahat cu ochi și un hoț de neveste ordinar.

Nu știe nimeni unde dispar șosetele la spălat, Unself. Acestea sunt lucruri pe care omul nu le poate cunoaște, lucruri destinate măreților picioare, superb încălțate, ale lui Dumnezeu însuși. Eu mă duc dinaintea lui.

PROF. DIGBY DUMBLE, UNIVERSITATEA DESCHISĂ

P.S. Tandemul poți să-l păstrezi, ca și Leagănul lui Newton.

Când eram în armată, sergentul de instrucție ne amenința cu „parul" dacă nu aveam o ținută impecabilă. Perspectiva ne îngrozea, dar nici unul dintre noi nu a aflat vreodată ce presupunea această pedeapsă legendară, dat fiind că ea nu ne-a fost aplicată. Poate să mă lumineze cineva?

Fruntaș Geoff Grinshaw, Bolton

Parul (sau *picquet*) era o pedeapsă abil aplicată în armată și foarte răspândită în Europa de la sfârșitul Evului Mediu, dat fiind că nu necesita nimic mai sofisticat decât un par de lemn, înfipt în pământ și apoi ascuțit nu prea tare. Ghinionistul pedepsit era apoi chinuit într-o manieră deosebit de inconfortabilă: cu un deget mare de la mână legat de un copac, era pus să stea în piciorul opus, descălțat, în vârful parului. Parul pe care stătea piciorul era suficient de ascuțit pentru a provoca o durere considerabilă, dar nu destul pentru a străpunge carnea sau a intra printre oase. Pentru a mai ușura din presiunea exercitată asupra piciorului, condamnatul își lăsa toată greutatea în degetul suspendat, încordându-și cât mai tare mușchii; și invers, pentru a micșora tensiunea din deget, condamnatul își

expunea piciorul întregului efect al parului, provocându-și dureri atroce, în timp ce vârful ascuțit îl împungea fără milă în talpă – sau în călcâi, dacă era destul de inteligent ca să se așeze în așa fel încât partea mai groasă, mai puțin sensibilă a călcâiului, să fie cea expusă.

Gardul alb de pari, de atâta vreme simbolul conformismului american nesărat, își are originile în popularitatea pe care a avut-o această tortură printre puritanii părinți fondatori ai Statelor Unite, care o aplicau pentru a pedepsi greșeli mai puțin grave, precum scobitul în nas, fumatul în ziua de duminică și râvnitul la calul vecinului.

ANONIM, BROADMOOR

Oricine a urmărit epuizantul serial *Bad Lads' Army* pe ITV, în care pungași, hoți de mașini și spărgători trec prin dureroasele chinuri scornite de un comandant de escadron proaspăt numit, va înțelege ce înseamnă durerea adevărată. Noii recruți din forțele armate ale Maiestății Sale care se fac vinovați de nesupunere sunt obligați să urmărească, timp de douăzeci și patru de ore încheiate, acest *reality show*, ca alternativă la parul din vechime.

CĂPITAN DAVID DARING, CAZARMA DULWICH

E posibil să omori pe cineva plictisindu-l până-i faci gaură în cap?

P. Snow, Chelsea

Depinde de cât de bună e freza!

A. PLUM, PLUMSTEAD, SURREY

Ca fost șef de șantier însărcinat cu proiectul tunelului săpat sub Canal la începutul anilor '90, trebuie să-mi exprim dezgustul față de ușurătatea cu care a tratat domnul Plum o întrebare extrem de serioasă. Toți cei care l-au cunoscut pe iubitul meu frate, Gregor „Flinty" McFee – și au trăit durerea de a-i găsi cizmele preferate la locul tragicului său deces – pot să confirme cât de periculoasă e prezența unei freze de mare putere într-un tunel închis, a cărui forare are loc sub apele mării. În ce mă privește, elogiez curajul colegilor mei excavatori, fără de care am vomita mai departe în punguțe de hârtie, la bordul feriboturilor cu care am traversa și astăzi Canalul.

DL ALEC „GROPOCLE" MCFEE, FIFE

[Nota editorului: Penny, după cum te-am mai rugat, ai grijă ca dobitocul ăsta de Plum să nu mai apară niciodată

în paginile publicației și introdu următoarele: „Aducem la cunoștința cititorilor că amintirea lui «Flinty» McFee e onorată printr-o placă memorială plasată pe peronul doi al gării din Ashford, Kent, înainte de intrarea sub Canal." PS: E ora ceaiului! Ai văzut pe undeva cana mea preferată, aia pe care hainele cucoanei cad una câte una, pe măsură ce se răcește ceaiul?]

De ce „luăm o pauză“, în loc să o „facem“? Pauza rămâne pe loc, nu?

Darren Hole, Wigan

Interesantă întrebare. Sper din suflet că autorul ei nu este la fel de derutat și în ceea ce privește interpretarea literală a expresiei „a da de fund“.

GERALD FOSTER, CARLISLE, CUMBRIA

Dacă dragostea e oarbă, cum se face că lenjeria intimă e atât de căutată?

Michelle Cramp, Guildford

Ca judecător pensionar, care și-a petrecut treizeci de ani evaluând, cântărind și luând decizii legate de roadele urâte ale dorințelor mai puțin nobile ale oamenilor, mă simt mai îndreptățit decât mulți alții să comentez acest subiect. Lăsând la o parte prima parte, așa-zis „inteligentă", a întrebării, vă propun să trecem direct la partea mai importantă: de ce le place bărbaților atât de mult lenjeria intimă? Am să vă spun de ce, și hai să nu mai facem pe rușinoșii: pentru că ea intensifică plăcerea de-a face dragoste cu o femeie. Moliciunea plină a satinului pe piele, gâdilătura mătăsii pe mustața stufoasă, nasturii care nu se lasă descheiați, găicile și șireturile... Recunosc cinstit, eu, unul, n-aș putea să port altceva în pat.

JOHN JONES, JUDECĂTOR, HARPINGDON, SURREY

Doresc să-mi manifest nemulțumirea față de această întrebare neserioasă, așa-zis „comică", pe care mi-a citit-o asistenta medicală săptămâna trecută. Acum doi ani am făcut o vizită la Amsterdam și, în timp ce-o dezbrăcam pe incomparabila AnnaLena cu dinții, am fost literalmente

orbit de plesnitura elasticului de la chiloții ei fără bazon, de proastă calitate. Sper ca experiența mea să folosească drept avertisment pentru alți cititori ai revistei, dat fiind că astfel de incidente nu sunt acoperite de marile companii de asigurări... după cum am aflat pe propria mea piele.

DOMNUL BELL, PREȘEDINTELE ASOCIAȚIEI
„VINTREA ÎN SPRIJINUL JUSTIȚIEI"

Încă din adolescență, ori de câte ori mă apropii de un magnet, începe să-mi curgă sânge din nas. Cum pot să evit asta?

J. Horn, Reigate

Evident, ai prea puțin fier în sânge. O soluție ar fi să bei câte două sticle de bere Guinness Original înainte de masă și de culcare, poate urmate de un whisky mare (sau trei!) pentru a combate gustul amar. Ajută și potcoavele purtate la gât și la încheieturile mâinilor. Încearcă magnetul după o săptămână și sunt sigur că ai să constați că problema a dispărut.

K. LUTE, BEDS

Ai încercat vreodată să mergi cu capul în jos? E foarte ușor, odată ce prinzi șpilul, și ai să vezi lumea dintr-o cu totul altă perspectivă! În plus, garantează vindecarea epistaxisului.

OLIVER HIGHBALL, CHICHESTER

Bunicul avea problema asta, când s-a întors din război. Am încercat tot ce s-a putut, l-am dus la toți doctorii din ținut. O scurtă perioadă de timp și-a găsit alinarea

în lămâile verzi, înghițite întregi, ceea ce i-a mai distras atenția, dar i-a provocat un ulcer. În cele din urmă, i-am lipit nasul cu clei. Îți sugerez să faci la fel.

M. BRAGG, SPITALFIELDS

Mai există vreun cuvânt pentru „sinonim“?

Ken Furbishment, Northants (South)

Nu există nici un alt cuvânt pentru „sinonim“ în limba engleză și nici în vreo altă limbă – cu toate acestea, inuiții au peste o sută de termeni pentru „antonim“.

J. BLYTHE, GLASGOW

Vei constata că, dacă rostești cuvântul pentru care dorești un sinonim, dar mai apăsat, o să pară că e alt cuvânt, cu același înțeles. Ai putea încerca și să-l pronunți *cu italice.*

M. AMIS, LONDON FIELDS

Cum ții în viață o poștă a redacției cu o existență îndelungată, de mare succes și aducătoare de premii, fără ajutorul bietului maimuțoi prost plătit din biroul de corespondență, care, în fiecare dimineață, cară sac după sac de rahaturi pe jumătate imbecile, urât concepute și grotesc formulate, care trec drept gândire în rândurile cititorilor ziarului *Daily Telegraph*, în sus pe scări, preț de patru etaje? Vă spun eu: nu poți, iar pe bietul maimuțoi epistolar poți să-l împungi cu furculița, că s-a săturat până peste cap de rubrica asta nenorocită, m-ați auzit? S-a săturat. Gata cu „Cum de nu îngheață găinațul de pinguin?", gata cu urșii cu sfârcuri, care coboară în fugă dealul urmăriți de viespi, mi-a ajuns până peste cap! Absolvent de Oxford și am ajuns să sortez corespondența. Nimic nu-mi îngheață inima mai tare decât sosirea unui nou teanc de epistole sisifice, pe care le împing cuminte în susul dealului săptămână de săptămână,

doar pentru ca, în vârf, să iau un nou sac după ceafă, care mă trimite de-a berbeleacul până în... dar mă îndepărtez de subiect. Încep să semăn cu ei, nu vedeți? Încep să semăn cu unul dintre oamenii ăia îngrozitori, care trimite o scrisoare la *Daily Mail* în speranța că-i va fi publicată; că va sta acolo, ca un far al speranței, pe masa pentru micul dejun, într-o căsnicie lipsită de iubire, sau că va fi fluturată la Men's Rotary Club sau la următoarea întrunire a comitetului parohial sau... [scrisoare neterminată].

[Nota editorului: Scrie așa, Penny, ca o fată curajoasă ce ești: „Am descoperit ultima scrisoare a bietului Richardson alături de trupul lui, cu câte un creion în fiecare nară, ceea ce pare să fi constituit cauza morții". Dar scrie frumos, nu ți se pare? Trebuie să recunosc că tatuajele de pe fața lui mi-au stârnit întotdeauna teamă. Extraordinar.]

De ce marmelada nu se cheamă pur și simplu gem de portocale?

Dusty Miller, Londra

Marmelada își are originile în Belgia, unde expresia valonă pentru un astfel de gem s-ar traduce literal prin „portocală lunecoasă". Când a ajuns în țara noastră, sub auspiciile lui Sir Geoffrey Antwork, moștenitorul unui ducat defunct, în popor s-a crezut că pasta dulce de portocale este otrăvitoare și că aceluia care o consumă i se vor scurge mațele prin rect, scoțând un „mlerrmlerr" oribil, lichid. De aceea, în 1853, când falsul baronet a declarat că va mânca un borcan întreg în Covent Garden, s-a strâns o mulțime mai numeroasă decât la spânzurarea unui bandit notoriu – oameni cu expresii îngrețoșate pe chip, scoțând același „mlerrmlerr" șoptit. Desigur, Sir Geoffrey a contracarat efectul nociv al substanței întinzând-o pe pâine cu unt. A redobândit averea pierdută de tatăl său după ce a stat închis pentru „împreunare sexuală cu un papagal, într-un loc public" (ceea ce, în mod ilar, este ilegal chiar și acum) și a răscumpărat domeniul familiei de la marginea orașului Rochester, din Essex. Publicul a uitat rapid (deși lucrul rămâne valabil până în zilele noastre) că marmelada este o substanță extrem de toxică dacă este ingerată singură – uitase

deja până în 1935, când Agatha Christie a folosit-o ca soluție în romanul său *Moartea pe pâine prăjită.*

ALAN ABBEY, NEWCASTLE

Mi-a plăcut nespus istoria închipuită a corespondentului anterior despre alunecoasele portocale belgiene, dar adevărul este mult mai puțin savuros (deși, ceea ce este mai important, franțuzesc). Povestea originilor „piersicilor Melba" este bine cunoscută: ele au fost create și botezate în onoarea frumoasei cântărețe de operă australiene Nellie Melba. În mod asemănător, „marmelada" a fost inventată în perioada domniei lui Ludovic al XIV-lea, în onoarea celei mai strălucitoare dintre femeile de la curtea sa, soția ducelui de Boulogne. A fost creditată de *Guinness Book* drept cea care a dat numele său mai multor feluri de mâncare și băuturi decât oricine altcineva, și înțeleg că până în secolul XX s-au compus cântece despre vestita frumusețe a acestei fermecătoare femei, pe jumătate franțuzoaică, pe jumătate italiancă, Lady Mocha Chocha Latte Ya Ya Marmelada.

ROLAND BATH, LA ROCHELLE, FRANȚA

Răspunsul la întrebarea aceasta va fi nu?

Chris West, Londra

Da, dacă răspunsul dumneavoastră... dacă întrebarea dumneavoastră... stați puțin...

MILO SVELIC, BRNO, CEHIA

Depinde dacă propriul dumneavoastră răspuns nu este d... nu... ah, fir-ar să fie.

MILO SVELIC, BRNO, CEHIA

Știu! Întrebarea la răspunsul dumneavoastră este da? Nu, nu... dacă ar fi să dați singur răspunsul la întrebare, răspunsul ar fi da? Sau ar trebui să fie: „De ce ar fi răspunsul meu nu?" Ah, *schnatz*!

MILO SVELIC, BRNO, CEHIA

Este o întrebare foarte interesantă și intenționez să dau un răspuns complet, dar cred că ceea ce vor să audă locuitorii Marii Britanii este ceva despre Marea Britanie, iar întrebarea la care mărețul popor britanic ar dori să afle răspunsul este cum putem noi, ca britanici din Marea Britanie, să colaborăm în mod real pentru a ne concentra asupra Marii Britanii, și vreau să fiu cât se

poate de clar, să nu aveți nici o îndoială că noi, cei din Partidul Conservator, vom fi foarte atenți la Marea Britanie, tot ceea ce este britanic, cetățenii britanici, spiritul britanic și Regatul Unit al Marii Britanii în lunile care urmează, și vom lua cât de curând o decizie într-un mod adecvat, corect, nepripit, britanic.

ONORABILUL DAVID CAMERON, PARLAMENTAR

Cum a zis el.

ONORABILUL DAVID MILLIBAND, PARLAMENTAR

De ce nu au germanii simțul umorului?

Sarah Van Bronckhurst, Eindhoven

În numele tuturor cititorilor germani, aș dori să protestez. Noi, germanii, avem o tradiție îndelungată în materie de glume comice și aș vrea să vă împărtășesc câteva, după cum urmează:

De ce a traversat turistul ceh strada?

Pentru că a rămas impresionat de excelentele condiții de traversare oferite pe marile artere germane, prin comparație cu condițiile relativ necorespunzătoare asigurate de propriul său guvern. Calitatea carosabilului l-a acaparat într-atât, încât nu a văzut mașina îndreptându-se în viteză spre el. Atenție, domnule ceh!

De câți germani este nevoie ca să se schimbe un bec?

De unul singur. E vorba de un simplu bec, nu de un „computer personal" avansat.

Cioc, cioc.

Cine este, vă rog?

Bau.

Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Asta dacă nu doriți să mă speriați cu cuvântul „bau", caz în care

înregistrați un eșec total. În nici una dintre aceste situații nu văd vreun motiv pentru a deschide ușa.

KLAUS SCHENKMANN,
OBERAMMERGAU, GERMANIA

Ca german care trăiește în Anglia, am și eu o întrebare de pus cititorilor dumneavoastră cu privire la umor. Prietenul meu, Thomas, mi-a povestit o întâmplare la mijlocul săptămânii și nu știu a) dacă povestirea era o glumă sau b) dacă a fost o glumă, a apucat s-o termine? Iată întâmplarea. Vă rog să-mi scuzați greșelile de exprimare:

Este o noapte întunecată, cu furtună. Un englez care s-a rătăcit prin munții Scoției se îndreaptă împleticindu-se spre ferestrele luminate ale unui castel situat pe o coastă de munte. Dl Englez bate la poarta castelului. E ud și înghețat, și vede, cu mare mirare, cum poarta se izbește de perete și apare un scoțian sălbatic și păros, într-o fustă „kilt" de stofă în carouri cu cute, purtată în mod tradițional de bărbați ca parte a ținutei scoțienilor de la munte, de asemenea purtată de femei și fete (Dicționar enciclopedic englez).

— Da, doamnă, zice dl Scoțian, mijind în noapte ochi ca de nebun.

— Bună seara, spune dl Englez, cam speriat. Sunteți atât de amabil să mă îndrumați către cea mai apropiată gasthaus?

— Ach (aici îmi amintesc că prietenul meu și-a dres gâtlejul, dar nu sunt sigur dacă voia să imite un sunet scoțian), *nu e nevoie, zice dl Scoțian cu viclenie în glas. Puteți trage aici, doamna mea. Și, în plus, în seara asta dau o petrecere! Puteți veni și dumneavoastră. Petrecerile mele sunt faimoase prin partea locului.*

— Ce veste bună, spune dl Englez. Mi-ar face mare plăcere să vin la petrecerea dumneavoastră și vă mulțumesc.

Scoțianul se trage mai aproape, cu un aer conspirativ și primejdios, și șoptește:

— Desigur... trebuie să vă previn că la petrecere va fi și băutură, doamna mea.

Englezul face o fâțâială din picioare.

— OK, e foarte bine! Am înghețat și sunt leoarcă, un pic de whisky o să mă mai încălzească.

— Eye, eye (nu-mi aduc aminte dacă prietenul meu Thomas a arătat spre ochi, dar îmi amintesc că exact așa am scris)...

Scoțianul se gândește puțin, pe urmă se trage foarte aproape.

— Și o să se danseze. Nouă, scoțienilor, ne place foarte mult să dansăm.

— Aha! Ei, eu sunt cam dreptaci, dar o să mă străduiesc, spune dl Englez plin de bunăvoință.

Scoțienezul se scarpină în barba mare și roșie. Zâmbește. Se trage foarte, foarte aproape și mirosul de whisky este foarte puternic în aerul nopții.

— Desigur, o să fie și sex. La petrecerile mele se lasă întotdeauna cu sex, și încă din plin, doamna mea.

Englezul zâmbește cu multă strălucire.

— Ei, asta chiar că sună grozav! De multe zile n-am mai văzut o femeie. Cine mai vine la petrecere?

— Ach, păi o să fim doar noi doi...

Până aici, povestea mi se pare palpitantă. Dar vă rog, ar putea cumva cititorii să-mi spună ce s-a întâmplat la petrecere??!?

DIETER CRUMHOLTZ, BERLIN

Dragă Dieter,

Suntem încântați că dorești să iei parte la astfel de petreceri. Nu te teme, nu trebuie să iei avionul tocmai până în munții Scoției ca să savurezi experiențe noi.

Un grup de băieți veseli se adună în crângul de mesteceni de pe Wagnerstrasse, la marginea autostrăzii 43, în spatele panoului indicator cu „Frankfurt 143 km", în fiecare seară după apusul soarelui. Vino și tu!

RAINER HOGG, BERLIN

Poate acum înțeleg că gluma nu era chiar atât de nevinovată. Trebuie să îi avertizez și pe alți cititori germani că în spatele panoului cu „Frankfurt 143 km" nu-i așteaptă o primire călduroasă. Acum iau lecții de umor, ca să nu mă mai trezesc în situații atât de inconfortabile.

Îndurerat,

DIETER CRUMHOLTZ, BERLIN

Cum se face că eroii negativi își construiesc întotdeauna fortărețele cu galerii de aerisire? Chiar nu se învață odată minte?

Simon Fry, Clapham

Nu, Simon, nu se-nvață minte. Toți ticăloșii care vor să stăpânească lumea au aceleași defecte, altfel Pământul ar fi sfârșit prin a fi distrus/stăpânit în mai toate filmele de acțiune. În ciuda faptului că sunt destul de inteligenți și de abili ca să ajungă, într-o primă instanță, incredibil de bogați și de puternici, în clipa în care planurile lor sunt pe cale să le reușească încep să comită acte ilogice: se angajează în lupte corp la corp cu inamicul, vorbesc pe larg și cu detalii incriminatoare despre ei înșiși, îi cred pe trepăduși când le spun că inamicul a fost ucis și conectează întotdeauna, la bombele pe care le pun, aparate digitale care afișează numărătoarea inversă, ca să știm exact în cât timp trebuie făcută dezamorsarea. Dotarea sediilor lor cu galerii de aerisire este însă o regulă de fier pentru un erou negativ. De exemplu, Darth Vader: cine mama naibii are nevoie de o galerie de aerisire în spațiu?

S. LUMPET, GIRDLE, LANCS

De ce dispar șosetele la spălat? (revenire)

Pentru cititorii nevinovați care au trăit o clipă de disconfort la citirea aparentei scrisori de sinucigaș a machiavelicului Dumble (și n-ar fi trebuit), la vederea cuvintelor lui din numărul de joia trecută, am tras cu ochiul peste marginea revistei și l-am văzut stând la birou, cu obrajii îmbujorați și chicotind de bucurie, în timp ce își contempla anunțata moarte. Bineînțeles că nu i-am dat satisfacția de a-mi vedea scârba față de această păcăleală ieftină, dar va citi numărul de joia viitoare, în care îl avertizez: Dumble, teme-te! Ești pe o gheață și mai subțire decât șarlatania ta obișnuită. Poate să ți se pară că mi-ai luat-o înainte, cu bursa de studiu de la Institutul Orma Spunckford de Studiere a Gleznelor. Poate că ai impresia că mustața subțire îți dă un aer mefistofelic. Mai gândește-te, domnule. Îți studiez fiecare mișcare și am să ți-o iau înainte.

Iar dacă mai scuipi un singur sâmbure de strugure în felul ăla nesuferit, vin la tine și-ți smulg nasul ăla plin de vinișoare de la paharele de porto.

Rămân al dumneavoastră umil slujitor,

H.H. UNSELF

Mă tem că prietena mea nu e satisfăcută la pat. Cât este de normal un asemenea lucru și pot să fac ceva ca să-l îndrept?

Calumn Capponi, Blackpool

Nu sunt sigur că te-ai adresat rubricii celei mai potrivite de întrebări și răspunsuri, Calumn. Dar ai încercat un preludiu?

LUKE GREEN, HANTS

Calumn, îți poți îmbunătăți „remanența" flexând mușchiul *bulbo cavernosus*, care leagă anusul de sacul scrotal, pe care-l folosești când vrei să întrerupi urinarea. Dacă flexezi mușchiul acesta de trei ori înainte de „a-ți da drumul", s-ar putea să constați că „performanțele" ți se „îmbunătățesc" treptat.

APRIL LANDING, CENTRUL APRIL LANDING PENTRU STUDIUL RELAȚIILOR, KENTSBURG, WYOMING

VĂ ROG FRUMOS, oameni buni, încetați să dați răspunsuri serioase la întrebarea asta! În primul rând că nici n-am scris eu – este, evident, vreun prieten care-mi joacă o festă. Toți sunt geloși de când am început să

mă văd cu Liz, acum șase luni. Vă rog să scoateți întrebarea din cadrul rubricii.

CALUMN CAPPONI, BLACKPOOL

[Nota editorului: Penny, introdu aici ceva de genul: „Face parte din politica noastră editorială să continuăm să publicăm răspunsurile primite, bla bla bla, de interes pentru cititorii noștri etc. etc, chiar dacă aceasta se face cu prețul disconfortului unui cititor individual", ca să putem publica mai departe orice ne scrie cineva despre pârlitul ăsta. Și te rog, de data asta chiar fă cum îți spun, în loc să dai la tipar ce-ți scriu eu pe bilețel.]

Nici unul dintre noi nu e gelos pe Calumn pentru că se vede cu Liz, care e o pocitanie. Cea care a trimis întrebarea (dacă n-o fi cumva Calumn însuși) este probabil Little Shirl sau fata aia cu o nară mai mare decât cealaltă.

DEAN, JOSH, BIG MEL, SPIGGY, SHARPEY, LITTLE MEL, JULES ȘI MEL, BLACKPOOL

Stimați domni,

Vă rog să încetați a mai reproduce răspunsurile jignitoare date la această umilitoare întrebare, care nu a fost, în mod evident, trimisă de fiul meu. Din cauza aceasta, sănătatea lui mă îngrijorează mult. Nu mai mănâncă, își neglijează studiile și bântuie prin casă tras la față și cu ochii adânciți în orbite. Mă tem să n-o ia pe urmele vărului lui, care și-a curmat viața în mod tragic vara trecută.

DOAMNA M. CAPPONI, BLACKPOOL

Calumn, mincinos mic ce ești! Cum îndrăznești să scrii o scrisoare și să te prefaci că ești eu? E mai rău decât actul sexual în sine, cu care știi că oricum nu sunt de acord la vârsta ta. Sexul este ceva deosebit, care trebuie împărtășit de doi oameni care se iubesc, în cadrul tainei sfinte a căsniciei, cum s-a întâmplat cu mine și cu tatăl tău. Aș minți dacă aș spune că, la început, n-am avut probleme și că n-a trebuit să-i demonstrez cu dicționarul că termenul de „cunnilingus" nu se referă la o infecție nazală, dar până la urmă totul a ieșit OK. Iar Kevin nu s-a sinucis. Când spuneam că a plecat spre un loc mai bun, știi prea bine că asta însemna că și-a găsit o slujbă la fabrica de gemuri de portocale din Dudley. După părerea mea, nu ai căpătat decât ceea ce meriți.

DOAMNA M. CAPPONI (ADEVĂRATA), BLACKPOOL

Femeie, dacă mai scoți o vorbă despre căsnicia noastră... A trebuit să cumpăr toate exemplarele din *Fă o pauză* din vestul provinciei Lancashire, după ce te-au publicat la „Scrisoarea săptămânii"... Te previn...

DOMNUL M. CAPPONI, BLACKPOOL

Mă tem că adevărul este că m-am simțit neîmplinită în tot acest timp, doar că nu am spus-o nimănui. Uneori mă întreb dacă am capacitatea de-a fi împlinită.

LIZ HEGFIELD, BLACKPOOL

Liz, nu trebuie să te lași fără „împlinire". Este dreptul tău. Dacă nu poate „face" nimeni nimic, iar asta se întâmplă pur și simplu, dacă el „nu corespunde ca mărime", s-ar putea să fii nevoită să accepți faptul că nu sunteți

„compatibili“ din punct de vedere sexual și să cauți alt „partener“. Îți doresc dezvoltare sexuală.

APRIL LANDING, CENTRUL APRIL LANDING PENTRU STUDIUL RELAȚIILOR, KENTSBURG, WYOMING

Vă URĂSC pe TOȚI! O să fug de-ACASĂ! E oribil de NEDREPT!

CALUMN CAPPONI, BLACKPOOL

De ce se simt femeile din suburbii obligate să conducă niște 4x4 ridicole, uriașe, agresive față de mediu?

John Fordham, zona metropolitană Londra

E pur și simplu capitalismul în acțiune. Tractorul din Chelsea este prelungirea logică a tuturor fațetelor vieții acestor oameni, de la enormele lor toalete din Chelsea, pentru care ai nevoie de scară, la masivii pensionari din Chelsea, care blochează intrările magazinelor, și la cozonacii din Chelsea (modelați în sălile de forță exclusiviste din Fulham).

CHRISTOPHER ALOYSIUS GIBSON
(PENSIONAR), SEVILLA

S-a constatat în multe societăți înstărite, postbelice, că femeile care nu trebuie să își asigure traiul adoptă, odată ce încep să aibă copii, numeroase dintre caracteristicile psihopaților. De aceea, aici și în SUA, ele folosesc mașini substanțial mai mari decât o locuință medie africană pentru a transporta copii atât de mici, încât devin aproape invizibili cu ochiul liber. Stilul de a șofa este, la rândul său, transparent de imprevizibil și agresiv, parcă pentru a deconcerta „prada" (orice persoană care nu se află în mașină). Tendințe similare s-au observat

în întreaga Europă și în Japonia. La Kyoto s-a înregistrat un caz în care o oarecare Yuki Hirohida a deschis focul cu un pistol automat Uzi asupra proaspăt renovatei secții denumite „Lumea nevăstuicilor", de la grădina zoologică a orașului, aceasta după ce o profesoară a insinuat că fiul ei, Akira, nu poate identifica în mod corect un exemplar de *Gloydius blomhoffii* (ea însăși, ca o ironie, o specie de viperă otrăvitoare).

Revelatoarea lucrare *Apocalypse Cow,* a lui H.L. Heinlein, trasează paralelisme convingătoare între mamele recent devenite prospere și soldații americani aparent normali, care s-au transformat în criminali în masă în jungla vietnameză, în ambele cazuri devotamentul față de codul moral scoțând la iveală monstrul care pândește în conștiința multor oameni obișnuiți. Este acum larg acceptat în cercurile adepte ale teoriei conspirației faptul că ucigașii inconștienți, hipnotizați, folosiți de CIA sunt exclusiv mame din clasa mijlocie, „activate" prin intermediul mesajelor ascunse în înregistrările cu operele lui Norah Jones.

BEN TAKESHI-JONZE, ZIS „BĂTAIE", WETHERING

Oare cinstea este, într-adevăr, cea mai bună politică?

George Nessiter, Derby

Oho, complicată întrebare. Oficial, ar trebui să răspund pozitiv, dar, dat fiind că am trasat cam de multișor regulile, trebuie să recunosc că vă băgați în niște situații complicate, pe care nu le-am anticipat, astfel încât câte un strop de neadevăr diplomatic ici și colo poate nu strică. Și, bineînțeles, oricine răspunde cinstit când îl întreabă o femeie cum arată e cu desăvârșire idiot.

DUMNEZEU, PRIN E-MAIL

Fără îndoială. Am avut un prieten, Colin, la Blackburn, în anii '70, pe care l-a lovit un autobuz și care s-a trezit incapabil să mai mintă. Până atunci, Colin fusese un tip eminamente de trecut cu vederea: timid, cam fără haz și, pe deasupra, roșcovan. Cinstea dobândită brusc a făcut din el, peste noapte, favoritul tuturor, căci toată lumea a început să-l considere extrem de spiritual. Timp de câțiva ani, a realizat turnee de mare succes în circuitul *stand-up*, atrăgând o serie de prietene uimitor de frumoase. Abia în noaptea nunții, incapacitatea lui de-a minți (nimeni n-a aflat niciodată în legătură cu ce) a făcut-o pe soție să-l lovească drept în față cu

o sticlă de șampanie. Femeia a stat cinci ani la Holloway pentru atac cu violență, iar el a ieșit dintr-o comă de nouă luni cu o cicatrice sexy și o incapacitate... de a spune adevărul. În anii care au urmat, a cunoscut o ascensiune rapidă, mai întâi ca agent literar, apoi ca ministru mai mărunt în guvernul Thatcher, aceasta înainte de-a intra în publicitate, unde a câștigat un miliard de lire în cinci ani.

GILL NAXOS, ANDOVER

De ce scriu oamenii adresându-li-se jurnalelor la persoana a doua, cu „Dragă jurnalule...“?

Valerie Spack, Bat and Ball

Asta nu-i nimic. Unchiul Jeremiah îi scria jurnalului la persoana a treia. Nu și-a mai revenit după Ziua Z, când a văzut un om complet străin încasând în mod deliberat un glonț care îi era destinat lui. Mai multe decenii după aceea, l-a înnebunit sentimentul de vinovăție. Când i-am răsfoit hârtiile, după ce a murit la Belfast, în 1988, am găsit nenumărate carnete în care scria despre jurnalul lui, întrebându-se ce mai face, deschizându-și sufletul și relatând ce simțea față de el, descriindu-i cu amănunte meticuloase proporțiile, materialele, textura hârtiei, utilizările multiple în gospodărie (inclusiv în dormitor) și grădină etc. Dar nu a scris niciodată în el și, în fiecare an, l-a înlocuit conștiincios cu unul nou. Singura adnotare este pentru cele două săptămâni dintre 11 și 25 noiembrie 1963, pe care a înlocuit-o cu inscrutabila legendă: „Două săptămâni Dallas, trageri“.

K. SWITCH, WOLVERHAMPTON

Pe când lucram ca asistent social în Yorkshire, în anii '80, făceam vizite unei femei pe nume Winnie, care nu

avea un jurnal, dar îi scria în mod obsesiv jurnalului din localitate, la persoana a doua. În mintea ei, acesta luase locul soțului său, Reggie, ucis în timpul debarcării din Normandia, încasând în mod deliberat un glonț în locul unui alt soldat, despre care nu se știa nimic. În perioada aceea, eram prieten cu o fată care lucra la jurnal și care mi-a spus că scrisorile erau prinse la avizier și citite în fiecare zi de angajați și de personalul administrativ, care se atașaseră de povestirile ei. Cu timpul, unii au început să își pună propriile gânduri și visuri tainice în scrisori, numai că acum, în loc să le expedieze pe adresa jurnalului, își trimiteau epistolele către organizația – fără chip – de care se simțeau cel mai apropiați. Am încurajat acest imaginar joc de societate, trimițând mai departe plicurile către firme (care variau de la banca Barclays și fabrica de bere Whitbread la universitatea din Bournemouth), care nu mă îndoiesc că le răspundeau când le venea rândul. Din păcate, relația mea cu fata respectivă nu a durat, căci Winnie i-a mărturisit conștiincioasă jurnalului ce i-am răspuns când m-a întrebat cum o duceam cu dragostea. Se pare că, în mod cu totul necaracteristic, aș fi spus: „Are cele mai grozave țâțe pe care le-am văzut vreodată, da' te plictisești cu ea cât într-o mie de ani la Grimsby".

JAMES SMITH, LONDRA

Ca o completare la primul răspuns, este un fapt puțin cunoscut printre muzicologi că una dintre cele mai cunoscute piese pop ale anilor '70, deși scrisă la persoana a doua, era în realitate menită să fie interpretată în oglindă. S-a spus pe rând despre *You're So Vain**, de

* Ce înfumurat ești (*n.tr.*).

Carly Simon, că îl caricaturizează pe Mick Jagger, pe Kris Kristofferson sau pe Warren Beatty, dar ceea ce nu a priceput nimeni este că Simon pur și simplu se săturase să fie înamorată de propriul cap.

LANCE TRUFFAUT, STOCKPORT

Unde e mijlocul pustiei?

Cait McGuire, Tooting, Londra

Excentricul autor britanic de cărți de călătorie Paddy Staunton-Whipsthistle și-a petrecut o mare parte din viață încercând să răspundă la această întrebare. El a străbătut patru mii de kilometri prin deșert împreună cu slujitorul său, ghinionistul Nick Blake, pentru a înfige un drapel în punctul geografic cel mai îndepărtat de orice zonă locuită, aflat în Mongolia, la nord de Ulan Bator, conform afirmațiilor din *Times Atlas of the World*. Aceasta se întâmpla în 1927, iar drumul înapoi i-a luat doi ani și jumătate. În dimineața în care s-a întors la Cambridge, a ajuns în fața casei în același moment cu poștașul, care tocmai îi aducea ediția nouă a atlasului *Times*.

Lui Staunton nu-i trecuse prin cap că găsirea mijlocului pustiei avea să ducă la identificarea cartografică a acestui punct. Șocat, a refuzat să își despacheteze bagajele și a pornit spre Iakuțk, în Siberia, iar de acolo către o porțiune de tundră despre care știa că era locul cel mai puțin cunoscut. Anii rămași și i-a petrecut încercând să descopere diverse locuri cât mai îndepărtate și, simultan, să o ia înaintea atlasului *Times* și a agenților lui. A început să ia parte la expediții de scufundare noaptea, în centrul Pacificului, pentru a lăsa jaloane

neștiute de nimeni acolo unde i se părea că era mijlocul pustiei. Eforturile sale au inspirat un film cam nesărat cu Dirk Bogarde, *Un milion de mile în lumina lunii*, pe care Staunton-Whipsthistle a susținut că nici măcar nu-l văzuse, transformându-i strădaniile sincere într-o comedie de aventuri fermecător de excentrică și adăugându-i un aghiotant din Siberia tungusă și un delfin credincios pe nume Victoria, ucis într-un accident oribil, cu o elice, pe platoul de filmare. Filmul a reprezentat un moment de minimă creativitate în carierele regizorilor britanici Powell și Pressburger și s-a stins cu un box-office anemic.

Staunton-Whipsthistle a murit în urmă cu doi ani, în aprilie, la vârsta de 104 ani, într-un azil din Praddlefoot, Hants, un loc despre care nu știu să fi auzit cineva vreodată, astfel încât, până la urmă, poate că a găsit ceea ce căuta.

ALEX BEE, SOMERSET

Numeroși cititori își amintesc, poate, enorma vâlvă pe care a provocat-o recenta descoperire a jurnalelor lui Staunton-Whipsthistle, din care au circulat ani de zile fragmente, cu indicii aţâţătoare precum fraza: „Am călătorit o viață prin canicula și duhoare, fără să văd nici o ființă omenească". De aceea, ne-am dezumflat toți când am văzut detaliul că Paddy fusese orb din naștere menționat chiar pe prima pagină de jurnal, de mâna credinciosului său scrib, Blake. Faimoasele rânduri despre cum nu văzuse „nici o ființă omenească" timp de „o viață" au fost în realitate scrise într-o cafenea din Piccadilly Circus, nu în Inima Întunecată a Africii.

SIR RALPH COBHAM, ACADEMIA REGALĂ
DE ȘTIINȚE, SECȚIA DE GEOGRAFIE

La vreo cincisprezece kilometri depărtare de casa copilăriei mele se găsea orașul Pustia, din Nebraska, botezat astfel de primul său primar, într-un moment de iritare, după ce rezultatul plebiscitului fusese o egalitate perfectă între Franklinsville și Washingtonsville.

În centrul absolut al orașului se găsea o clătitărie, proprietatea unui bărbat gras, asudat și bun la suflet, pe nume Carl Bedsson. Cea mai frumoasă amintire a mea din orașul acela este cea a lui Carl urmărindu-și emoționat angajații care întorceau clătitele, permanent îngrozit că o să facă vreo greșeală și o să ne împroaște pe noi, copiii, cu grăsime încinsă. În cele din urmă, clătitele erau trecute lunecând pe farfurie și ajungeau pe masa noastră umplute cu șuncă și sirop.

În mijlocul clătităriei era un godin vechi, o relicvă adusă de la bunica de-acasă, din vremurile primilor coloniști. Adeseori ne îndemnam unul pe altul să căutăm mijlocul Pustiei deschizând ușița godinului și vârând mâna înăuntru. Dar nimeni nu a îndrăznit vreodată.

Câțiva ani mai târziu, eram prietena lui Junior, fiul lui Carl, și, într-o seară, ne-am întors la clătitărie ca să scăpăm de sub ochii părinților. Ne-am așezat într-un separeu de lângă tejghea și, după o vreme, l-am întrebat cum era cu godinul și ce se găsea cu adevărat în el. Mi-a răspuns că-i fusese dintotdeauna la fel de teamă ca și nouă, pentru că tatăl lui susținea că bunica fusese ucisă de indieni, iar sufletul ei se refugiase în godin, prea speriat ca să iasă de-acolo și să se înalțe la cer. În bezna magazinului închis, ne-am tot îndemnat unul pe altul și încet, cu grijă, ca și cum am fi putut să-l trezim, am ridicat placa de deasupra și am băgat mâinile în interiorul întunecos. Din ce s-a-ntâmplat pe urmă nu-mi amintesc decât că am atins metalul rece cu degetele

în aceeași clipă în care Junior scotea un urlet oribil, ascuțit, și că m-am răsucit pe călcâie, zărind doar o fracțiune de secundă, înainte de-a leșina, picioarele goale ale unei femei foarte bătrâne pe podeaua de piatră, pășind în direcția noastră.

Nu mi-au spus ce s-a întâmplat cu el. M-am trezit la spital fără ca nimeni să-i mai pomenească vreodată numele și m-am concentrat asupra zgârieturilor îngrozitoare pe care le aveam pe față și pe spinare, așteptând să se vindece. După ce m-au externat, a venit vremea să plec la colegiu; munceam mult și prietenii nu mai voiau să stea de vorbă cu mine. Nu m-am mai întors acolo niciodată. Nu vreau să aflu ce este în mijlocul Pustiei.

LINDA KRESSLING, ST PAUL, MINNESOTA

Păsările zboară și cu burta-n sus?

Ellie Mules, Wimbledon

Ignorând „spirituala" remarcă a colonelului Pemberton (din numărul 1472) pe tema păsărilor care zboară cu susul în jos pe deasupra Franței „pentru că locul ăla nenorocit nu merită nici un găinaț", este adevărat că unele păsări și-au dezvoltat o asemenea abilitate, fie pentru a scăpa de prădătorii aerieni mai mari, fie pentru a nu-și uda jumătatea de sus a ciocului pe ploaie. Titfinkul scandinav este, din câte știu, singura pasăre care zboară exclusiv cu burta în sus; deși, de când însăși existența titfinkului a fost pusă la îndoială în organul de față (vezi corespondența uneori înfierbântată care ocupă în întregime numerele 1435-1438), încep să mă-ntreb de ce-mi mai bat capul. Bill Oddie nu e silit să înghită așa ceva.

LEONARD GULLING, DIRECTOR GENERAL,
SOCIETATEA REGALĂ PENTRU PROTECȚIA
PĂSĂRILOR (FILIALA SHETLAND)

Dacă un surd merge la tribunal, tot audiere se numește?

Bertie Borhol Barhole, Spent

Ar putea părea o întrebare ridicolă, dar nu și cititorilor destul de în vârstă ca să-și amintească de celebrul proces pentru obscenitate din 1960, provocat de romanul *Amantul doamnei Chatterley,* când întreaga urzeală de bună creștere a justiției britanice a amenințat să se destrame odată cu chemarea ca martor expert al acuzării a unui oarecare Harry Jenkins. Pentru că Jenkins slujise mulți ani ca paznic de vânătoare pe o mare moșie din West Riding, Yorkshire, instanța a considerat că putea oferi lămuriri cu privire la caracterul natural – sau nu – al prozei cam deocheate a lui D.H. Lawrence. Ceea ce nu a părut să observe nimeni a fost că Jenkins, cu părul său încărunțit prematur, era surd încă din copilărie (când tatăl lui îl împușcase de la mică distanță, luându-l drept bursuc). Seria de întrebări care a urmat a rămas în istoria instanțelor de judecată:

Ralph Emerton, procuror:... plăcerea de a-l chema la bară pe domnul (*consultându-și notițele*) Jenkins. Domnule Jenkins, sunteți de părere că dialogurile domnului Lawrence, redate prin intermediul personajului Oliver

Mellors, sunt reprezentative pentru tiparele de vorbire ale unui om simplu din Yorkshire, așa cum sunteți dumneavoastră?

Harry Jenkins (*derutat, rotindu-și privirile prin sala de judecată, în căutarea ajutorului*): Ce 'săși? Ce mă-ta pă gheață spui acolo?

Emerton: Domnule Jenkins, v-aș fi recunoscător dacă...

Harry Jenkins: Zi mai tare, poponar fandosit ce ești! Ești orb? Nu vezi că-s surd?!

Judecătorul: Liniște! Nu permit un asemenea limbaj în sala de judecată...

Jenkins (*țipând*): Ce mai spectacol, o, ho, ho! Azi-dimineață-i ziceam la a mea, când i-o trăgeam de-i sărea cămașa: mare chestie, să aduci un surd la o „audiere"!

În ciuda eforturilor aprozilor și ale câtorva polițiști, Jenkins a refuzat să se lase amuțit; transcrierea completă a audierii redă în întregime discursul său – surprinzător de elocvent –, care reflectă parțial, ca în oglindă, însăși frumusețea intervențiilor lui Mellors din *Amantul doamnei Chatterley*. Jenkins era, într-adevăr, un tolomac și, din nefericire, din nord, dar descrierea pe care a făcut-o moșiei unde lucra „cu morcovu-n cur, dis-de-dimineață" și „uite-așa, cum te văd și cum mă vezi, miei și iepuri și fazani, și eu și nevasta la iepureală până ieșea untu' din noi" va dăinui, cel puțin în memoria mea, ca avocat.

SIMON MARLBOROUGH, MAGISTRAT, BLENHEIM

Cine deține dreptul de autor pentru simbolul dreptului de autor?

Archie Bell, New Delhi

Simbolul dreptului de autor, cu litera „c" într-un cerculeț, a fost inventat ca semn stenografic de către Anthony Harris, copywriter la o agenție de publicitate din Chicago, în anii '30, pe când era nevoit să alerge pentru a recupera drepturile cuvenite pentru reproducerea neautorizată a lucrărilor agenției. Când și-a văzut simbolul tipărit, Harris a obținut imediat dreptul de autor pentru el, primind câte un cent de fiecare dată când acesta era folosit. În câteva săptămâni, a devenit cel mai rapid îmbogățit om din America, ceea ce i s-a urcat la cap. Studiourile MGM au realizat o comedie romantică inspirată din viața lui, cu William Powell și Myrna Loy, în care era glorificat faptul că prietena lui, o stripteuză iugoslavă, s-a aruncat de pe acoperișul unei celebre clădiri din New York, după ce el i-o cumpărase spre a-i folosi drept dulap de haine. Până în 1940, cererile ajunseseră să curgă fără întrerupere – citate pentru ziariști, sfaturi pentru întreprinzători, bani pentru săraci –, astfel că Harris și-a luat lumea în cap, a închiriat un avion și a plecat spre Africa, unde credea că avea să poată trăi departe de

litera tipărită. Avionul a fost doborât deasupra Atlanticului de către Luftwaffe și n-au existat supraviețuitori.

Celălalt aspect de interes este al vagabondului care a apărut în noiembrie 1974, susținând că era Harris. Își studiase bine rolul și putea recita numeroase amănunte din viața adevăratului Harris, despre care se scrisese mult. A declarat că fusese aruncat de valuri pe coasta Africii, luat sclav de un șef de trib din partea locului și eliberat abia când împlinise șaptezeci de ani. Tentativa sa de-a pune mâna pe avere a trezit interesul presei timp de câteva zile, care apoi s-a concentrat asupra dispariției lordului Lucan. Nu se cunosc detalii legate de moartea lui.

TOM RIPEHEART, NEW CROSS

De ce pizza, care este rotundă, se livrează în cutii pătrate?

Henry Heather, Basingstoke

În al Doilea Război Mondial, arareori menționata rezistență italiană a operat prin intermediul industriei alimentare. Restricțiile de circulație pe timpul nopții, impuse de naziști, au dat naștere pizzei livrate la domiciliu de către comisionari cu permise speciale, recrutați aproape până la ultimul de către mișcarea de rezistență, datorită colțurilor goale ale cutiilor pătrate, care permiteau ascunderea pistoalelor de mici dimensiuni. Pizza Quattro Stagioni s-a inventat ca modalitate de-a semnaliza că înăuntru erau patru arme diferite, în timp ce American Hot venea cu o bucată mare de „pâine cu usturoi", înfășurată în folie de aluminiu – în realitate un pistol automat, dintre cele introduse ilegal în țară, în cantități mari, de Lucky Luciano. Sistemul a încetat să funcționeze odată cu apariția în meniuri a înghețatei gratuite: un ofițer nazist care a vârât mâna într-o cutie cu Choc-Choc-Chip, cu ocazia unui control de rutină, a descoperit o grenadă; altul, care s-a mânjit cu Banoffee Pie înainte de a-și pune prietena să-i administreze șocuri electrice, a descoperit prea târziu că substanța

asemănătoare cu o spumă era, în realitate, un explozibil puternic.

BERNHARD LIPSHITZ, FRANSBURG

Aceasta pentru că, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, cu combustibilii raționalizați și restaurantele obligate să închidă seara, pizza era livrată necoaptă. Cu atâția soldați plecați pentru prima dată de lângă mamele lor, sistemul poștal gâfâia sub povara bunătăților trimise crude de-acasă în direcția frontului. Așa s-a ajuns la existența cutiilor poștale foarte mari, de formă pătrată, în Italia pe timpul războiului, dintre care unele se mai văd și astăzi în Calabria, regiunea din „vârful" cizmei italiene.

ABRAHAM LEICESTER, LINCOLN, NEBRASKA

Cutiile pătrate de pizza datează, într-adevăr, de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, dar răspunsurile de mai sus sunt eronate. Germanii au interzis cutiile originale, circulare, care puteau fi lansate învârtit, ca niște arme cărora pizza dinăuntru le adăuga o greutate periculoasă. Mulți soldați ieșiți în patrulare erau găsiți în comă, iar cauza rănilor rămânea un mister, cu excepția mirosului de grăsime și de roșii, care plutea în aer. După ce își atingea ținta, cutia circulară se rostogolea, apoi era recuperată și consumată de cel care o aruncase drept *pizza della vittoria* sau pizza victoriei, o denumire greșită, dat fiind că știm că italienii, în afara industriei de servicii în domeniul alimentar, s-au dovedit a fi o sleahtă de ocupați lași, pe care aliații au trebuit să-i elibereze. Rebotezat Victoria Pizza, acest fel de mâncare și-a căpătat o scurtă popularitate după război în Marea

Britanie, unde era considerat a fi rețeta italiană inventată în onoarea marii noastre regine din secolul al XIX-lea. Care, în realitate, cu unica ocazie când a gustat-o, la Milano, în 1884, s-a înecat și a început să tușească atât de tare, încât un ochi i-a ieșit din orbită, cauzând o întrerupere de zece ani în bunele relații cu statul nou format.

GREGORY PARFAIT, ATOM
EGOYANSVILLE, MISSISSIPPI

Care este cea mai ușoară slujbă din lume?

Solomon Rainbolt, Meriwether, Montana

Trebuie să recunosc că sunt, probabil, cel mai norocos om de pe pământ când vine vorba despre cum îmi câștig traiul. La începutul anilor '90 m-am pregătit pentru o carieră muzicală și m-am învârtit de colo-colo, cântând jazz prin barurile din New Orleans, ceva bluegrass la Nashville și rock la Seattle. Nu câștigam niciodată destul cât să trăiesc, dar ce naiba, era plăcut. Apoi am cunoscut un tip care tocmai punea pe picioare un serial intitulat *Prietenii mei*. A reieșit că avea nevoie de câteva acorduri de chitară solo interpretate pe fundalul unei fotografii din Manhattan, al unei imagini care urcă pe fațada unui bloc de locuințe sau al unui panou pe care scrie: Central Perk. Așadar, după ce m-am prostit puțin, am compus: „mip mip midli-miiiu"; și în schimb, tipul ăsta zice că o să primesc câte un dolar drepturi de autor pentru fiecare difuzare a fiecărui episod. Carevasăzică, sunt vreo sută de țări, seară de seară, pe câte un canal din fiecare țară, plus vreo zece milioane de DVD-uri. Și prietenul meu zice: „Tom, a fost extraordinar. Te pricepi să cânți la chitară bas?" Așa că înșir câteva note pe un bas: „bong di bau bau bau" – și n-am să vă mai spun decât două cuvinte: *Seinfeld* și multi... milionar. Mi-au

cerut să compun câteva intervenții vesele de jazz pentru *Will și Grace*, dar știți ceva? E prea lung și nu mai merită efortul.

TOM ANGEL, BEVERLY HILLS, CA

Am cunoscut un individ, James Marsh, care, pentru bani, avea de făcut cel mai simplu lucru de care am auzit vreodată, dar care a reușit să facă din el ceva foarte dificil. Era actor de televiziune, cunoscut pe la sfârșitul anilor '80, și a fost angajat de compania South West Trains ca vocea care face anunțurile de pe peroane. Se gândiseră că accentul lui tărăgănat, de patrician, va avea un efect liniștitor și benefic asupra călătorilor. Rezultatul a fost altul: pe măsură ce călătoriile se lungeau spre infinit, lumea a început să-i deteste glasul calm. După ce a început să primească scrisori injurioase, personajul lui, doctorul Thaddeus McCarthy, a fost eliminat din popularul serial pe teme medicale *Urgență pe munte*, iar el s-a apucat de pantomimă ca să-și câștige traiul. A urmat celebra gafă făcută când, în rolul văduvei Twanky din *Aladdin*, a ridicat expresia „a urca abțiguit pe scenă" la un nou nivel, ieșind ca din pușcă, îmbrăcat în costum, după ce-i împroșcase violent pe spectatorii din primele rânduri. Ofertele de lucru au dispărut complet, cu excepția celor de la South West Trains, care aveau din când în când nevoie de el ca să facă modificări minore la înregistrările originale, ca de pildă cuvintele „foarte" și „substanțială", atunci când s-a schimbat formula standard prin care compania își cerea scuze, de la „Ne pare rău pentru întârziere" la „Ne pare foarte rău pentru întârzierea substanțială". În cele din urmă, anul trecut, benzile tocite i-au impus rostirea unei singure consoane șuierătoare, „s". De-acum bărbos, zdrențuit și doar ocazional lucid, își făcuse

obiceiul de a sta la căminul pentru boschetari la care lucrez. După căutări de o săptămână pe străzi, l-au găsit în cele din urmă cuibărit cu susul în jos într-o pubelă de colectare a sticlelor din apropiere de Podul Vauxhall. Au fost nevoiți să-l momească să iasă de-acolo cu o sticlă de sirop de tuse. L-au suit într-un taxi care l-a dus până la studiouri și i-au pus în față un microfon, care i-a mai înregistrat doar ultima suflare în timp ce i se scurgea de pe buze. Mi s-a părut de interes pentru pasagerii de pe linia de Guildford prin Cobham să știe că, în anunțul pentru întârzierile suplimentare, o jumătate de silabă din horcăitul său de moarte se găsește în mijlocul cuvântului „Earlsfield".

RAOUL C. DAY, ALDGATE

Ce faci dacă vezi un animal pe cale de dispariție mâncând o plantă pe cale de dispariție?

Victoria Line, Brixton

După părerea mea, ca activist împătimit în domeniul ecologic și interpret de dansuri populare, aici nu există decât trei opțiuni:

1) Să omori animalul

2) Să omori planta

3) Să dansezi un dans popular.

Vă mulțumesc.

TERENCE TWENTYMAN, CUMBRIA

Terence are dreptate. Este de datoria oricărui naturist (sau naturalist) care întâlnește o asemenea situație să le omoare pe amândouă. Mie mi s-a întâmplat în vara trecută, când am dat peste un râs-cu-labe-albe care se înfrupta dintr-un trandafir țepos cățărător. În mod natural, am scos carabina, le-am făcut țăndări pe amândouă și abia după aia am pus întrebări.

Principiul aici este limpede: jigodia cu-labe-albe distrugea în cunoștință de cauză o plantă rară – mai mult,

de-atunci încoace, bunul Dumnezeu a făcut să dispară complet această plantă. Evident, trandafirul țepos este o specie otrăvitoare și îngurgitarea lui poate duce la introducerea de substanțe periculoase în lanțul trofic, așa că am scos carabina Marshall și-am pornit la vânătoare. Un glonț la rădăcină și adio trandafir. După care eu și Marshall am făcut o vizită la Reședința Râsului. În curând, întreaga familie era încolțită. Mama râs, fetița râs, băiețelul râs și micul bebe râs. POC. POC-POC! POC-BUUM! Uite-așa. Am aplicat principiul.

Din păcate, din ziua aia, n-a mai fost văzut nici un râs-cu-labe-albe (specie indigenă în rezervația naturală Yosemite).

WENDELL MCSTRANGE, ZIS „PRINCIPIU",
YOSEMITE, CALIFORNIA

Are Terence Twentyman patruzeci de ouă?

Dl Plum, Plumstead

[Nota editorului: Penny, nu sunt prost. Este evident că mi-o plătești, tipărind spusele acestui individ de o prostie monstruoasă. Hai să stabilim o détente, *sau măcar o* glasnost. *Bineînțeles că poți să-ți iei liber în weekend. Distracție plăcută la Glastonbury: dacă mă ajută memoria, au acolo câteva pensiuni fermecătoare și un anticariat bine garnisit. Și bineînțeles că trebuie să te duci la Stonehenge și să plângi (așa cum fac eu de fiecare dată) de mila bietei Tess. Numai nu mă pedepsi iar publicându-l pe Plum, măscăriciul ăla de rahat. Un nou articol s-ar putea să-mi provoace niște Crampe Siameze, și-atunci cine-ți mai semnează bonurile de masă?]*

În filme, Tarzan arată întotdeauna grozav de îngrijit și de curat, în ciuda faptului că a fost crescut de maimuțe. Cum se face că nu are barbă?

Liz Marks, Ontario

Cercetătorul literar își poate îngădui un zâmbet ironic la citirea acestei întrebări, în mod evident bazată pe varianta disneyficată a textului lui Edgar Rice Burroughs, tot așa cum, în versiunea realizată de Disney la alte basme mai vechi, Pocahontas nu este o parașută dezbrăcată în vârstă de paisprezece ani, iar Bambi (în povestirea originară, a lui Thoreau) nu era un animal cu ochi speriați, care supraviețuise primei ierni din viață mâncând din carnea în putrefacție a mamei sale.

Bineînțeles că Tarzan avea barbă. El prefigurează satira lui P.G. Wodehouse la adresa claselor de sus, fiind un antropoid bine făcut, greșit identificat de exploratori cu sălbăticitul lord Greystoke și apoi bărbierit cu grijă și prezentat aristocrației britanice. În vara în care a scris povestea, Rice Borroughs își revenea cu întreruperi dintr-o criză de sifilis care, în cele din urmă, avea să-l împingă la moarte, făcându-l să sară gol-pușcă de la balconul catedralei din Amiens. În primele versiuni, Tarzan se comporta ca fratele mai mic și mai necioplit al domnului

Hyde, violând gurile doamnelor din înalta societate, dându-și foc la coadă și plesnindu-i pe înalții nobili peste fețe cu ea.

Rice Borroughs nu a fost singurul care a fantazat în felul acesta. Din jurnalele lui Henry James reiese că versiunile inițiale ale *Inimii întunericului*, a lui Conrad, se concentrau mai mult asupra depravării sexuale manifestate de sclavii din coloniile congoleze, decât a celei fizice. Paginile de proză, și așa densă, ale scurtului roman erau înțesate cu imagini ale unor acuplări satanice în grup, în care biciul stăpânilor albi de sclavi se înfigea cu frenezie în carnea băștinașilor legați. Cu o caligrafie care trădează o nervozitate tulburată, James notează cuminte că toate acestea s-ar putea să fie „greu de digerat" pentru publicul cititor, indiferent cât de versat ar fi din punct de vedere psihologic (sau psihopatologic). Conrad s-a apucat de lucrul la o nouă versiune, dar aici jurnalul lui James înregistrează o tăcere de două săptămâni, după care face o referire piezișă la o vizită la Plymouth și la dorința de-a nu cina cu nici unul dintre amicii săi din înalta societate, datorită unui „disconfort în a sta așezat pe scaun".

PROF. H.H. UNSELF, BROCKHAMPTON

Vai de mine și de mine, ce-i asta? O nouă misivă smintită din partea vechiului meu tovarăș de nebunii, Unself. Tarzani bărboși, cu piepturile goale? Viol în gură? Sifilis? Amabil din partea bătrânului decan să ne împărtășească din poznele weekendului petrecut pe dealurile din Gloucestershire cu studenții, dar nu tocmai potrivit pentru o publicație atât de sofisticată ca *Bătrânul pișicher*.

Vreau să se consemneze că știința l-a lăsat de mult în urmă pe Unself în ce privește natura originalului lord

Greystoke al lui Rice Burroughs, „barba" cu pricina făcând referire nu doar la părul său facial, ci bineînțeles, și mai important, la Jane, tovarășa sa, introdusă în povestire pentru a masca promiscua, dezlănțuita homosexualitate a lui Greystoke. Dacă recitim textul fără prezența lui Jane, nu vom găsi mare lucru, în afara imaginilor cu un bărbat bărbos, suplu și aproape gol, glumind și „legănându-se" printr-o junglă plină cu „maimuțoi" virili. Întreaga poveste clasică se prăbușește ca un castel din cărți de joc, lăsând să se vadă asemănarea perfectă cu unul dintre primele episoade din *Kenny Everett Television Show*. Apropo, Unself: acum, că „m-am sculat din morți" și m-am instalat bine mersi în biroul proaspăt zugrăvit, îmi datorezi o monedă lucitoare de o liră. Pariul dintre noi nu a fost dat uitării, să știi.

PROF. DUMBLE, BROCKHAMPTON

O dată în plus, stimatul meu coleg își face de lucru încercând să își stârnească opăritul (și ostenitul) coleg de birou. Categoric, aceasta îl înfierbântă mai tare decât activitatea didactică, la care renunțase cu mult înainte să ne cunoaștem.

Să vedem dacă am răbdarea de a-i răspunde în ordine:

„Barbă" și „a se legăna", ca termeni folosiți la sfârșitul secolului XX, cu o legătură indirectă cu practicile sexuale neortodoxe, sunt totalmente străini de orice ar fi putut scrie vreodată Burroughs. Așa-zisa analiză a lui Dumble dezvăluie, de asemenea, o preocupare a acestui bărbat în vârstă de cincizeci și nouă de ani, care își petrece atât de mult timp în barul universității, făcând cinste tinerilor. (Adnotare: și în orice caz, se poate spune despre un bărbat cu întregul corp acoperit de păr că are barbă? Uimitor de hirsutul Dumble ar trebui să știe. Cu burta

ca un sac de box, ochi înroșiți și meschini și un râs scurt și răutăcios, el sugerează o combinație nereușită între Fagin și un Moș Crăciun ca un animal de pradă și fără costum, interpretat de Mickey Sabbath al lui Philip Roth.)

Dumble, pariul rămâne valabil. Dacă-mi aduc aminte bine, l-am făcut în vara amețitoare a lui '68, îmbătați de vinul Libertății, pe un forint ungar. Scotocind prin sertare după simpozionul la care am participat anul trecut la Budapesta („Scrotul întins: umorile corporale în romanul irlandez"), am bătut în cuie o astfel de monedă, asemenea lui Ahab, în diploma ta de doctorat de la Institutul April Landing din Kentsburg, Wyoming, triplându-i în felul acesta valoarea.

Și mi-ar plăcea enorm să vizitez „dealurile din Gloucestershire", care îmi evocă o regiune îndepărtată și pașnică din Pământul de Mijloc al lui Tolkien. Un paradis bucolic, unde profesorii universitari nu-și lasă resturile micului dejun în coșul de gunoi, să împută încăperea și pe colegii din apropiere, care își iau slujba în serios.

Cu cel mai profund respect și venerație, al dumneavoastră,

PROF. H.H. UNSELF

De cât spațiu vital (cât să-nvârți o pisică) ai nevoie?

Elaine McDermot, Lancashire

Dacă vă referiți la cât de mare ar trebui să fie camera, așa cum par să facă majoritatea oamenilor când pun această întrebare, răspunsul ar fi, în mod obișnuit: o cameră circulară cu diametrul de 4,5 metri – poate chiar 5, pentru siguranță. Asta dacă nu dați drumul pisicii. Studiile arată că, în ipoteza cea mai neplăcută și în funcție de felul cum vreți să învârtiți și apoi să aruncați pisica, puteți avea nevoie de o cameră circulară cu diametrul de 11,5 metri. Dacă împingeți lucrurile dincolo de această limită, e foarte probabil să rămâneți cu coada pisicii în mână, ceea ce e neplăcut.

HAROLD MOAT, PEMBSBROKE WATER

În continuarea răspunsurilor precedente, îi pot informa pe cititorii englezi că pe Insula Man, unde pisicile nu au coadă, se întâmplă foarte des să auzim expresia diametral opusă celei din cuprinsul întrebării. O văd și azi pe bunica intrând în casa noastră îngrozitor de mică, imediat după nașterea primului meu copil. Bombănind și mustăcind întruna, ea a spus ca pentru sine: „Nu așa se cade să trăiască o familie. Aici ai loc să-nvârți pisica."

DOUGLAS DOUGLASON, DOUGLAS, INSULA MAN

Este cu putință să îți vinzi sufletul?

Sara O'Keeffe, Irlanda

Aș dori foarte mult ca cititorii dumneavoastră să-mi răspundă într-un fel sau altul. Cu două săptămâni în urmă, eram într-un bar și Terry, prietenul meu, m-a întrebat dacă mi-ar putea cumpăra sufletul cu banii pe care-i avea în buzunar. Terry o duce destul de bine – declară că are o casă de vacanță la Marbella, iar Tracy, soția lui, nu arată deloc rău –, așa că am acceptat. Așa că Terry a scos un contract pe care l-am semnat cu sângele meu, iar el a început să râdă, sau mai degrabă să chicotească, invocându-i pe toți demonii iadului, pe Belzebut, Moloh, Mamon și pe cine mai vreți, becurile din vitrina de lângă bar au început să pâlpâie ca la nebuni, focul din căminul de la Capul Reginei s-a întețit brusc, iar el s-a ridicat în picioare, m-a țintuit cu privirea de parcă era Scaraoțchi în persoană, și-a înălțat brațele spre cer și a scos un strigăt triumfător, descriindu-mi cum aveam să zac întins pe masa de tortură, cu mațele ciugulite de ciori, cu ani nenumărați dinainte asemenea firelor de nisip de pe o plajă, blestemat să stau până la brâu în sânge clocotit, cu cenușa pârjolită a mileniilor căzând ca o ploaie de foc asupra creștetului meu descoperit, scăldat în chinul veșnic al propriului meu suflet.

Apoi a băgat mâinile în buzunar și le-a scos la loc: două lire și jumătate.

De banii ăștia n-am putut cumpăra nici măcar o bere, așa că, sincer vorbind, m-am cam ofticat. Credeți că pot să-mi recapăt cumva sufletul?

TREVOR NONCE, LEICESTER

Din nefericire, Trevor, ca atâția alții până la tine, ai intrat într-un infern juridic. Nu mai trebuie decât să te oprim să ajungi chiar în el (deși, dacă vrei să faci recurs, o să constați că firmele de avocatură nu lipsesc acolo, jos).

Acum, e-adevărat că ai semnat contractul cu propriul sânge, drept care, până la un punct, s-ar putea spune că ți-ai făcut-o cu mâna ta. Dacă se poate dovedi că sângele conține urme de alcool, poate mai reușesc să fac ceva. Dar instanțele divine pot fi riscante în asemenea cauze și pot lua măsuri severe, dacă se constată că lăcomia lumească a fost cea care a provocat necazurile. Trebuie să-i convingi pe preotul paroh și pe un topograf să-ți facă o evaluare a sufletului, apoi să-ți faci un CV la zi beton și să completezi un formular fiscal pentru ultimii patru ani, plus un B4751 de la centrul de ocupare a forței de muncă de care ții, iar eu am să scriu la Vatican, ca să cer eliberarea sufletului. În cel mai rău caz, ar trebui să le putem smulge câteva vacanțe și o relație sexuală cu o celebritate mai măruntă (sub nivelul lui Nichelle, din *Sfintele*, dar peste cea care s-a făcut de baftă în *Sunt faimoasă... 3*, să zicem), asta pe lângă cheltuielile de judecată. Trevor, te-ai făcut cu un avocat!

BRIAN ANGELFOOD-MCSPADE,
ST ANGUS, RENFREWSHIRE

Dacă „forța" din *Războiul stelelor* are două fețe, cum se face că Darth Vader nu trece de partea Luminii?

Brent Fingle, Dingle Bay, Irlanda

Este o întrebare excelentă, care dă credibilitate unuia dintre cele mai râvnite obiecte de colecție vânate de pasionații seriei *Star Wars*: scenariul original al filmului, existent numai în zvonuri, în care Luke Skywalker este, de fapt, un băietan cu suflet întunecat, instruit de maleficul Obi Wan Kenobi, până când descoperă, în seria a cincea (*Primăvara lui Vader*), că tatăl său este, în realitate, cumsecadele Colin Vader, prințul regent în mantie albă al binevoitorului Imperiu. (Aflat în vizită pe planeta lui Yoda, Luke este „testat" într-o secvență de vis evident homoerotic, în care ridică masca de muselină delicată a lui Vader... ca să își sărute, de fapt, propriul chip.)

Conform scenariului, dacă este să dăm crezare zvonurilor, Colin Vader petrece cea mai mare parte a celui de-al treilea film încercând să-l convingă pe tânărul Luke să treacă de partea luminoasă a forței, totul în timpul unui joc tensionat de Jenga galactic. Când mai-marii studiourilor Fox i-au atras atenția tânărului George Lucas că scena jocului de Jenga, care durează patruzeci și cinci de minute (inspirată din episodul partidei de șah din

A șaptea pecete, filmul lui Bergman), are să-i plictisească până la lacrimi pe cinefili, acesta s-a înmuiat, modificând întreaga structură a trilogiei. Unica rămășiță a poveștii originare din seria finală de șase filme este numele tatălui clonat al lui Boba Fett, Jango Fett (inițial Jenga Fett, dar schimbat din motive de copyright).

KEITH MENACE, MAESTRU JEDI AL CONSILIULUI DE APRECIERE A SERIEI *STAR WARS*, TERRA

Zvonurile născute după lecturile și probele inițiale pentru primul dintre filmele din seria *Star Wars* sunt multiple. Tatăl meu chiar a participat la o probă pentru rolul lui Darth Small, un sith care a trecut de Partea Cenușie, la începutul lui aprilie 1975. Darth Small făcea parte dintr-o echipă care codifica facturile Imperiului și administra efectivele de furnizori, constructori, decoratori și instalatori de conducte de ventilație etc.

După cum a afirmat Harrison Ford, filmele de început erau în aceeași măsură serioase și comice. Iar memoria tatei o susține, căci a repetat o scenă în care Darth Small dictează un memoriu întregului Spaceclip (o construcție tubulară din oțel cenușiu, de forma unei agrafe de birou care plutește), un mesaj pedant și fără umor, care intră în tot felul de amănunte tâmpite despre ceașca lui de ceai și cana preferată, care au dispărut de la popota navei. Ulterior, când Darth Vader folosește forța pentru a-l sugruma pe Small, în spatele lor, obiectivul cu deschidere mare de pe ediția specială pe DVD prezintă cu claritate cana pe care scrie că Nu-trebuie-să-fii-nebun-ca-să-lucrezi-aici-dar-ajută și castronelul pentru cereale, în culorile curcubeului, pe biroul lui Vader, lângă niște hârtii.

RANDOLPH ALBEMARLE, EVERGREEN, ARKANSAS

De ce nu intră oile la apă când plouă?

R. Poirot, Powdermill Wood, East Sussex

În mod evident, întrebarea nu a depășit până acum granițele acestei mândre insule. Răspunsul este, poate, cel mai elegant exprimat în jurnalele de călătorie ale lui Robert Louis Stevenson, autorul romanului *Insula comorilor*, care și-a petrecut anii de amurg ai vieții în statul tropical al insulei Samoa. Într-o seară din 1890, așezat pe veranda sa din Upol, privind apusul ca o acadea care urma unei după-amiezi cu ploaie deasă, tropicală, și făcându-și socotelile lunare, Stevenson a ridicat ochii și a văzut ceva ce i s-a părut a fi un șirag de șobolani mici și albi, coborând dezordonat pantele unui deal din apropiere. Cu curiozitatea stârnită, și-a pus pe umăr o geantă cu provizii și a pornit în căutarea misterioaselor animale.

Descoperirea l-a uimit: o turmă de oi mititele și ude leoarcă, fiecare nu mai mare decât un pumn de om, care intraseră la apă sub dușul cald, tropical – varianta naturală a spălatului în apă încălzită la patruzeci de grade. Pe loc, Stevenson i-a expediat o misivă bunului său prieten, tânărul și îndrăznețul aventurier Arthur Staunton-Whipsthistle: „Padso, ai 2 000 de guinee dacă ajungi în cel mai uscat colț al pământului și-mi găsești o oaie. Dă-mi de veste ce-ai aflat."

Staunton-Whipsthistle a pornit imediat la drum (adică patru luni mai târziu, când a ajuns scrisoarea lui Stevenson la Londra). După alte patru luni, se găsea în deșertul Atacama, din Chile, care are porțiuni unde n-a mai plouat de generații întregi. A fost cel puțin uimit de descoperire: turme imense de oi enorme, cât niște elefanți, umblând de colo-colo. Curățând atent una cu furtunul cu apă a cărei temperatură fusese atent măsurată la douăzeci și două de grade, temperatura normală pentru o ploaie ușoară din munții Țării Galilor, Staunton-Whipsthistle era să cadă de pe lama sa la vederea uneia dintre nobilele dihănii micșorându-se treptat, până la dimensiunile unei oi obișnuite, britanice. El a câștigat cele două mii de guinee, iar Stevenson a făcut avere transportând mii de oițe minuscule, tropicale, până la Liverpool, unde își triplau imediat valoarea în clima mai răcoroasă, englezească.

MARY PETERS, CERCUL DE TRICOTAJ, TOMBUCTU

De ce, dacă vor să jignească pe cineva, oamenii spun: „Nu vreau să te jignesc, dar..."? Sau, dacă se vor spirituali, spun: „Nu mă dau spiritual, dar..."?

Amy Rowe, Crouch End

Ambele expresii datează din perioada elisabetană, când erau folosite de actori pentru a le îndulci și ritualiza reacțiile iritate față de huiduielile publicului plătitor. Sub ploaia neîntreruptă de cotoare de măr, balegi uscate, pietriș și șoareci, condițiile de lucru dintr-un teatru iacobin obișnuit puteau pune la încercare până și răbdarea celui mai experimentat slujitor al scenei; după cum se poate vedea în indicele primei ediții *in folio* a operelor lui Shakespeare, exista o listă lungă de reacții gata pregătite pentru diferitele nemulțumiri ale publicului spectator. Aceste reacții trebuiau învățate pe dinafară și reproduse automat de orice tânăr actor supus presiunilor.

Astfel, clinchetul clopotului care anunța un mesaj personal afară, în fața teatrului – precursorul telefonului mobil modern – era întâmpinat cu strigătul răgușit: „Nobile domn, nu vreau să te jignesc, dar să știi că ești un prostănac și un nemernic!" („fotbalist" era o altă insultă des folosită). Ca reacție față de mormăielile repetate, care întrerupeau spectacolul: „Nu aspir să fac comedie

din cuvinte, dar reprezentația de astăzi seamănă cu mersul printr-o ciorbă țărănească" (referirea, deloc subtilă, este limpede pentru oricine). Poate cel mai cunoscut exemplu al acestui tip de utilizare s-a înregistrat însă în timpul unui spectacol cu măști organizat în particular pentru regele Edward al VI-lea, în vârstă de zece ani, care s-a mâțâit, o dată la cinci minute pe parcursul întregii piese: „Mai e mult?" Se spune că vestitul actor Richard Burbage ar fi întrebat: „Nu-i doresc nici un rău Maiestății Sale, dar, în vreme ce un artist se străduiește să creeze frumusețea, nu se găsește un suflet cumsecade să-l lege pe rahatul ăsta cu ochi și să-i pună un căluș?"

Se mai spune că acest comentariu a atras hohote vesele din partea celor mai mulți curteni, chiar dacă, la numai o oră după căderea cortinei, Burbage a fost decapitat fără prea multă vorbă, hăcuit și dat hrană corbilor din Turn.

CHARLES STANFORTH, PROFESOR
DE STUDII TEATRALE, UNIVERSITATEA GENT

Ambele expresii de mai sus au intrat în uzul popular la finele anilor '50, mulțumită unui personaj minor din apreciatul și îndelungatul serial al BBC-ului, *Billy Bunter*. În episoadele de început, apărea unul dintre prietenii cei mai buni ai lui Billy, Teddy Ripley, cunoscut sub diminutivul Rippers. Ticul său verbal era de a-și începe fiecare frază cu: „Nu vreau să te supăr, dar..." înainte de a rosti cel mai urât lucru care îi trecea prin minte, sau: „Nu că mă dau spiritual, dar...", după care scotea câte un joc de cuvinte stupid. Obiceiul s-a răspândit rapid pe terenurile de joacă și a devenit folosit frecvent în întreaga țară. Ripley a rămas, de asemenea, în amintirile dragi multora pentru glumele pe care le făcea strecurându-se pe la spatele celorlalți băieți și

ciupindu-i de fund. Un fapt care capătă o conotație sinistră când te gândești că actorul, Ralph Underwell, era un bărbat cu chip rotund și un aer neobișnuit de tinerese la cei șaptezeci și unu de ani ai săi, în timp ce restul distribuției se compunea, de fapt, din adolescenți. Au circulat zvonuri, contestate vehement de familie, că poliția tocmai se pregătea să ia măsuri împotriva lui Underwell când acesta a murit, în urma unui atac de cord, în timp ce se turnau ultimele episoade din 1962.

GERALD FITZCAKE, PHOSPHOROUS,
NEW SOUTH WALES

Au comis Adam și Eva un incest?

Tommy Nakamura, Hawaii

Pe scurt, răspunsul este următorul: teoretic, nu. Dat fiind că Eva era ivită practic din coasta lui Adam, cei doi nu pot fi acuzați de mai mult decât de o formă cam barocă de masturbare. Întrebarea, însă, îmi oferă ocazia de-a releva extraordinara eroare existentă în traducerea Evangheliei după Matei de către evreii masoreți, care prezintă întreaga geneză într-o lumină nouă. În folosul cititorilor, în pasajul referitor la progenitura lui Adam și a Evei, se trece de la Cain direct la Noe, iar apoi se continuă:

Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda și frații lui; 1:3 Iuda a născut pe Fares și pe Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe Aram; 1:4 Aram a născut pe Aminadav; Aminadav a născut pe Naason; Naason a născut pe Salmon; 1:5 Salmon a născut pe Booz, din Rahav; Booz a născut pe Iobed, din Rut; Iobed a născut pe Iesei; 1:6 Iesei a născut pe David regele; David a născut pe Solomon din femeia lui Urie; 1:7 Solomon a născut pe Roboam; Roboam a născut pe Abia; Abia a născut pe Asa; 1:8 Asa a născut pe Iosafat; Iosafat a născut pe Ioram; Ioram a născut pe Ozia; 1:9 Ozia a

născut pe Ioatam; Ioatam a născut pe Ahaz; Ahaz a născut pe Iezechia; 1:10 Iezechia a născut pe Manase; Manase a născut pe Amon; Amon a născut pe Iosia; 1:11 Iosia a născut pe Iehonia și pe frații lui, la strămutarea în Babilon; 1:12 După strămutarea în Babilon, Iehonia a născut pe Salatiel; Salatiel a născut pe Zorobabel; 1:13 Zorobabel a născut pe Abiud; Abiud a născut pe Eliachim; Eliachim a născut pe Azor; 1:14 Azor a născut pe Sadoc; Sadoc a născut pe Achim; Achim a născut pe Eliud; 1:15 Eliud a născut pe Eleazar; Eleazar a născut pe Matan; Matan a născut pe Iacov; 1:16 Iacov a născut pe Iosif, logodnicul Mariei, din care S-a născut Iisus, Care se cheamă Hristos.

Toate bune și frumoase; numai că, studiind manuscrisul originar, văd că un idiot – uimitor lucru – a tradus greșit termenul ebraic „נָמַלָה" prin „a născut", când, de fapt, el înseamnă „a trage un pumn". Întregul pasaj este, în realitate, luat dintr-un cu totul alt manuscris decât restul Facerii, reprezentând, în opinia mea, relatarea (cam prolixă) a ceea ce va fi fost nu mai mult decât o izbucnire timpurie de huliganism în Orientul Mijlociu.

PROF. LADYWELL,
CATEDRA DE STUDII GRECEȘTI, SLOUGH

Cei doi au comis, într-adevăr, un incest, și încă de multe, multe ori. Uneori lent și frumos, alteori, poate după câte o ceartă, brutal și cu multă mirare. Adeseori, simpla noțiune copleșitoare (deși alți oameni nu existau, ei cunoșteau gustul dulce al încălcării unei porunci) îi îndemna la acuplări frenetice, în încercarea de-a potoli dorința neostoită. Copiii lor au fost atinși de aceeași binecuvântată nebunie (pe marginea căreia alte părți

ale Bibliei păstrează o tăcere respectuoasă), astfel că primele noastre generații au înflorit sub semnul acestui cel mai natural dintre „păcate", înainte ca înstrăinarea să ducă la stânjeneală și practica să înceapă să fie repudiată.

EPISCOP BARTHOLOMEW FLAME,
DIOCEZA KENTOBI, REPUBLICA CENTRAFRICANĂ

Care e cel mai lung titlu de tabloid compus doar din cuvinte cu „s“?

Noam Cready, New Mexico

Îmi amintesc că, în vara lui 1982, am citit un titlu despre un borfaș mărunt, care a fost văzut pe când încerca s-o șteargă de la locul unui jaf și arestat de polițiști. Articolul apărut câteva zile mai târziu a avut un titlu senzațional: „STRĂIN STÂNGACI SURPRINS SUB STEJAR SPRE SILA SPĂLĂTORESELOR SIMPATICE STRÂNSE SUB SALCÂM.“

TREVOR SOAP, MILLINGSFORD, DEVON

Asta nu-i nimic. Ce ziceți de titlul de după sferturile de finală din Cupa Angliei de anul trecut? „SCOR STRÂNS, SPECTATORI SIDERAȚI, SENTINȚĂ SURPRINZĂTOARE: SFINTE SISOIE, SOUTHAMPTON SUPRAVIEȚUIEȘTE SFERTURILOR, STOKE SCOATE STEAGUL, STEVENS SURÂDE SARCASTIC, SOUNESS SPERĂ SĂ SUCOMBE?“

„MINTY“ CHONG, STEPNEY, LONDRA

Care a fost primul accident de circulație din lume?

Dl Fidget, Sussex

În vara lui 1905, numai cei bogați și celebri își puteau permite „automobilele" noi-nouțe care începuseră să iasă pe porțile uzinelor lui Henry Ford. Nu se vânduseră decât cinci când a avut loc primul accident, în care – într-o avanpremieră dătătoare de fiori la cel suferit de starul pop britanic Brian Harvey, în zilele noastre – cântărețul de music-hall Archie Collins, zis Brassy, s-a călcat singur în mijlocul lui Maine Street din Boston. Conform relatării din *Boston Globe* din 21 iulie, Collins pornise pe mijlocul străzii ziua în amiaza mare, încântat de mulțimea care rămânea cu gura căscată la vederea mașinăriei înfiorătoare, futuriste, scoțând din trombon note înalte, ascuțite și azvârlind în stânga și-n dreapta fluturași care anunțau viitorul spectacol de la celebrul teatru Apollo. Cu mașina înaintând cu doar un kilometru și jumătate pe oră, Collins a înțepenit trombonul în așa fel încât să țină pedala de accelerație apăsată, a sărit pe capota automobilului și a început să interpreteze o piesă de „jass" dezlănțuit [*acest stil muzical a devenit cunoscut mai târziu sub numele de „jazz", desigur – n.ed.*]. Când a ajuns însă la do-ul de sus de la final, Collins și-a

pierdut echilibrul și a căzut în fața mașinii, luxându-și o gleznă. Mașina a continuat să înainteze inexorabil, cu un kilometru și jumătate pe oră. Collins a încercat să se ridice în picioare. Mașina și-a continuat drumul. *Boston Globe* aruncă un văl plin de respect asupra morții cântărețului și nu putem decât să ne imaginăm teribila tragicomedie a acestui accident rutier desfășurat cu încetinitorul, cu Collins târându-se centimetru cu centimetru, încercând să scape de soarta inevitabilă de la un capăt la altul al lui Maine Street.

BRETT SCOOBY, BOSTON, MASS

Răspunsul de mai sus este greșit. Primul accident îi poate fi atribuit fără ezitare lui Henry Ford însuși, care s-a îmbătat după ce a băut o sticlă de parfum, sărbătorind ieșirea de pe linia de asamblare a primului automobil. Adunându-și laolaltă câțiva prieteni, Ford a scos mașina în curtea de plimbare (ceea ce astăzi numim parcare) și a făcut un cerc închis extraordinar de lent, care i-a luat trei ore. Accidentul a avut loc ceva mai târziu în aceeași zi, când unul dintre angajații lui Ford a scos mașina la o plimbare neautorizată. El a fost ajuns din urmă de o măgăriță pe nume Janet, care mergea considerabil mai rapid decât Modelul T și care a rămas cu botul înțepenit în țeava de eșapament supradimensionată. Automobilul supraviețuiește la Muzeul de Istorie a Automobilului din Flint, statul Michigan, la fel ca botul lui Janet.

TOD FUMBLE, NEW JERSEY

De ce nu se pricep fetele să arunce?

Stef Bierwerth, München

Fiica mea se pricepe foarte bine să arunce cu banii. Se pune?

DL PLUM, PLUMSTEAD

[Nota editorului: Penny, scapă-mă de dobitocul ăsta de Plum! Să nu mai văd nici o vorbă scrisă de el. Vreau să-mi amorțesc creierul cu băuturi tari, ca să uit că există, și să smulg draperiile de culoarea prunei, pe care le-am etalat după divorțul cu numărul trei! Să scot budinca de prune din meniul balului anual al Societății de Vinuri Fortificate și să șterg nuanța asta pretențioasă de pe pereții noștri exteriori – cu vitriol, la nevoie. Cu puterea pasională a poftei mele, o să-i pocesc privirea porcină până o să fac pastă de prune din ea! Sau îmi fac harachiri cu tirbușonul regimentului dacă în publicația asta mai punem vreo poantă prostească a TICĂLOSULUI DE PLUM! Udă un ziar și pune-mi-l pe frunte, te rog, și dizolvă-mi pastilele într-un pahar cu suc de mere. Cred că s-a făcut deja unsprezece și jumătate.]*

* Plum – prună (*n.tr.*).

Nu demult m-am întors de la conferința noastră profesională anuală, care s-a ținut la Eastbourne, contaminat cu păduchi lați. Credeți-mă, nevastă-mea se pricepe grozav să arunce.

JAMIE DRINKWELL, DOVER

De ce-apar păsări și albine mereu când ești pe lângă mine?

Charlie Brittain, Paris

În cazul în care cel care pune întrebarea o adresează cuiva din apropiere, este posibil ca prietenul sau persoana iubită să fi contractat sindromul Klondike-Espedrille, care face ca bolnavul să secrete un pigment rar prin transpirație, care acționează ca afrodiziac asupra membrilor regatului păsăresc. De aceea, animalele înaripate apar în apropiere oriunde se află acesta (chiar și în incinte) și pot atinge niveluri frenetice ale dorinței sexuale, aruncându-se către fața omului sau către porțiunile de piele expusă.

Actrița Tippi Hedren a fost unul dintre bolnavii cunoscuți și a profitat de starea sa, acceptând rolul principal din filmul lui Hitchcock, *Păsările* – scena în care stoluri întregi de păsări se reped în zbor direct către ea (și care s-a lăsat cu o spitalizare în urma ciupiturilor) este foarte realistă, prezentată adeseori de doctori ca exemplu al bolii în forma sa cea mai acută și mai avansată. Boala e incurabilă. Între suferinzii cunoscuți se numără Jim Broadbent, Ernest Borgnine și Madonna, care și-a concediat întreaga suită când, revenită în

cabină după un spectacol la Atlantic City, în 2001, a găsit un stol de egrete excitate bătând din aripi, împrăștiind pene și găinățându-se pretutindeni.

MAXIMILLIAN SCHNELL,
REGIUNEA TARTU, ESTONIA

De ce sunt memoriile triste atât de apreciate de public? Cui îi arde să citească despre lucruri triste?

Rixy La Hoe, Leeds

Asemenea altor sute de mii de mame britanice ocupate, nu am altă soluție, pentru a mă destinde după o zi grea de serviciu, decât să mă așez în fotoliu, cu o poveste captivantă despre copii molestați. Am scris o poezie pe care aș dori s-o împărtășesc cititorilor dumneavoastră, compusă exclusiv din titluri de lucrări triste:

Odată, într-o casă incendiată
Unde trăiește răul
Un copil pe nume „It"
(O fetiță pe nume Karen)
Urâtă
Afectată
Trădată
Mica prizonieră

— Nu-i spune mamei
Să nu spui niciodată
Nu te dorește nimeni
—Te rog, tati, nu!

– Pentru numele lui Dumnezeu.
Micul nostru secret

Lacrimi după căderea întunericului
Fuga de diavol
Neînvins
Nimeni nu-l mai poate atinge

BRENDA O'HOOLIHAN, LONDRA

Studiile realizate de industria editorială au arătat că piața pentru aceste cărți (de un succes enorm) se compune în mare majoritate din femei, salariate, de vârsta a doua spre a treia. Într-un articol foarte controversat, publicat vara trecută, scriitoarea și psihiatra Esme O'Toole, zisă și Candy, susținea că, în esență, aceste femei nu diferă, în foamea lor bolnăvicioasă de material, cu nimic de cele care molestează copii și sublinia că porțiunile de piele expusă și pozițiile fizice umilitoare fac să crească vânzările cu fiecare volum. În loc să se bucure pentru victoriile împotriva adversităților și abuzurilor, aceste femei savurează faptul că alte femei, mai realizate sau mai bogate (exemplificate de statutul unei scriitoare cunoscute) măcar au trecut prin perioade grele în copilărie. După cum spuneam la conferința de vânzări de anul acesta, este șocant să vezi câte persoane din societatea noastră suferă de această formă de depravare mintală... și câte mai sunt care încă nu au cumpărat cărțile noastre!

PETRONELLA SCALLOP, EDITOR, LONDRA

Tot învățul are și dezvăț. Cititorii mai vârstnici își amintesc, cu siguranță, de nesuferitele „Memorii ale fericirii"

din anii '70, adeseori rizibile în infatuarea cu care descriau copilării fermecate, părinți iubitori și câștiguri uriașe la loterie. Nu mă îndoiesc că, în cele din urmă, pendulul se va îndrepta din nou în această direcție. Mai întâi însă, va trebui să îndurăm patru ani de copilării banale și neexemplare.

SALLY MARTIN, NELSON, NOUA ZEELANDĂ

Dacă Dumnezeu este atât de inteligent, ar putea să pună o întrebare la care nici măcar el să nu poată da răspuns?

Wayne Spokes, Swindon

Wayne, am o întrebare pentru tine: dacă Dumnezeu este atât de inteligent, ar putea să pună o întrebare atât de stupidă, încât nici măcar el să n-o fi putut pune?

DAVID SPANNED, PROFESOR DE FIZICĂ, COLEGIUL DE ȘTIINȚE UMANISTE ȘI EXACTE PRIN CORESPONDENȚĂ
APRIL LANDING, KENTSBURG, WYOMING

Ce interesant. Cei care, pe lângă *Bătrânul pișicher*, citesc și revista *Nature*, vor recunoaște buruiana rea și amară care este profesorul David Spanned, un om care și-a făcut un scop în viață din a răspunde exact la întrebarea pusă de tânărul maestru Spokes, din Swindon. Formulată pentru prima oară de Sf. Augustin din Hippo în secolul al IV-lea, dilema lui Wayne i-a terciuit de mult creierii lui Spanned. Acreala lui Spanned și a echipei sale, care se folosesc de computere pentru a inventa întrebări din ce în ce mai răuvoitoare, este egalată numai de sumele primite cu titlu de finanțare din banii loteriei naționale în decursul ultimilor cincisprezece ani. Criticii trebuie să recunoască însă că, prin

eforturile sale, bunul profesor a găsit întâmplător o formulă care exprimă elegant fenomenul cheltuielilor exponențiale ilustrat de noul stadion Wembley, de Millenium Dome și de Jocurile Olimpice din 2012, un eveniment atât de costisitor, încât nici bunul Dumnezeu nu și l-ar putea permite.

DEREK AVEDA, UNIVERSITATEA
HALLAM DIN SHEFFIELD

Cât de ușor este să cazi de pe un buștean?

P. Gascoigne, Middlesbrough

În cazul unui biet american din secolul al XIX-lea, s-a dovedit a fi imposibil.

Inventatorul Henry Sandblast, un albinos deșirat și stângaci născut în Greenville, Mississippi, în 1825, și-a petrecut întreaga viață în casă, la adăpost de soare, inventând întruna, cu furie, în încercarea de-a obține faima la care râvnea și de-a o domoli pe scorpia de nevastă-sa. Era un om revoltător de ghinionist: prototipul său rudimentar pentru un prăjitor de pâine a rămas practic necunoscut (în ciuda faptului că Mark Twain a cumpărat unul, pe care nu l-a putut porni – i-a pus pe Huck Finn și pe Jim să dea întâmplător peste drăcia aruncată într-un șanț și să încerce să-și taie cu el unghiile crescute inconfortabil), iar dispozitivul menit să aline durerile de dinți a produs controverse după ce trei persoane au murit în urma hemoragiei și un localnic furios a declarat că soția încercase să-i facă vasectomie cu el.

Într-o tentativă disperată de a-și recâștiga bunul renume, Henry a sfidat soarele și și-a demonstrat noua invenție, „Ultra-Glu", în piața din centrul orașului. Susținând că obiectele care se lipeau cu adezivul său nu mai puteau fi dezlipite, s-a atașat de un buștean și le-a cerut

concetățenilor să încerce să-l desprindă. În agitația care a urmat, enormul buștean a început să se clatine, s-a aplecat și apoi s-a rostogolit pe strada mare, odată cu nefericitul inventator. S-a întâmplat că, în ziua aceea, strada urma a fi pavată, iar pietrele fuseseră stivuite și pregătite pentru această activitate. Albinosul a trecut scrâșnind și țipând ascuțit prin fața magazinelor, rostogolindu-se peste diverse obiecte scăpate de oamenii amenințați de grămezile instabile de pietre: o cutie cu cuie de 20 cm, o traistă cu balegă de cal, o oală cu ulei de ricin și proteza dentară a leprosului care locuia într-o putină din apropierea tavernei, care s-a înfipt în obrazul lui Henry. Ajuns la capătul străzii mari, bușteanul a căzut plescăind frumușel în apa fluviului Mississippi și Henry, aflat, nu se știe cum, încă în viață, dar cu toate oasele importante frânte (și lipit definitiv de buștean cu ajutorul singurei sale invenții reușite, cu care detestata nevastă avea să facă avere mai târziu), a săltat pe valuri timp de trei zile și pe o distanță de o mie cinci sute de kilometri, până s-a vărsat în Golful Mexic.

Când o navă franceză l-a culeș din dreptul coastei insulei Hispaniola, avea deja mințile duse, niște băsici oribile cauzate de soare și fusese ciugulit de rechini. După ce l-au scos din apă, Henry și-a spus povestea singurului vorbitor de engleză de la bord, doctorul vasului, Marcel Etienne. Se pare că petrecuse două săptămâni remorcat de pirați, care aruncau cu fructe în el, încercând să răsucească bușteanul sau să-l dea jos de pe el și să-l înece. Fusese nevoit să supraviețuiască mâncând pulpa putrezită a pepenilor, la care era alergic. Când medicul, tulburat de povestire, a ieșit pe punte să fumeze o țigară, înnebunitul Sandblast a profitat de ocazie și s-a sinucis cu ajutorul unui ihtioscop. În ciuda studiilor

amănunțite, încă nu am izbutit să aflu cum a reușit o asemenea performanță, dat fiind că ihtioscopul este un instrument minuscul și delicat, folosit pentru examinarea rectului la pești de mici dimensiuni.

ARNOLD FITZHERBERT, KEY WEST, FLORIDA

Cum miros câinii născuți fără nas?

Jan Partness, Vancouver

Oribil.

ROLAND GARROS, PARIS

[Nota editorului: Roland Garros?! Îmi miroase de la o poștă a Plum, Penny. Uită-te bine în jur! Și adu-mi o cubaneză, te rog. Cea cu ochi negri, sclipitori. Și, de data asta, nu uita să tragi transperantele!]

Cum a ajuns un nume atât de neplăcut ca Roger să fie atât de răspândit?

Bruno Roger Vincent, Londra

Numele modern de Roger, nu lipsit de popularitate în anii '30 și '40, deși recunoscut acum ca un furuncul pe chipul nomenclaturii englezești (orice părinte care își botează copilul născut, să zicem, după 1970 „Roger" e, evident, un monstru), are două origini. Cea mai recentă și mai respectabilă provine din perioada de început a Imperiului, când tinerii maharajahi erau trimiși în Anglia, ca să se școlească la Eton și Oxbridge. Invidioși pe acest statut care depășea până și propriile lor titluri de duce sau de baronet, studenții au lansat o modă, spunându-și unul altuia „rajah" (anglicizat rapid în „roger") ca semn al respectului. În generațiile următoare (de pe la 1890 încoace), această poreclă a început să apară pe certificatele de naștere ale copiilor studenților respectivi, acum maturi, la fel cum poreclele de tip Jamie au devenit, cu timpul, „nume adevărate".

Originea mai îndepărtată nu mai este la fel de veridică. În uzinele și (mai ales) în fabricile de bere de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, erau adeseori angajați copii sau pitici, pentru a se cățăra pe părțile inaccesibile ale utilajelor sau prin coșurile înguste de fum, care

trebuiau desfundate. Suprasolicitați nemilos (adeseori timp de douăzeci de ore pe zi sau mai mult), acești angajați minioni adormeau de multe ori prin locurile întunecoase în care se furișau și trebuiau treziți. Imperativul colocvial contemporan pentru „mișcă!" era *rodge!* (ulterior *budge!*) și, când strigătele nu dădeau rezultate, se foloseau prăjinile pentru a-l disloca pe vinovat. Evident, faptul că fundul era îndreptat spre cel care mânuia prăjina, *rodger*, atrăgea după sine un mare număr de accidente petrecute în cavități. Cititorii *Bătrânului pișicher* nu se vor mira că, odată cu trecerea timpului, termenul *rodger/roger* a devenit un peiorativ pentru una dintre practicile homosexuale.

Utilizarea cea mai vulgară a apărut odată cu cei doi Roger din popularul serial polițist *Z Cars*, care împărțeau aceeași mașină și o pasiune transparentă unul pentru celălalt, chiar dacă o negau în fața tuturor angajaților din poliție. Ei i-au precedat pe Julian și pe Sandy, din *Round the Horne*, ca primul cuplu gay (aproape) pe față dintr-un program difuzat la nivel național, au provocat o scădere aproape fatală a audienței și au dispărut când ambii actori și-au dat demisia, invocând „hărțuirea permanentă din partea poliției". Schimbul lor de replici caracteristic a rămas însă popular în rândurile comunității gay și, timp de mai mulți ani după aceea, strigătele s-au auzit prin cluburile proaspăt intrate în legalitate din toată țara: „Rogerește-mă, Roger!" „Te rogeresc, Roger!"

JEPHETH P. BEAUMONT, PIMLICO

De ce în *Numărătoarea inversă* apare numai o jumătate de cadran de ceas?

J. Darke, Bangkok, Thailanda

Curioasa opțiune a celei mai de succes emisiuni a Canalului 4 este adeseori atribuită mărețului răposat, lui Richard Whiteley însuși. În episodul pilot (rareori văzut) al concursului, apărea întregul ceas, însoțit de o variantă chinuit de lentă a muzicii din *Numărătoarea inversă*, de-acum celebră, care dura un minut întreg. Dar, după ce ambii concurenți din episodul pilot au obținut câte un nouă plin în fiecare rundă, s-a luat decizia de a se iuți muzica și de a li se lăsa concurenților numai jumătate din timp pentru a rezolva problemele.

Toate acestea nu par să-l fi incomodat prea tare pe campionul necontestat al concursului, părintele Simon Grey, care a înregistrat un remarcabil șir neîntrerupt de patruzeci și trei de episoade. Grey era un personaj plin de culoare, despre care se aude că a ajuns în mod periculos obsedat de spectacol, pe măsură ce i-a crescut propria faimă. Oricine îl plictisea câtuși de puțin la vreo petrecere în aer liber sau reuniune organizată de biserică se putea aștepta să fie trimis sec la plimbare de către Grey, care își rotea smucit brațul peste cadranul unui ceas imaginar, îndemnându-l să grăbească povestirea; și am convingerea că mulți cititori își amintesc dezvăluirea care i-a precedat

căderea în dizgrație, când „Fiona cea focoasă, în vârstă de 19 ani" a declarat că părintele i-a solicitat „una pe față și restul pe dos" și că domnul Grey era într-adevăr – și uimitor – capabil de o numărătoare inversă cu voce tare a ultimelor câtorva secunde dinainte de-a ejacula: „bidi, bidi, BIDI-DI (buum)". Un campion adevărat.

JAMES CROWTHER, HERTFORDSHIRE

În continuarea răspunsului anterior: ceasul însuși, o felie translucidă de geniu în materie de design, era opera lui Klaus Kedlink, absolvent al școlii de design industrial, aclamat de mulți ca maestrul *Kunstfripperitsch*-ului, sau al „artei frivole". După ce și-a făcut debutul proiectând pești „prevestitori" din celofan, care se încrețeau când îi țineai în palmă, Kedlink a trecut la inventarea de jucării pentru Kinder, cu patentarea telescopului care lasă o urmă uleioasă în jurul ochiului celui care-l folosește. Capodopera lui Kedlink este însă, fără îndoială, meditativul ceas de la *Numărătoarea inversă*. Rezultat al multor săptămâni de muncă în atelierul din Berlinul de Est, ceasul rămâne ca o mărturie a designului teuton. Ceea ce puțină lume știe este că sinistrul geniu pare să fi stat ascuns în spatele ceasului la fiecare ședință de filmări la *Numărătoarea inversă*, umbra lui proiectându-se mai cu seamă când Carol Vorderman se apropia de masa cu numere. În cele din urmă, a fost scos cu forța din platou la episodul cu numărul 715 – o întâmplare urâtă, gestionată strălucit de directorii de platou de la Canalul 4. În caseta video, Richard Whiteley apare cu desăvârșire calm, deși părerea mea este că jocurile lui de cuvinte încep să sune cam sugrumat, în timp ce Kedlink este dat afară undeva în fundal.

MIKE SHENTON, RIPLEY

De ce nu este bine pentru actori să lucreze cu animale sau cu copii?

Sarah Castleton, Sheffield

Profesioniștii din industria filmului se tot vaită că animalele și copiii sunt cu neputință de ținut sub control. Adevărul este însă că sunt invidioși... mai ales pe animale.

Copiii sunt folosiți pentru a da autenticitate, iar animalele sunt, desigur, incapabile să înțeleagă noțiunea de film – de aceea și unii, și celelalte trăiesc într-o măsură mult mai mare „în prezent" decât actorii maturi. Cei care s-au pregătit la Studioul actorilor, învățând tehnica Metodei, sunt mai cu seamă sensibili la o asemenea punere în valoare. Celebra pățanie a lui Robert de Niro cu câinele cu trei picioare, de pe platoul de filmare la *Vânătorul de cerbi*, a culminat cu un „accident" care a implicat și unul dintre pistoalele din faimoasa scenă a ruletei rusești, încărcat, nu se știe cum, cu muniție de război.

Meryl Streep este în mod special cunoscută pentru că părăsește platourile la doar câteva zile de la începerea filmărilor. Adaptarea *live-action* a lui Martin Scorsese după *Ursul Paddington* a fost chiar abandonată complet după ce ursul, partenerul lui Streep, a suferit

o cădere nervoasă și s-a întors în jungla peruviană. Între alte exemple se numără Tobey Maguire, care a cerut să fie concediați primii doisprezece cai din *Seabiscuit*, și aparent afabilul Clint Eastwood, care a avut o dispută prelungită ani de zile cu Clyde, urangutanul din seria *Pe oriunde, dar șterge-o*. Fiecare dintre ei refuza să coboare din rulotă dacă nu primea garanția că celălalt părăsise platoul. În loc să folosească o dublură pentru scenele în care apăreau amândoi și Eastwood era filmat din spate, Clyde a insistat să i se decupeze o siluetă de carton a lui Oliver Hardy, în care făcea găuri și pe care urina la sfârșitul fiecărei zile de filmare, în timp ce Eastwood utiliza cadavrul putrezit al unui câine, atârnat de o sfoară.

GERRY MANDESTAM, DERRY

Este adevărat: există, în rândurile actorilor maturi, o cultură tăcută a fricii și a urii față de colegii mai tineri și mai „naturali". Unul dintre cele mai bine păstrate (și mai tulburătoare) secrete ale Hollywoodului îl reprezintă generația de staruri copii care au răsărit în anii '80 și care au făcut tratament cu hormoni pentru a-și întârzia pubertatea, unii dintre ei primind și acum roluri de puștani drăgălași, la treizeci de ani. Renumitul și foarte temutul „superagent" Hal Stine a fost inițial unul dintre acești copii, iar prietenii săi sunt mereu arestați pentru că par să sărute un băiat care nu este major.

Adeseori, actorii adulți, „maturi" sunt atât de nemulțumiți de situație, încât recurg la sabotaj. Scandalul cel mai cunoscut celor dinăuntrul acestei industrii s-a desfășurat pe platoul de filmare la *Muppets, Insula comorilor*, unde încrâncenata rivalitate dintre Tim Curry și puștiul răzgâiat și unsuros care-l juca pe Jim Hawkins (al cărui nume îmi scapă) l-a făcut pe Curry, în cele din urmă,

să-i tragă mai mulți pumni în figură. Băiatul s-a apărat cu o cange care i-a străpuns lui Curry ambele nări, obligându-l să termine filmările cu o proteză nazală. Comunitatea adultă s-a grăbit să-i ia apărarea, iar tratamentele hormonale atât de dragi părinților cu ambiții de la Hollywood au fost scoase în afara legii.

Filmul a fost însă un eșec răsunător, iar titlul din revista *Variety*, „Din nasul fals nu Currg laude" rămâne printre favoritele Orașului de Poleială.

ABE SERAPHIM, LISTFORD COUNTY, CA

Iubitorii operei animate a domnului Walt Disney vor fi, sunt sigur, fascinați de revelațiile prezente în recent publicatele memorii ale principalului „colorist" al lui Disney, Dixie Meech. Disney avusese mult timp intenția de a face un documentar *live-action* despre „câinii îndrăgostiți", cu titlul provizoriu de *Doamna și vagabondul.* Când au început filmările, însă, s-a văzut clar că interpretul principal, jigăritul și carismaticul Vagabond, era mult mai interesat s-o călărească pe drăgălașa cățelușă spaniel Lady decât să-și învețe replicile sau să facă play-back la comandă. Stacojiu de furie, Disney – cunoscut în Orașul de Poleială pentru paradoxala sa ură față de animale – a pus să fie omorâți ambii câini. Acesta a fost momentul în care Dixie Meech a încercat să se dea bine pe lângă el, organizându-i marelui regizor, de ziua sa, un spectacol cu marionete în care cadavrele câinilor erau în prim-plan și al cărui final conținea apariția pe scenă, profund macabră, a trupurilor săltărețe, înfulecând o unică spaghetă și sfârșind într-un sărut de dincolo de mormânt. Lui Disney i-a plăcut la nebunie și pe loc s-a apucat de desenat. Restul este istorie, iar documentarul s-a transformat într-o poveste de dragoste veselă,

în desene animate. Câinii împăiați rămân expuși în locuința lui Meech, atârnați în deschizătura dintre bucătărie și sufragerie. Amintirea mândră a unei vieți întregi dedicate divertismentului.

ANTON LEMEC, BEVERLY HILLS

Chiar nu avem banane?

Ken Chaser, Wellington, Noua Zeelandă

Da.

M. BEARD, DARTMOUTH

Ba nu, avem.

B. TAYLOR, BRADFORD

Este adevărat că un cal a fost odată papă?

Georgina Difford, Londra

Asemenea legendei conform căreia Napoleon și-ar fi făcut calul preferat, pe Marengo, general, și aceasta este tot o legendă. Dar există multe povești despre animale ridicate în poziții de autoritate. Un interes special îl prezintă orașul Johnstone, din statul Utah, care și-a ales un rățoi pe post de șerif în 1889, când nici un om nu a vrut să accepte slujba. Rățoiul pe nume Clarence a devenit imediat cel mai cunoscut dintre reprezentanții legii pe o rază de câteva sute de kilometri. În această perioadă, prin oraș a trecut Billy the Kid, care, așa cum li se cerea tuturor cetățenilor, și-a predat armele de foc ajutorului de șerif. Celebritatea lui Clarence a crescut, iar el s-a bucurat din plin de ea: în primăvara lui 1890, deja nu mai ieșea din cârciuma lui O'Sullivan decât ca să-și scufunde capul în apa râului și să se răcorească. S-a combinat cu o dansatoare pe nume Monty Schoolgirl și grupuri întregi de persoane au început să viziteze orașul numai ca să-l vadă în acțiune, ceea ce a făcut economia să înflorească.

O astfel de faimă are însă și consecințe. Un răufăcător notoriu și evadat din închisoare, Chips Dooley, s-a simțit atins personal de succesul zburătoarei. După

ce el și banda sa jefuiseră banca din Coeur d'Alene, Idaho, în 1886, fratele lui se împiedicase de o rață, fusese prins și spânzurat în piața mare. Dooley a intrat călare în Fort Johnstone, refuzând să-și predea pistolul, și s-a lăudat cu glas tare în cârciumă că venise să deschidă acolo un restaurant chinezesc. Îngrijorată pentru soarta rățoiului, lumea a dat fuga la Clarence și acesta a fost scos pe furiș din oraș a doua zi, cu trenul din zori, într-o geantă mare, de damă. În urma acestui eveniment ne-a rămas expresia „genții din zori".

În decursul anilor, au luat naștere nenumărate versiuni ale acestei povești. În unele, Dooley îl prinde pe rățoi, îl gătește și moare înecat cu un os. În cel puțin una dintre ele, Dooley îl zărește pe Clarence pentru prima oară și se lasă de nelegiuiri, apoi pleacă împreună să înființeze o fermă. Adevărul este însă mai prozaic: Clarence a traversat țara, ajungând la San Francisco, unde și-a deschis un birou de avocatură de mare succes, acordând, la bătrânețe, consultanță pentru filmele realizate despre viața lui. A murit acolo, în 1931.

LAWRENCE CHAGRIN, LA TOURNEUSE, LOUISIANA

În completare la răspunsul de mai sus, trebuie să spun că nu doar animalele se găsesc uneori în poziții de autoritate. La liceul din orașul nostru, la finele anilor '80, după o nouă tranșă de îngrozitoare reduceri de cheltuieli, șeful catedrei de engleză s-a văzut în situația de-a nu mai putea să înlocuiască un profesor care pleca și ne-a lăsat în grija unui măr pe care-l scosese din servietă. Cred că slujba începuse să i se pară foarte stresantă.

Am descoperit că, după câteva săptămâni de zburdat, ne-am plictisit de propriile jocuri și glume și, în cele din urmă, ne-am apucat să citim cărțile de pe rafturi.

Au urmat discuții prelungite pe marginea textelor și, pe rând, am început să scriem pe tablă ceea ce credeam că încercau să transmită acestea. Până la sfârșitul anului, cunoșteam incredibil de bine textele din bibliografie, precum și întregul canon literar care intra în bugetul pentru cărți al Liceului din Battersea Park. Cei mai mulți dintre noi privim și acum acele câteva luni ca pe o rază strălucitoare de lumină în educația noastră. Rezultatele obținute au fost cele mai bune din întreaga istorie a școlii și cu toții am fost de părere că mărul fusese cel mai bun profesor pe care-l avuseserăm vreodată. Nu m-am mirat să aflu, la o reuniune de acum câțiva ani, că în cele din urmă a ajuns director.

J. PUGH, ROCHESTER

Nu voi adăuga prea multe la cele două luminate răspunsuri de mai sus, dar vreau să subliniez că nu întotdeauna membrii regnului animal și vegetal s-au ridicat până în poziții de autoritate. O distilerie scoțiană a fost odată lăsată, printr-o clauză controversată din testamentul proprietarului anterior, crosei sale de golf favorite. Cauza s-a judecat timp de peste treizeci de ani în tribunalele scoțiene, iar destui dintre cei care au fost părți în procese au murit între timp de bătrânețe. Crosa este și acum lustruită o dată pe lună și rămâne neînvinsă, ajunsă la al paisprezecelea set de avocați.

Un alt caz este cel al expediției norvegiene în Antarctica, din 1952, când participanții, suferind un moment de rătăcire în masă datorat frigului, au votat să-l înlocuiască pe conducătorul expediției cu senzația pe care o ai uneori că cineva tocmai a părăsit o încăpere în care abia ai intrat. La scurtă vreme după aceea, oamenii au început să se omoare și să se mănânce unul pe altul.

Şi mai surprinzător, recent a ieşit la iveală, din jurnalele medicului personal al reginei Victoria, că, în ultimii ani de domnie, aflaţi sub imperiul infirmităţii, aceasta a abdicat în repetate rânduri, timp de mai multe zile, lăsând tronul „înaripatului şarpe O şi armatei sale de spiriduşi care supurează în gură".

GREG STRAND, BRIGHTON

Ce spun savanții de la NASA în loc de: „Să știi că nu trebuie să construiești o rachetă"?

Paul Carrel, Berlin

NASA este, contrar versiunilor puse în circulație de filme precum *Apollo 13*, domeniul în care lucrează aproape exclusiv femei frumoase. În scurtul timp cât am lucrat acolo, cu câțiva ani în urmă, am descoperit tulburat mediul de lucru de o câinoșenie acidă. Printre atâtea bombe sexy superdotate intelectual, care își îndeplineau sarcinile profesionale în zece minute și apoi își vopseau unghiile și bârfeau vedete în loc să pară că făceau eforturi să fie deștepte, nu mi-a fost ușor să mă adaptez. Una dintre distracțiile preferate era aceea de-a descoperi stele sau constelații noi și de-a le boteza jignitor, cu numele foștilor iubiți (Phil-cel-moale și Tony-mai-încearcă-o-dată rămân, spre întristarea astronomilor din lumea întreagă, sisteme solare din Galaxia Bărbaților Inutili, care pot fi găsite pe hărțile celeste ale constelației Coma Berenices). Unica mea glumă, făcută la auzul veștii că Whitney Houston s-a internat la dezalcoolizare („Houston, avem o problemă"), s-a fâsâit mai rău ca un balon dezumflat.

Aveau, în schimb, nenumărate formule care exprimau disprețul. Puțini dintre noi au scăpat batjocurii

elitei ultratalentate, dar, când cineva se dovedea a nu fi la înălțimea așteptărilor, observațiile variau de la: „Să știi că nu trebuie să retrografiezi o spectrogramă cuasică, dragule" până la „Poate așa se explică de ce porți cravata aia la cămașa aia, scumpule".

Într-o zi de lansare însă, am văzut cu uimire cum aceste *über*-cinice s-au mobilizat ca una pentru a admira spectacolul unei rachete cu lungimea de o sută de metri, care se înălța mugind spre cer, cu o forță inimaginabilă, nestăpânită. În clipa aceea, am descoperit în mine însumi chemări nebănuite, după care m-am mutat la San Francisco și m-am angajat într-un bar. Toate acele persoane care munciseră ceas de ceas, ani întregi, pregătind motorul erectil să străpungă cerul – credeți c-o făceau de dragul CV-ului? Să fim serioși. Nu e chirurgie craniană, să știți.

COREY MAPLEBLOSSOM, SAN FRANCISCO, CA

De ce nu există decât o singură Comisie pentru Monopol?

Hilary Shylace, Cantank, Missouri

Membrii Comisiei pentru Monopol au căzut la datorie cu zecile. De la înființarea sa, în 1936, în plin crah economic, Comisia a îndeplinit dificila sarcină stabilită de cel care a dat naștere jocului, Charles Darrow. Acesta a dorit să inițieze un joc care să-i ajute pe efeminații săi tovarăși de pahar să planifice orgii din ce în ce mai ambițioase pe străzile, în gările și în centralele de utilități din orașul de baștină. Prima versiune s-a desfășurat în cartierul financiar din Chicago, unde ideea construcției de locuințe sau de hoteluri a devenit o adevărată anatemă. Darrow era un leninist devotat și foarte cult – întâmplător, și moștenitorul unei enorme averi făcute din pastile antidiareice. Entuziasmul pierdut odată cu apariția jocului în magazinele de jucării și neașteptata sa înflorire ca paradigmă a spiritului capitalist antreprenorial l-au convins să-și abandoneze convingerile politice și să ducă un trai liniștit, într-o mănăstire.

Popularitatea jocului s-a răspândit după ce ziarele au menționat că acesta fusese găsit pe masa lui Al Capone, la arestarea din 1937. Capitalist înrăit, Capone a deschis acțiune în instanță, câștigând peste o sută de mii de

dolari din partea contribuabililor din Chicago; numărul de cantine ale săracilor închise ceva mai târziu, în același an, și al boschetarilor morți a atins un nivel record.

Jocul a rămas mereu printre jocurile preferate ale infractorilor – unul a fost descoperit în dulapul lui Carlos Șacalul, odată cu arestarea din 1994, în Sudan, după ce fusese anesteziat pentru o operație la testicule. Ani întregi, înainte de a-l împușca pe John Lennon, Mark David Chapman a frecventat asiduu la New York mesele din Central Park, unde partidele în aer liber durează luni de zile.

În conformitate cu dorința inițială a lui Charles Darrow, Comisia pentru Monopol rămâne organismul a cărui sarcină este aceea de-a demonstra, în fiecare oraș, că toate localurile de pe tablă pot fi vizitate într-un singur drum, de la unul la altul. Este însă un obiectiv primejdios: la fiecare tentativă, cel puțin un membru este spitalizat sau suferă o invaliditate permanentă, iar pentru componenții Comisiei este aproape cu neputință să mai obțină o asigurare de sănătate. Cu toate acestea, listele de așteptare sunt foarte lungi, iar locurile extrem de greu de obținut. În opoziție față de noi, s-a înființat o a doua Comisie pentru Monopol, care însă s-a dezmembrat în primul an de funcționare. Cred că din ea a luat ulterior naștere o Comisie pentru Cluedo – un traseu din local în local, dar mai simplu, bineînțeles – de aceea există o singură comisie.

PETER PERRYWATER, BEVERLY HILLS, CA

Nu este adevărat. Comisia pentru Monopol a fost, dimpotrivă, înființată de Interpol, ca reacție față de celebrele „crime pe tabla de joc", care au ținut America sufocată ca într-o menghină a fricii în lunga și fierbintea

vară a lui 1967. Pe data de 3 iunie a aceluiași an, un băiețel care își plimba câinele a găsit cadavrul unui bărbat, străpuns într-o mie de locuri cu ceva ce semăna a bețișoare de cocteil lungi, de plastic, și cu gura plină cu bile de sticlă însângerate. „HODORONC, TRONC!" scria pe biletul compus grosier, din litere rupte din ziar, și prins cu un ac pe pieptul lui. În timp ce poliția ținutului bâjbâia după indicii, alte cadavre au început să iasă la lumină: un profesor vârstnic, ucis cu un sfeșnic la biblioteca de cartier; o tânără devorată de hipopotamii înfometați din parcul zoologic din Kansas City; și o crimă comisă de mântuială, care făcea trimitere la Yahtzee – o treabă de mântuială pentru că nimeni, niciodată, n-a izbutit să priceapă cum se joacă blestematul de joc, ceea ce, evident, l-a scos din sărite pe criminal la fel de tare ca și pe cei care au cumpărat jocul. Crimele au rămas neelucidate, dar, până în ziua de astăzi, copiii din tot centrul Americii sunt amenințați că, dacă nu sunt cuminți, o să fie scrabbeliți. Desigur că aici, în Marea Britanie, ramura europeană a Comisiei pentru Monopol are practic foarte puține de făcut. Săptămâna trecută am emis un ordin de avertizare pentru comportament antisocial, împotriva câtorva derbedei care jucau „Nu te supăra, frate!" atârnând mobilierul de grădină în spinarea elefanților de la Grădina Zoologică, dar mă bucur să pot afirma că aici, în Marea Britanie, majoritatea oamenilor respectă regulile jocului.

POLIȚIST GEOFF CHEUNG, FILIALA SOMERSET
A COMISIEI PENTRU MONOPOL

Nu există decât o Comisie pentru Monopol. Nu știu de ce, dar asta e starea de fapt. Sunt membru al ei de paisprezece ani. Îmi place. Biscuiții pe care ni-i dau la

ședințe sunt foarte buni, cu unt, nu făcuți cu margarină, al cărei gust mi se pare că se simte chiar și la biscuiții „de calitate" pe care-i cumperi în ziua de azi de la supermarket și care rămâne pe limbă ca o pastă lipicioasă. Margarina, vreau să zic. Nu monotonia. După părerea mea, monotonia este esențială pentru un trai liniștit și pentru a fi o persoană împlinită. Sper să-mi publicați scrisoarea. Vă mulțumesc.

JANQUITH P.P.S. LINTER, NEW MALDEN

[Nota editorului: Ce mama dracului, Penny, nu suntem obligați să tipărim chiar tot ce primim, nu-i așa? De ce nu publicăm primul lucru care ne cade în mână: una dintre chitanțele mele de la Soho Video & Books, de exemplu, sau conținutul șervețelului vechi de hârtie pe care l-am găsit azi-dimineață în buzunarul sacoului? Mai ieși din birou, fato, mai ia și tu un pic de aer. Să știi că nu sunt chiar așa căpcăun. O să supraviețuiesc până te întorci. Cumpără-ți o rochie, coafează-te (pentru Dumnezeu, coafează-te!). Și, dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, pune și tu o etichetă pe scârboșenia aia cu soia pe care-o lași în frigider, că marți mi-am turnat în ceai și, dacă mi-aș fi amintit nenorocitul de număr de telefon, aș fi chemat salvarea. Am tușit, am sforăit pe nas, mi-am spart un vas de sânge și a trebuit să-l opresc cu „prețuletul pentru mouse", cum îi zici tu.]

Prietenul meu crede că, dacă mănâncă mâncarea potrivită, o să facă un rahat gol pe dinăuntru. E adevărat?

James Burke, Cornwall

Nu.

SAMANTHA JEPPER, CATEDRA DE BIOLOGIE,
UNIVERSITATEA KENDAL

Nu.

PARK WO JONG, DIRECTOR, INSTITUTUL PENTRU
STUDIUL INTESTINELOR, SEUL

S-a demonstrat de către unele institute de cercetări că anumite specii de primate, dacă sunt ținute o vreme pe un anume regim pe bază de păstăi, pot... Nu pot să continui. Nu. E ridicol.

KEN POWELL, SECRETAR, COMISIA SPECIALĂ
DE INVESTIGARE A MODALITĂȚILOR
DE RECICLARE A DEȘEURILOR UMANE, GLOS

De curând, fiica mea mi-a arătat că, apăsând pe diferite taste ale computerului, pot să creez „scurtături", dar pentru nimic în lume nu reușesc să fiu la fel de îndemânatic ca ea. Cum să fac să izbutesc?

Col. Henry Bofaloff-Standesque, Sharpington

Ca și unul dintre corespondenții anteriori, cred că ați trimis întrebarea unde nu trebuia, dat fiind că aceasta nu este rubrica de probleme din *PC Today*. Poate că are să vi se pară interesant să aflați, totuși, că, dacă apăsați pe Ctrl-Alt-Home-T, puteți face cuvintele FĂCĂTURA PĂROASĂ să apară pe ecran, cu litere verzi, pâlpâitoare.

G. TULIP, ANTWERP

Pe computerul dumneavoastră există mai multe scurtături decât vă puteți închipui. Aceasta datorită unui programator rebel, care a lucrat la Microsoft în perioada lui de început și care a introdus tot felul de excentricități prea profund în programul Word pentru ca să le mai scoată cineva vreodată de-acolo. Omul avea o socoteală neîncheiată cu părinții, născută încă de la botez, când fusese blagoslovit cu numele de Felix Happywell, un nume pe care el, ca nefericit și morocănos devotat,

îl disprețuia. Era însă un programator extraordinar, cooptat printre primii în elaborarea celui mai ubicuu dintre programele Microsoft, pe care l-a împănat rapid – cu excepția câtorva caracteristici menite să ușureze folosirea și să economisească timp – cu mesaje de ură imposibil de detectat și cu instrucțiuni pentru hard de o complexitate ieșită din comun. Happywell putea, de exemplu, să dea drumul la apă în cadă apăsând pe Shift-/-M-#-B sau, ținând apăsat pe Ctrl-Shift-F4, să aprindă o rețea de becuri pe care le montase în spatele casei unui coleg de serviciu detestat, proiectând mesajul: DOMNUL TE URĂȘTE, PORCULE.

Subterfugiile și comportamentul său evident ne-Microsoftian au fost descoperite într-o zi, când a adormit la birou și fața i-a alunecat pe tastatură, apăsând pe combinația de taste care-i ștergea chitanțele pentru cărțile de credit și închidea conturile bancare ale tuturor locuitorilor din Bay Area, din San Francisco.

Comenzile incluse de el în soft mai ies și acum la lumină. Până în ziua de astăzi, de exemplu, dacă apeși pe Alt-Shift-Space-Tab, faci toate tastele să scoată un sunet ca de claxon. De asemenea, poți și acum să direcționezi o enormă cantitate de energie către monitor, făcându-l să țopăie caraghios pe birou, ținând apăsată combinația Ctrl-Caps Lock-Alt-S-P-U-T-U-M.

Happywell a dispărut într-un *ashram* timp de zece ani după controversa născută de concedierea sa, dar se aude că ar fi reapărut pe net în anii din urmă, sub diverse pseudonime, și că ar fi declanșat accidental războiul din Irak, apăsând pe Ctrl-Enter-F-Alt-Space-B.

ERNESTO SHAMS, GREENWICH

E un clișeu să spui că o anumită formulă verbală „e un clișeu"?

John Evans, zona metropolitană Londra

Mănânci, calule, ovăz? Nimeni nu s-ar mândri mai mult cu această ironie a sorții decât cel care a dat lumii mai multă literatură fără haz decât oricine altcineva, marele pălărier nebun al predării limbilor moderne, profesorul Timothy Taunton. Un savant idiot, cu tragice lipsuri în jumătatea „savantă" a sintagmei, Taunton nu era omul care să lase apele netulburate. Dintr-un *pied-à-terre* stabilit în fermecătoarea stațiune de pe litoral Brighton, profesorul și-a făcut un *raison d'être* din a lua limbajul prețios de ceafă și a produce din el ceva mult mai banal, ca pe un iepure dintr-un joben. Era plăcerea vieții lui să-i enerveze pe oameni, dar mai greu de înghițit a fost faptul că propria lui viață a început să ia forma unui clișeu. După ce a găsit un fir de păr în supă la restaurantul lui preferat (și l-a informat imediat pe chelner), ceva s-a declanșat în mintea lui – picătura care a umplut paharul, cum s-ar spune. Dându-și drumul la gură față de comeseni și utilizând un limbaj care ar fi făcut și-o prostituată să roșească, profesorul înnebunit a ieșit gonind în stradă, unde s-a dezbrăcat la costumul lui Adam și s-a îndreptat spre plajă, ca un Reginald Perrin turbat.

Nu se știe dacă s-a aruncat în valurile înalte cu intenția de-a se sinucide; ceea ce va rămâne în istorie sunt cuvintele pe care le-a adresat mulțimii de privitori, care l-au văzut îngroziți cum se scufundă, iese să respire și scoate un țipăt gâtuit: „Hai și voi, apa e grozavă!"

WHICH TYLER, KENT

Dacă o membră a echipei de înot sincron se îneacă, trebuie să se înece toată echipa?

Mark Chott, Londra

Oare cititorul nostru nu a urmărit tragicele evenimente de la Jocurile Olimpice de la Moscova, din 1980? Temuta echipă sovietică a intrat în piscina principală și s-a aliniat pe marginea bazinului cu o precizie de automat, strălucind în costumele stacojii și căștile de baie galbene. Pe când primele acorduri ale piesei *Fat-Bottomed Girls* a formației Queen începeau să se reverse din boxe, cea dintâi înotătoare sovietică, Olga Snufskaia, a răsucit o gleznă desăvârșit încordată spre juriul cu componență internațională și... a alunecat, căzând în apă cu un țipăt sugrumat și înecându-se în mod oribil. Antrenate la perfecție în sutele de ore petrecute împreună în bazin, toate cele opt membre ale echipei sovietice au salutat imediat mulțimea cu gleznele lor comuniste, ireproșabile, au înălțat brațele spre tavan și s-au prăbușit în piscină cu grația unei turme de vite. Urmărind întâmplarea, Philip Larkin a notat că „existase un fel de poezie bovină, criminală". Mulțimea a rămas tăcută. Freddie Mercury a continuat să cânte. Bulele de aer au încetat să se ridice. Și apoi, convinși că asistaseră la primul număr cu adevărat postmodern din istoria Jocurilor

Olimpice, juriul a acordat nota maximă, 6,0, după care publicul a înnebunit complet. Cu ștacheta înălțată la un nivel imposibil de egalat, echipele care au urmat, din Coreea de Sud, Fiji, Japonia și Insula Sheppey, nu au avut încotro și au trebuit să urmeze exemplul, comițând un harachiri olimpic în goana după medalii. O sută șaptezeci și patru de tinere cărora li se va simți lipsa și un întunecat memento legat de primejdiile dansului subacvatic.

STEVE NORTH, QUIMSITCH, NORFOLK

Care este originea reală a expresiei „prințul Albert"? Presupun că nu are nici o legătură cu prințul consort, nu?

Tom Wharton, Londra

Din fericire pentru aceia dintre noi care au un simț al umorului mai grosier, stilul de *piercing* denumit „prințul Albert", presupunând un inel care, trecut prin prepuț, menține „contururile" masculine culcate sub șlițul pantalonilor, își are, într-adevăr, rădăcinile în deciziile luate de iubitul soț al reginei Victoria în materie de modă. Ceea ce nu știe prea multă lume este că, la moartea lui Albert, Victoria a insistat ca priapicului său partener să i se ridice (...) în Hyde Park un uriaș monument falic cu un inel strălucitor de aur în vârf, totul din bani publici. Regala comandă a fost prezentată Parlamentului, unde s-a împotmolit rapid într-o serie de comisii mixte, după ce a reieșit că un asemenea monument magnific ar fi costat aproape douăzeci de lire sterline (4 milioane în banii de azi). În cele din urmă, regina s-a retras cu noblețe din discuții, acceptând fără alte comentarii un plan mult mai simplu și retrăgându-se la Osborne House, să fumeze și să joace rummy. Chestiunea a fost în scurt timp dată uitării și monumentul pe care-l cunoaștem astăzi a luat naștere: turla

acoperită, cu statuia aurită a lui Albert, așezat pe tron. Și cu asta, lucrurile s-au încheiat. Sau nu? Căci, trecând săptămâna trecută în plimbare, împreună cu soția, pe lângă Albert Hall, mi-am ridicat privirea spre impresionantul dom în formă de clopot – încercuit de o bandă magnifică, un inel strălucitor de metal incandescent – și n-am putut să nu mă întreb dacă nu cumva vicleana regină nu a avut, în cele din urmă, câștig de cauză...

REGINALD STOAT, CHELSEA

Se poate trăi cu un regim compus dintr-un singur tip de alimente?

Patricia Womb, soră-șefă, Northants

Într-un caz celebru și bizar petrecut în Finlanda anilor 1950, membrii sectei înființate de Jorgen Jespersen, care se credea Isus Cristos reîncarnat, s-au angajat să mănânce, fiecare, câte un singur fel de mâncare, pentru a contracara „conspirația otrăvurilor", cu ajutorul căreia, susțineau ei, guvernele țineau sub control creierele supușilor prin intermediul drogurilor introduse în alimente. Când garda națională a luat cu asalt, pe 3 februarie 1957, domeniul conacului mărișor de la marginea satului Hjetssberg, din apropiere de orașul Kokkola, s-au găsit însemnări consistente, publicate în cele din urmă în mai multe jurnale științifice. Acestea pot constitui o lectură amuzantă, chiar dacă nu tocmai plăcută. Însemnările lui Arne J. Smit, căruia îi fusese repartizat porumbul dulce, au o notă de frivolitate. Motivul său de nemulțumire (acum adeseori citat) împotriva experimentului era acela că fecalele sale se compuneau exclusiv din muguri nedigerați de porumb și că, uneori, dacă se uita în jos, „nu știam dacă e ce-am mâncat ieri sau cina de diseară". Ulterior, numele său a devenit subiect de batjocură în

Finlanda, desemnând un imbecil, un vagabond sau un împuțit.

Situația nu a fost la fel de veselă pentru colega lui, Maria Enwuld, care a reușit să elimine un con de brad întreg, pentru ca, după aceea, să moară în urma hemoragiei.

Interesant de notat ar fi că Jespersen atribuia capacitatea de-a vedea aceste adevăruri puterii sale de percepție superioare, considerând, în consecință, că nu era necesar să își limiteze propriul regim alimentar sau să ia parte la experiment. El a fost închis pentru răpire și posesie ilegală de substanțe otrăvitoare și s-a sinucis în 1962, la vârsta de patruzeci de ani. În vremea aceea, când organismele modificate genetic nu aveau să apară decât după mulți ani, într-un fel, ideile lui Jaspersen au reprezentat o concepție de avangardă. Maniile religioase sunt, însă, vechi de când lumea.

PROF. J.P. MUTTILL, ONKSBIG, FINLANDA

Am citit cu interes scrisoarea eruditului profesor Muttill din numărul de luna trecută, pe tema digerării (sau nu a) diverselor alimente. În completarea răspunsului domnului profesor, pot atesta că, dacă te hrănești exclusiv cu porumb dulce, așa cum am făcut eu și soția mea în ultimii trei ani, materiile fecale tind, într-adevăr, să se compună din porumb și nimic altceva. Acum sunt prea slăbit pentru a urca scările fără ajutor și, în timp ce scriu, soția mea are o nuanță ciudată de gălbui, dar întregul experiment ne-a luminat priveliștea de dimineață, din toaletă, care a înlocuit plicticosul cafeniu.

CHARLES MERRYWEATHER, SUFFOLK

Beckham este cumva pe dos?

Anna Valdinger, Cehia

[Nota editorului: Un număr destul de mare de cititori mai vârstnici ne-au trimis variante ale aceleiași întrebări, protestând față de campania publicitară la nivel național cu titlul: „Pe dos cu Beckham", despre care mulți au crezut că e un film porno. Pot să-i asigur pe cititori că nu au nici un motiv să se îngrijoreze; sunt convins că domnul Beckham poate face multe lucruri minunate cu mingile sale de aur, dar, dacă este să dăm crezare publicației Red Tops, *numai cu membre ale sexului opus, altele decât soția sa, și în nici un caz cu bărbați.]*

În continuarea răspunsurilor anterioare, poate cititorii își amintesc nefastul schimb de SMS-uri dintre David Beckham și Rebecca Loos, în care cuvântul „pauză" a fost inserat prin amabilitatea celor de la *Screws of the World**. Ceea ce poate mulți cititori au observat a fost retractarea ulterioară și scuzele publicate de tabloid câteva luni mai târziu, când a trebuit să dea tiparului finalul schimbului de mesaje. Dintr-odată, întregul text a început să sune altfel:

---

* *Trosneli mondiale*, titlu derivat din *News of the World* (*n.tr.*).

„Mai ții minte când am băgat pauză în pauză ta și am mișcat puțin? A fost uimitor, curgea pauză din ea, dar am continuat să pauză și apoi am pus pauză peste toată pauză ta, până s-a astupat complet. Pe urmă, i-am pauză capătul – încet, foarte încet – și brusc am simțit un pauză enorm și ne-am trezit amândoi acoperiți cu pauză. Ascultă-mă bine, data viitoare când mai ai o asemenea problemă la baie, chem un instalator.“

PAUL DREW, STOKE NEWINGTON

Câte fapte pot să comit nepedepsit și să ajung totuși în Rai?

Quentin Roundtree, ținutul Roscommon, Irlanda

Aparent, catolicii au un mic aranjament funcțional aici, căci, teoretic, răspunsul este: oricâte. Practic însă, orice păcătos care se căiește sincer pentru păcatele comise trebuie să ajungă să înțeleagă ceva din ele. Conform acestei reguli, Hitler, de exemplu, și-ar fi putut atrage mila Domnului înțelegând pe deplin și cu umilință răul imens pe care-l făcuse și cerând supus iertarea, dar ar fi avut, probabil, nevoie de vreo treizeci de milioane de ani pentru ca în mintea lui să se acumuleze suficiente informații ca să-l ajute să prieapă ce înfăptuise. După aceeași regulă și dacă e să dăm crezare ziarelor, majoritatea preoților ar trebui să trăiască vreo două mii de ani, pe puțin.

MATTHEW M.I. JOHN, ROMA

Misticul și clarvăzătorul autodidact Fabuloso Ali BaBa – cu mult succes la publicul din teatrele londoneze la sfârșitul anilor 1890 – este cunoscut pentru a fi folosit această întrebare-slogan pentru a promova ceea ce, în conformitate cu standardele victoriene, erau

niște spectacole de vodevil incredibil de licențioase. Se spune că BaBa își începea fiecare număr apărând, într-o trâmbă de fum, din vârful unui enorm penis de hârtie creponată, strigând: „Pe barba Faraonului, câte pot să comit nepedepsit și să ajung totuși în Rai?" Afișe cu desene înflorite trâmbițau întrebarea la fiecare colț de stradă, iar sloganul s-a răspândit rapid, devenind aproape un fenomen în rândurile claselor de sus (se povestește că, după ce s-a îmbătat la o petrecere, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Belgiei la Londra a încercat să pună mâna pe maiestuosul piept al reginei Victoria; în ciuda faptului că făcuse optimist cu ochiul publicului în timp ce era scos din sală, strigând: „Câte pot să comit nepedepsit și să ajung totuși în Rai?", bietul ambasador a fost aruncat fără prea multă ceremonie în Tamisa, iar incidentul a dus la declanșarea unui conflict minor cu Țările de Jos).

Într-o analiză finală însă, cititorii moderni vor constata că toate cascadoriile lui BaBa erau aproape inofensive. Între păcatele sale de neiertat se înscrie acela de-a fi exclamat: „La d... cu prințul Albert!" (nereușind să pronunțe mai mult decât „d"-ul); un tatuaj pe întregul spate, reprezentând un castor cu cuvântul „HellO" tatuat pe fund, în care O-ul din „hello" este format de steaua roșie și strânsă a sfincterului; precum și un număr muzical cu douăsprezece dansatoare din Alexandria și „Teribilul Șarpe African", care era, în realitate, un șoricar pe nume Toby, cam răpănos și prost deghizat cu o mască. Numerele lui BaBa s-au demodat repede, dar tatuajul a fost făcut celebru în secolul XX de specialistul în tatuaje Jerry Marinarul, care a înlocuit castorul cu un cimpanzeu care spunea: „ALOHA".

De ce avea Hitler o mustață atât de caraghioasă?

Felicity Pilkington, Londra

Nu multă lume știe că, în cea mai mare parte a vieții sale de adult, Hitler nu a beneficiat decât de vedere periferică. După ce s-a izbit de mai toți stâlpii de iluminat public din Austria natală și a fost dat afară de la școala de arte plastice pentru că picta tablouri stranii, cu o fâșie de pânză neagră pe mijloc, este uimitor faptul că nici unul dintre consilierii lui nu a detectat problema atunci când naziștii au preluat cu adevărat puterea, în anii '30. Probabil că nici aghiotantul cel mai apropiat nu știa că, în fiecare dimineață, când se bărbierea, Hitler dădea (explicabil) cu briciul doar pe acea parte a feței pe care era sigur că o vedea: adică peste tot, cu excepția fâșiei de doi centimetri și jumătate din mijlocul imaginii reflectate. Dar toate acestea sunt mărunțișuri. Cine știe cum s-ar fi sfârșit războiul dacă Hitler ar fi putut să vadă ceea ce era drept sub nasul lui? Este un fapt demonstrat că, uitându-se peste harta Europei în 1938, împreună cu Göring, Hitler s-a arătat incapabil să se concentreze asupra Germaniei, arătând mereu la stânga și la dreapta ei și țipând: „Asta e țara mea!" Se spune că generalii și

aghiotanții s-au răspândit în grabă și au dat ordine pentru invadarea Poloniei și a Franței. Restul este istorie.

NORMAN SIDEWELL, DIPCOTT

Mustața lui Hitler a devenit motiv de dezbateri aprinse între cei care susțin că și-l amintesc ca având mustață și glumeții „denigratori de mustăți", care afirmă că Hitler era totalmente incapabil să aibă orice fel de păr pe față. Confruntat cu dovezile aduse de mii de metri de peliculă prezentând celebrii doi centimetri de țepi zbârliți autoritar, istoricul Darren Irving (fără legătură cu David, cel care neagă existența Holocaustului) a replicat – puternic susținut de cercetătorii francezi – că în fiecare cadru de celuloid, pe fiecare fotografie a Führerului din perioada 1922–1945, a fost adăugată de mână o mustață, ca să-i dea un aer mai masculin. Dacă este să-l credem pe Irving, Albert Speer a luat aproape 300.000 de muncitori bulgari de la minele de magneziu la sfârșitul lui 1944 pentru a se concentra exclusiv asupra mâzgălitului de mustăți pe fotografii.

Oricare ar fi răspunsul adevărat, este interesant de observat că negarea mustății (*taschengenichtsagen*) este în mod activ încurajată atât de guvernul german, cât și de cel austriac, venind într-un contrast evident cu poziția lor legală categorică asupra negării Holocaustului.

SHONA CAREW,
INSTITUTUL DE STUDII FACIALE, BELFAST

Este adevărat că regina merge la toaletă la fel ca noi, ceilalți?

Billy Braithwaite, 10 ani, Londra

Billy, ce pot să-ți spun sigur e că regina Victoria nu mergea. Deși nu a suferit de porfiria, asemenea bietului George al III-lea, în anii care au urmat morții iubitului său Albert, regina a avut atacuri de panică și accese de nebunie temporară. Ele începeau cu o respirație rapidă, întretăiată, detectată de ajutoarele care, la vederea semnelor, o conduceau rapid afară din locurile unde era public. Dar în timpul spectacolului cu piesa *A douăsprezecea noapte*, din 1879, nu s-a putut face nimic pentru a ascunde un astfel de acces, iar regina s-a repezit cu mințile încețoșate pe scenă, azvârlind pumni de excremente, strigând lucruri pe care, mai târziu, actorii aveau să le caracterizeze drept „neadevăruri răutăcioase", lepădându-și îmbrăcămintea și aruncându-se asupra actorului care interpreta rolul Violei, pe care, deghizată cum era în bărbat, o luase drept Albert. Sala plină ochi a descoperit atunci secretul cel mai intim al perechii regale, în timp ce regina își golea bășica peste barba falsă a actriței și peste gura ei strâmbată de oroare.

Și alți domnitori au avut probleme legate de toaletă de-a lungul timpului – cel mai ghinionist fiind împăratul

roman Constantin al V-lea, care s-a spurcat în timpul botezului și a fost poreclit Copronimus. Mare ghinion să rămâi în istorie cu ceea ce înseamnă un „nume de rahat", când, din câte se spune, Constantin a fost un bun conducător, un tip cumsecade și un cântăreț entuziast la nai, în ciuda faptului că era înclinat spre crize de depresie. Dar cine n-ar fi fost, în locul lui?

BOBBY ROCKSEDGE, LASTING, SHROPS

[Nota editorului: Penny, sunt aproape sigur că nu-i adevărat. Te rog să le documentezi. Cititorii par să aibă ceva cu cea mai mare dintre reginele noastre și nu-mi place (pe Elisabeta I n-o pun la socoteală: nu pot să respect o virgină). Apropo, nevastă-mea mi-a dat filmul ăla pe care voiai să-l împrumuți. E în frigider. Ea zice că DVD-urile trebuie ținute la rece pentru a se păstra în cea mai bună stare. Nu știu dacă vorbea serios, dar paza bună trece primejdia rea.]

Ce ne-au adus romanii?

Matthew Maher, Londra

Făcută celebră de filmul celor de la Monty Python *Viața lui Brian*, această întrebare ne dă nouă, specialiștilor în istoria veche, prilej de nesfârșit amuzament prin speculațiile asupra a cât de diferită ar fi viața în Europa modernă dacă Iuliu Cezar n-ar fi pus piciorul în Dover. Cine și-ar putea închipui o Anglie fără cești și farfurioare de ceramică, ulei de măsline, cuverturi de pat, jocul Connect Four, vibratoare, mazăre congelată și hanorace de bumbac?

GERALD STATSIN, DEPARTAMENTUL DE CERCETĂRI ÎN DOMENIUL VIBRATOARELOR, AMSTERDAM

Mai important, ni l-au dat pe delicioșul domn Adam Hart-Davis și emisiunile lui informative și variate, la care se râde în hohote, despre ce ne-au adus romanii. Dotat cu un umor natural, domnul Hart-Davis este un *raconteur* fermecător și – după cum demonstrează reclamele cu „cronometrul pentru ouă" la declarația de venit – absolut minuscul. Bravo, domnule Hart-Davis, pentru că ne-ați arătat că mărimea nu contează!

RACHEL MANFREDTENDENSON, TWICKENHAM

Care este originea termenului *mugshot*?

Andy Spue, Middlesbrough

În mod interesant, termenul datează dinainte de descoperirea fotografiei și face referire la metoda folosită de polițiști în secolul al XVIII-lea pentru a ține socoteala tâlharilor cunoscuți de pe drumurile Angliei rurale. Tobias Longfellow, mai cunoscut sub numele de Dandy Dick, a fost cel mai faimos brigand al epocii: un om fără scrupule, cunoscut pentru că mai întâi trăgea cu arma și abia apoi punea întrebări. În cele din urmă, șeriful din partea locului a organizat un efort concertat de a-l aduce pe Longfellow în fața justiției –, iar după ce l-a prins, a comandat să fie făcută, cu viteza fulgerului, o tapiserie după chipul lui de către Cercul de broderie din Norwich. După circa patru săptămâni în care s-a lucrat la tiv, Longfellow a găsit o ocazie de care a profitat, a scăpat din ghearele cusătoreselor și a evadat. Furios, șeriful și-a dublat eforturile de-a pune mâna pe Dandy Dick și, după o urmărire prin jumătate din comitatele Angliei, l-a prins și i-a comandat unui olar din partea locului să facă un portret instantaneu al hoțului. De data aceasta a funcționat: în câteva minute, au fost modelate douăzeci de cópii ale rictusului crud și plin de cicatrice, care au fost mai apoi lipite pe halbe și

atârnate de tavanele crâșmelor de pe drumurile principale din Anglia. În felul acesta, portretul lui Tobias a devenit modelul faimei, dar și al infamiei, și chiar și-n ziua de astăzi, agățate pe pereții cârciumilor, se mai văd „halbe cu Toby" sau *mugshots*.

MARIE SHOALS, SHROPS

[Nota editorului: Vai de mine! Mă tem că aseară m-am întors cam turmentat la birou, de la prânzul furtunos cu bătrânul Harry W. Nu sunt deloc în apele mele... sper că n-am făcut vreo prostie. Fii drăguță și adu-mi un pled de pus pe umeri și un pic din chestia aia de fructe pe care-o bei tu. Mersi frumos.]

Ce este crima perfectă?

Jules Cowper, Bloomsbury, Londra

Sunt pe cale să o comit și optez să o fac în public, aici, în paginile fițuicii ăsteia nenorocite. Crima o să fie perfectă pentru că toată lumea o să știe de ea, dar nimeni n-are s-o împiedice. Și, în banii ăștia, am s-o discreditez definitiv și pe țața aia băgăcioasă care e Miss Marbles*, pentru ultima oară! Uită-te bine împrejur, cotoroanță. Felina a plecat la vânătoare.

DR. MORIARTÉ**, FRANCATĂ ÎN „BÂRLOGUL TAINIC",
UPPER MUFFINGTON, SOMERSET

Ne întâlnim iar, Moriarté. Cititorii vor dori, fără îndoială, să afle că, după publicarea scrisorii vechiului meu dușman, în biblioteca locuinței parohiale din Lower Muffington s-a comis o crimă. Dragul, bietul meu Moriarté, ce gândire simplistă! Cum de-ai crezut că ar putea să-mi scape faptul că viu-coloratul papagal al părintelui

---

* Deformare de la „Miss Marple", detectiva amatoare din romanele Agathei Christie. Expresia *to lose one's marbles* înseamnă „a se tăcăni" (*n.tr.*).

** Deformare de la Moriarty, cunoscut răufăcător și dușman neîmpăcat al lui Sherlock Holmes din cărțile lui Arthur Conan Doyle (*n.tr.*).

fusese învățat să rostească un singur cuvânt în italiană, *minchia*, o comandă care i-a asmuțit pe terierii vicarului fără milă asupra lui? Am comunicat aceste detalii secției de poliție din Lower Muffington și aștept următoarea dumitale mutare. După cum îi spuneam și lui Lady Swithingham, jucându-mă alene cu ficatul ei suculent tocat, sunt ca un câine bătrân și viclean, care nu mai are nevoie să învețe șmecherii noi, ci așteaptă cu interes mutarea dumitale.

MISS MARBLES, LOWER MUFFINGTON, SOMERSET

Sărmană hoașcă bătrână și stearpă, înfășurată în tweed. Celebritatea mea crește cu fiecare epistolă, iar dumneata nu ești cu nimic mai aproape de a-mi descoperi adevărata crimă. Șarpele tresare în ascunziș. Vei cunoaște urmele mușcăturii lui.

DR. MORIARTÉ, FRANCATĂ ÎN „BÂRLOGUL TAINIC", ADNOTATĂ DE MÂNĂ PE PLIC: PENTRU DIRIGINTELE POȘTEI: VĂ ROG **SĂ VĂ ABȚINEȚI** DE LA A ADĂUGA „UPPER MUFFINGTON" ÎN DREPTUL EXPEDITORULUI DACĂ DORIȚI BANCNOTA DE ȘASE ȘILINGI LA COLECTA DE CRĂCIUN, DIN ANUL ACESTA. E UN BÂRLOG **TAINIC**, CRETINILOR. AL DVS., DR. MORIARTÉ

Dragul meu francez prostuț! Cea de-a doua crimă, de la magazinul bătrânului domn Tumble, de pe strada mare, a fost o adevărată joacă de copii. După cum îi spuneam amicului meu, colonelul, înainte de a-mi așeza buzele pe trompeta lui, sticla geamului spart se găsea în afara magazinului, ceea ce excludea imediat posibilitatea unui spărgător; și, desigur, era cu desăvârșire imposibil ca un nas exersat să nu adulmece izul vag de migdale din ceaiul lui Tumble: cianură! Sau migdale

otrăvite. Oricum ar fi, plasa de țânțari se strânge, Moriarté. Am să stau calmă și răbdătoare și am să mă joc cu castorul doamnei Tennyson, așteptând cu interes numărul de luna viitoare al *Bătrânului pișicher*.

MISS MARBLES, LOWER MUFFINGTON, SOMERSET

Nu vrei să încetezi, hârcă bătrână. Dar ai pus o problemă interesantă. În jurul cui se strânge plasa? Cine e pescarul și cine peștele? Crima perfectă se apropie.

DR. MORIARTÉ, FRANCATĂ ÎN „BÂRLOGUL TAINIC", DIN NOU ADNOTATĂ DE MÂNĂ: CĂTRE EDITOR: VĂ ROG SPUNEȚI-I IDIOATEI DVS. SECRETARE SĂ NU MAI CULEAGĂ FIECARE CUVÂNȚEL CARE I SE AȘAZĂ DINAINTE, INCLUSIV ADRESA BÂRLOGULUI MEU TAINIC! ÎN RITMUL ĂSTA, MAI BINE SCRIU „MORIARTÉ, S., PEBBLE LANE, UPPER MUFFINGTON" ȘI INVIT POLIȚIA SĂ VINĂ ȘI SĂ MĂ RIDICE! AL DVS., STEFAN MORIARTÉ. ȘI CHIAR NICI UNUL DIN VOI, NĂTÂNGILOR, NU ȘTIE SĂ SCRIE CORECT „CLARIFICĂRI"?

[Nota editorului: Penny, te rog, fă-i pe plac tipului. Până acum, schimbul a fost grozav de interesant. Apropo, croissantul ăsta cu migdale e excelent. L-ai luat de la magazinul mic de la colț, ținut de italianul ăla mărunt și caraghios și de fratele lui? Eu tot nu-nțeleg cum se poate să fie frați, când cel tânăr e înalt, blond și cu atât de mult mai tânăr. Poate că au tați diferiți. Oricum, papa bun de tot.]

Bătrânul vultur savurează nespus joaca asta cu șoricelul său drag și arogant. Nici măcar dumneata n-ai putea mânca un întreg cotlet de miel nedecongelat pentru a scăpa de arma crimei, cu care ai ciomăgit-o pe nevasta pălărierului din Piddleswater miercurea trecută.

Sunt doar o biată bătrână cu prea mult timp pentru lectură și l-am citit pe Borges. De aceea, știu că cele trei crime de până acum stabilesc trei puncte pe hartă; și că vrei să ne întâlnim în al patrulea colț al unui romb perfect, în casa mea din Lower Muffington, ca să mă omori. Am să te aștept cu un escadron de polițiști bine înarmați, Moriarté – și voi fi câștigat jocul. După cum îi spuneam baronesei în timp ce-i trăgeam draperiile din carne de vită (neobișnuite, dar delicioase), am să-i înmânez scrisoarea asta poștașului țopăind de bucurie; în câteva zile, ea va fi publicată și eu o să mă pot retrage. Cum ți-au plăcut merele alea parfumate și roșii?

ENID MARBLES, LOWER MUFFINGTON

Știam, desigur, că dragii mei cititori ai acestor epistole știu că eu știam că ea îl citise pe Borges. Știam, de asemenea, că bătrâna n-are să reziste tentației de-a trimite o ultimă scrisoare redacției, scrisoarea care a pecetluit soarta lăudăroasei ei reputații. În ultimele două luni, m-am deghizat în poștaș, asta după ce l-am ucis pe prostul credul cu mai multe săptămâni în urmă pentru că făcuse cunoscută adresa bârlogului meu tainic. Pe poștaș nu-l bagă nimeni în seamă, niciodată – și mai ales sărmana, defuncta, foarte moarta Miss Marbles...

DR. MORIARTÉ, ÎNCHISOAREA REGALĂ DIN PENTONVILLE. PE PLIC ESTE URMĂTOAREA ADNOTARE: **SĂ NU CUMVA SĂ ÎNDRĂZNIȚI** SĂ SCRIEȚI CEVA ÎN DREPTUL EXPEDITORULUI DE DATA ASTA. PENTRU CA ACEASTĂ CRIMĂ SĂ FIE PERFECTĂ, TOATĂ LUMEA TREBUIE SĂ CREADĂ CĂ NU AM FOST RIDICAT DE POLIȚIE GRAȚIE INCAPACITĂȚII NENOROCITEI DE PENNY DE A SELECTA CEEA CE I SE DĂ SĂ CULEAGĂ. MĂ VOI RĂZBUNA CRUNT!

Din păcate, observ în misivele de mai sus stilul literar chinuit al colegului meu, D. Dumble. Goana sa după un editor destul de credul ca să-i publice jenanta serie de romane polițiste *Crimele din Philpott* rămâne fără rezultat. Aproape nu trece săptămână fără ca el nu azvârle deoparte încă o scrisoare de refuz, cu sunetul acela din gât, pe care știe că-l detest. După ce am recuperat-o pe ultima din coșul de gunoi, am descoperit că nu era o înștiințare de refuz, ci demisia unui editor, care nu s-a simțit în stare să mai suporte un singur cuvânt. În același timp, a considerat potrivit să-mi ignore observația cum că, în *Moartea face baie*, povestea plicticoasă din care este decupat fragmentul de mai sus, locurile crimelor nu constituie un romb pe hartă, ci, dacă e să reprezinte ceva, acest ceva e mai degrabă o perie de closet. În afară de caracterizare, care nu este nici convingătoare, nici plăcută, crima și soluția ei sunt furate fără rușine din *Misterul portocalelor*, de Conan Doyle.

Rămân al dumneavoastră,

PROF H.H. UNSELF, BROCKHAMPTON

Ei, s-ar zice că am fost descoperit; și doar timpul poate spune dacă onestele mele tentative de-a construi cu viclenie opere de ficțiune polițistă vor vedea vreodată lumina binemeritată a tiparului. Dar, în spiritul deschiderii predicate de dragul, dragul meu coleg de birou, poate că-mi veți permite să le împărtășesc cititorilor care a fost sursa multor hohote de râs prin barurile din Brockhampton, în luna care a trecut: încă nepublicata „saga erotică" a lui H.H. Unself, *Cum se desface Aurora*, peste care am dat complet fără voia mea, pe când ardeam în mod sistematic hârtiile vechi ale lui H.H.

Această picantă lucrare de debut, semnată „Candice de la Mare", este o poveste lacrimogenă inimaginabil de prost concepută, a cărei acțiune se petrece în colonia penitenciară Insula Diavolului din Guyana Franceză, în anii '30. În prima parte a cărții, eroina, frumoasa Aurora Décolletage, soția asprului guvernator al închisorii, se întoarce îmbujorată de la o întâlnire pasională desfășurată în vârful unui palmier din grădina ei particulară:

Cât și-ar fi dorit Aurora să fie și-acum acolo, cu el: un bărbat dur, brutal, și criminal pe deasupra, dar bărbat, cu trupul ferm și musculos întărit de douăzeci de ani de muncă grea. Pe tot parcursul cinei, cu felurile bogate întinse pe masă pentru ofițerii din gardă și soțiile lor, Aurora nu izbuti să facă altceva decât să suspine, gândindu-se cum o săltase Pierre în brațele-i puternice, cum o purtase fără menajamente până în vârful palmierului, apucându-se de nucile de cocos cu patima unui om care cunoscuse multă suferință pe lumea aceasta...

Las în seama cititorilor *Bătrânului pișicher* să cântărească meritele mâzgăliturilor lui Unself, în vreme ce eu mă retrag cu grație, să-mi continui propriul *opus magnum*, mulțumit să știu că rămân, domnule, al dumneavoastră,

PROF DUMBLE, BROCKHAMPTON

La rândul meu, trebuie să-mi recunosc dezvăluite aspirațiile literare. Nădăjduiesc însă că ale mele nu vor fi considerate un proiect la fel de găunos ca modul deplorabil în care Dumble stârnește stafia Agathei Christie. Aurora Décolletage va apărea în mai multe aventuri, conform planurilor mele actuale, renăscând, cu fiecare povestire, în alt timp și în alt loc.

Am plasat-o la curtea lui Ludovic al XVI-lea, ca pe una dintre cameristele Mariei Antoaneta, desăvârșindu-și educația sentimentală cu regele și, în cele din urmă, confruntată cu gloata de țărani hulpavi, desfăcându-și picioarele și strigând: „N-au decât să mă mănânce!" (Am renunțat la o anacronică aventură cu Chopin, care-i oferea ocazia de a exclama sub-piano: *Après moi le prelude.*)

Am făcut-o să treacă printr-o Renaștere proprie, pozând ca model pentru artiștii plastici florentini ai secolului al XVI-lea și explicând atât capacitatea lui Michelangelo de-a sta întins pe spate timp de doi ani, cât a pictat tavanul Capelei Sixtine, cât și reținutul început de surâs al Mona Lisei...

Am readus-o la viață pe Sappho, descoperind dragostea care înmugurește între fata care mulge caprele și o țărăncuță muritoare de foame, într-un volum pe care intenționez să-l denumesc *Aurora pe Rose...*

Totul atinge punctul culminant când Aurora apare la o universitate din Midlands și se împrietenește cu doi profesori mai în vârstă, căsătorindu-se mai întâi cu unul, apoi cu celălalt, înainte de-a afla că, în zvârcolirile și sudoarea vieții academice, aceste două suflete – oricât ar părea de neapetisant acest fapt, poate chiar „neatrăgător", conform standardelor noastre impuse de media – se merită și se doresc unul pe celălalt. Că, în ciuda focului încrucișat trafalgarian care despică aerul în biroul lor minuscul, cei doi nu pot trăi unul fără altul. La masa de lucru, în bucătărie sau între așternuturile de pe patul din mijlocul căruia abia de curând au avut curajul de-a îndepărta greutatea moartă a piciorului de lemn al Aurorei, se împreunează într-o adorație târzie. Volumul acesta, intitulat *Auroră în amurg,* este cel mai sobru și, sper, cel mai mișcător din întreaga serie.

Cu umilință vă supun atenției rezumatul său, ca oglindire a misivelor mele anterioare, care sper să vă apară schimbate în lumina acestei noi aurore.

Rămân, pe vecie, slujitorul dumneavoastră,

H.H. UNSELF

Dacă o maimuță se pârțâie, miroase a banane?

Părintele Herbie Sparkling, Dallas, TX

Să formulăm altfel: Dacă, timp de șase ore, nu mănânci altceva decât portocale și după aia te duci să faci pipi, miroase a idiot?

IRIS PEACE, ARNOS GROVE

Și dacă n-ar exista întrebări ipotetice?

Adam Armsrib, Seven Sisters

[Nota editorului: Penny, n-avem răspuns la asta? Uite o întrebare ipotetică. Și dacă ai citi întrebările astea tâmpite înainte să le trimitem la tipar? Dacă n-am avea întrebări ipotetice, ar trebui să plătim pe cineva ca să umple spațiul ăsta cu texte care să fie despre ceva. *Gândul îmi dă fiori – fii drăguță, dă drumul la căldură și fă patul în camera xeroxului, aseară iar am ajuns cu discuția la războiul din Insulele Falkland și a' bătrână m-a dat iar afară.]*

Există cineva care chiar citește *Screws of the World* sau lumea doar se uită la poze?

E. Cramp, comitatul Durham

Pe cinstite? Noi, cei de la *Screws of the World*, sperăm că nu! La drept vorbind, în Marea Britanie nu se mai întâmplă prea multe lucruri interesante. Din când în când câte-o pisică urcată într-un copac, câte-un concurs pentru cea mai bună prăjitură sau, dacă ai noroc, câte un mandat de arestare pentru tulburarea liniștii publice. Nimeni nu se mai trosnesc, nimeni nu se mai drogheză... Nu putem inventa subiecte, dar facem tot ce ne stă în putință ca să distragem atenția cititorului folosind cuvinte îndrăznețe, care formulează RĂSPICAT idei INCITANTE și CAPTEAZĂ privirea. Să luăm numărul de săptămâna trecută, de exemplu. Titlu: „UN PUPIC PENTRU CĂȚEA", însoțit de poza unui fotomodel îmbrăcat sumar. Era, de fapt, un articol despre o probă foarte disputată din concursul canin de la Birmingham, câștigată de o cățelușă chihuahua plină de personalitate, pe nume Shirley, care refuza să meargă la picior:

> Un spectator a fost auzit spunând: „Lui Shirley i-a plăcut la nebunie. Zău așa, e câine, dar s-a opus din răsputeri

la proba de plimbare." O sursă ne-a confirmat că publicul și-a ținut răsuflarea când proprietarul
ȘI-A OMORÂT timpul între probe, aprinzându-și o țigară într-o zonă unde fumatul este interzis
I-A TRAS-O cățelușei neascultătoare peste ceafă cu un ciocan gonflabil ori de câte ori aceasta a refuzat să șadă și
ȘI-A BĂGAT câinele în finală prin lingușiri și întreținând impecabil blana lucioasă a lui Shirley.

Ultima dată când am avut un scandal pe teme sexuale a fost în 1974, dar restricțiile privind relatarea în presă erau atât de severe la vremea aceea, încât a trebuit să prezentăm totul sub forma unui concurs canin, ca să treacă de cenzură. Cine mai vrea să fie ziarist în ziua de astăzi!

MIKE SNARE, ECHIPA REDACȚIONALĂ,
SCREWS OF THE WORLD

[Nota editorului: Această scrisoare a apărut, pentru prima dată, în The Guardian, *care a publicat un articol despre recursul repetat la obscenități făcut de către* Screws of the World, *într-un jalnic material cu pretenții intelectualiste și nu mai puțin de cinci pagini cu ilustrații deocheate, spre exemplificare.]*

Râmele pot întoarce în loc?

Lucy Scrimshaw, Londra

Bineînțeles, altfel faptul că sunt cele mai flexibile ființe din lumea celor vii ar fi o risipă. Râmele sunt prea puțin înțelese și mult mai periculoase decât ne-am putea imagina. Aproape jumătate din mușuroaiele de pământ pe care le găsim în grădini nu sunt făcute, după cum presupunem noi, de cârtițe, ci de râme, în frenezia sexuală provocată de o ploaie întețită, când, în căutarea contactului cu alte râme, își găsesc propria coadă, asupra căreia se reped.

Râmele conțin mici cantități de azotat de amoniu, hidrogen și oxigen (care pot fi utilizate în producerea de explozibili artizanali). Atunci când gura face legătura cu anusul, se închide un circuit electric care dă naștere unei mici explozii subterane, care poate proiecta valuri de pământ de până la trei metri înălțime.

Guy Fawkes, un naturalist împătimit încă din copilărie, a observat acest comportament. El și-a propus să strângă toate râmele disponibile din Anglia dedesubtul clădirii Parlamentului, pe 5 noiembrie 1606. Eforturile i-au fost zădărnicite de John Why, un pescar căpos din Maldon, Essex, care i-a raportat lipsa de râme pentru momeală paznicului și polițistului din sat, care îi era,

întâmplător, și fiu. Robin Why a mers pe fir până a ajuns la Westminster, unde a izbutit să învingă la timp reținerile pline de lașitate ale oamenilor legii față de un control în subsolul Camerei.

Nu a fost făcută publică decât varianta mai pitorească (și, pentru țărănimea timpului, mai ușor de înțeles). Evident, Fawkes nu era șeful bandei, ci doar marioneta unui puternic grup de moșieri disidenți, adepți ai pescuitului la muscă.

SPIRO AGNEW, SING SING

Teoretic, găurile de râmă, care distorsionează timpul și care ar putea explica diverse mistere din istorie, precum Marie Celeste și Triunghiul Bermudelor, se pot întoarce asupra lor înșile. Există printre noi unii care cred că asta s-a petrecut în orașul Moncada din Brazilia, vizitat de ziaristul pe jumătate american Hank Abrazzo în 1936. El l-a găsit complet subdezvoltat – o capsulă a timpului rămasă din vremea marcată de foamete a conchistadorilor. Abrazzo a trimis articole usturătoare și fascinante despre condițiile pe care le-a descoperit în amonte, publicate la vremea lor de revista braziliană *Day*, și a dat naștere unei tornade de preocupări de ordin social, repede uitate. Puțină lume și le mai amintea după numai un an de zile.

Apoi, în 1948, pe o stradă din New Mexico și-a făcut apariția un bărbat gol-pușcă, susținând că era Abrazzo, care nu mai fusese văzut de zece ani. Îl cunoscusem personal pe Abrazzo și băusem un pahar cu el pe când relata asupra Războiului Cuprului, din Argentina, la sfârșitul anilor '20, și îmi aminteam că era cu câțiva ani mai în vârstă decât mine. Bărbatul acesta avea același chip, dar avea doar puțin peste douăzeci de ani și a

devenit el însuși o celebritate, pentru scurt timp, pentru a fi mai apoi dat uitării. Am realizat un interviu cu el la momentul acela și nu m-a convins; m-am gândit că era posibil să fie fiul lui Abrazzo, înstrăinat și cu tulburări mintale. Mi-a dezvăluit că dorea să se întoarcă la Moncada.

Câțiva ani mai târziu, am citit că Moncada devenise unul dintre orașele moderne ale Braziliei, atrăgând tineri antreprenori talentați și „averi noi" din orașele mai puțin îndepărtate, datorită progreselor tehnologice uimitoare pe care le înregistrase. O duceam acum mai bine cu banii și am făcut un drum până acolo, doar pentru a da peste cochilia prematur încărunțită a lui Abrazzo, plimbându-se în baston pe un pod măreț de piatră, botezat cu numele lui. Mi-a văzut fața și a izbucnit în râs, remarcând ceea ce, pentru el, părea să treacă drept tinerețe. Îngrozit, i-am întors spatele înainte să poată spune ceva și am părăsit orașul, provincia și, în cele din urmă, țara.

În câțiva ani, Moncada a dispărut iar de pe hartă. Apoi, mai de curând, am citit despre găurile de râmă care apar între locuri și momente în timp și m-am întrebat dacă nu cumva înțelesesem ce se petrecuse. De-acum eram om cu stare, destul de vârstnic, și mă temeam că aveam să mor fără să aflu răspunsul, astfel că am pornit într-o călătorie periculoasă, în căutarea orașului uitat. Mi-au trebuit multe săptămâni, dar, în cele din urmă, am dat peste o ruină acoperită de noroi pe malurile Amazonului și peste un băiețel pe nume Hank, care m-a tras de mânecă și mi-a cerut bani.

TRUMAN F. PROLAND, SILBER COUNTY, ONTARIO

De ce în titlul paginii dumneavoastră lunare de corespondență apare „clarficări“, și nu „clarificări“?

Kate Harvey și Tom Penn, plic netimbrat

[Nota editorului: PENNY! Ce trebuie să fac? Ești hotărâtă să provoci un nou episod de gripă indoneziană? Pune mâna pe-un DICȚIONAR, fato, caută cuvântul CLARIFICĂRI și CORECTEAZĂ ANTETUL! Și te rog să nu-mi mai reamenajezi biroul când sunt plecat – vreau ca sticla de gin Bombay să apară la locul ei, pe tavă, înainte de gustarea de la ora unsprezece, altfel nu răspund de acțiunile mele (e un prespapier *neprețuit). Atât. Și NU băga notița asta la tipar, în rubrica jigodiei ăleia spurcate la gură!]*

Ce-i atât de rău în a trăi într-un „stat-doică"?

NATASHA RINT, LONDRA

Hm, știu și eu? Nu mi se pare rău deloc acum, c-am văzut-o pe drăgălașa doică estoniană pe care o are Richard, partenerul meu de bridge. Votați Partidul Laburist!

JEREMY CLEAVE, TOOTING

Nu scriu prea des la rubricile de corespondență, dar întrebarea sprințară, liberală și răspunsul în doi peri al lui Jeremy Cleave m-au făcut să fierb de furie. Am să vă spun eu ce e rău la un stat-doică: nici un ungher din viața englezului nu rămâne neatins de Gordon Brown, care se amestecă în toate, și de fiul lui pitic, David Milliband. De la regulile de protecția muncii, care mi-au tocat cea mai mare parte a capitalului anul trecut, până la vizitele aproape săptămânale ale inspectorilor guvernamentali, abia dacă mai am timp să-mi văd de fermă și să mă îngrijesc de animale. E limpede că domnul Brown n-a trebuit niciodată să crească pisici, o treabă anevoioasă chiar și în cele mai bune condiții. De ce oare nu-și ocupă timpul rezolvând problemele reale cu care ne confruntăm astăzi în Marea Britanie – și anume, valul de pornografie nereglementată care ne vine de pe Continent? În ziua de azi, poți să pui mâna pe orice.

Cu un singur click, mi-am cumpărat din Olanda niște chestii de nu mi-a venit să cred. Pe cuvânt, am garajul plin de asemenea marfă, iar lucrul ăsta mă scârbește. Stau toată ziua și mă uit – la *Piticii veseli din Windsor, Leul, vrăjitoarea și rochia prostituatei, Pumnul lui Schindler* – și credeți că Partidului Laburist îi pasă?

JEREMY SNIPES, KETTERING

Câțiva dintre vecinii mei au anunțat recent că au găsit ouă sparte pe peluze. Asta înseamnă că e vremea cucilor?

Sir Geoffrey Beezewater, Lambeth (South Bank), Londra

[Nota editorului: Penny, tocmai mi-a venit o idee: să fie ăsta oare bătrânul Geoffy Beezewater, zis și Apă-de-Foc, pe care l-am avut profesor la Cambridge? Trebuie să fie destul de în vârstă. Ia du-te la ultima ediție din Who's Who *pe care-o avem (cea din 1978, cred) și aruncă un ochi, ca o floare ce ești.]*

Cu bucurie vă informez că, în afară de naivitatea sturzului, ultimele stoluri au plecat fără nici o problemă și că știrile despre cuci sunt tipice pentru tactica de intimidare folosită de bufniță și de măcăleandru.

O. MIERLĂ, ADUS PERSONAL

Pentru prima dată, în urma unei serii de aterizări reușite, mierla și cu mine suntem de acord. Cucul nu se mai vede nicăieri, iar grădina este mai armonioasă și mai comunicativă ca niciodată. Aștept cu nerăbdare călătoria sturzului în Bahrein, săptămâna viitoare, pentru a vizita

cuibul unui pițigoi în exil, după cum va constata cu plăcere Sir Geoffrey.

T. STURZU, ADUS PERSONAL

În ajunul decolării spre Orientul Mijlociu, desigur că, în mod normal, aș fi cântat de veselie dacă sturzul nu mi-ar fi dat alt pașaport decât trebuia, cu un nume ridicol (Joshua Cacamaca?) și penaj mai potrivit pentru o aruncătoare de greutate pitică. Stăpânii mei au decis să mă pună încă o dată la încercare, obligându-mă să fac echipă cu un asemenea bou cu pene.

O. MIERLĂ, ADUS PERSONAL

Mierla și sturzul sunt tovarăși ideali, după cum au demonstrat-o zborurile anterioare. Poate că nici unul dintre ei nu înțelege prea bine cântecul celuilalt. Cuibul pițigoiului este de cea mai mare însemnătate; nu lăsați ciondăneala să afecteze rezultatele.

SIR GEOFFREY BEEZEWATER

[Nota editorului: Sinceritatea nu pare să-l caracterizeze, Penny. Pe vremuri avea o minte brici, în timp ce tipul ăsta e cam sclerozat, cu toate aiurelile lui despre păsări. Totuși, caută-l în almanah, ca să fim siguri.]

Sunt în măsură să raportez că aripile mierlei au fost retezate. A suferit un accident la aterizare și, din nefericire, a căzut de pe cracă. Ultima sa dorință a fost ca „sturzul să fie omorât, spintecat și lăsat ca gustare pentru vulturi". Regret că ceea ce s-a aflat în cuibul pițigoiului nu va mai fi aici, dacă vor mai veni și alte mierle în căutare. Până data viitoare, îmi iau zborul.

E.U. CUCUL, BAHREIN

Ministrul înțelege consecințele gestului răzbunător al cucului, sturzule. Părăsește imediat copacul și întoarce-te în colivie. Toate acestea ne-au provocat multă tristețe.

SIR GEOFFREY BEEZEWATER

[Nota editorului: Las-o moartă, Penny. E limpede că nu-i el. Tipul ăsta e clar dus cu pluta.]

De ce nu există mâncare pentru pisici cu gust de șoarece?

Cat Row, Bazinul Amazonului, Brazilia

Dimpotrivă, există mâncare pentru pisici cu gust de șoarece, munți întregi din tâmpenia aia, mulțumită vechii politici a guvernului francez de subvenționare a fermelor de șoareci de pe Valea Loarei. Eu însumi am lucrat la o astfel de fermă în anul de pauză pe care mi l-am luat în timpul facultății, la sfârșitul anilor '80, și pot să vă spun că nu e o slujbă ușoară. Ne trezeam la ora patru și foloseam mici delicatese, ca de pildă brânză și stafide, ca să ademenim șoarecii să iasă din găurile în care dormeau, îi mulgeam înainte să răsară soarele și pe urmă îi duceam pe câmpul cu grâne, unde-și petreceau ziua făcând mișcare și îngrășându-se pentru sacrificare.

Sper că pot convinge pe toată lumea că șoarecii sunt uciși cu multă milă la aceste ferme – chiar dacă admit că vergelele electrice pe care le folosim pentru a-i ameți le dau uneori foc ca unor artificii. Dar nimic nu se irosește: sângele șoarecilor este colectat în cești de espresso și din el se face un sângerete miniatural; din ouă se face un „caviar economic" pentru un mare lanț de supermarketuri, iar restul se toacă și se vinde către Whiskery Treats Pet Food Inc. Whiskery nu își comercializează

produsele în Marea Britanie, dar cititorii trebuie să știe că, pentru a obține hrană continentală cu aromă de șoarece pentru pisici nu trebuie decât să intre pe internet!

SHARON WEBBED, LINCOLNSHIRE

Doresc să protestez în termenii cei mai categorici față de scrisoarea lui Sharon Webbed, publicată în numărul de luna trecută. Pentru cititorii nefamiliarizați îndeaproape cu chestiunile care țin de drepturile animalelor: Sharon *Wedebb* – o încercare meritorie de anagramare, Sharon – este CEO și cofondatoare a companiei Whiskery Treats Pet Food, care încearcă de mult să pătrundă pe lucrativa piață britanică a hranei pentru animale. Știind că guvernul francez subvenționează și o balegă dacă aceasta i-o cere, Wedebb și-a mutat toate operațiunile în Franța, în așteptarea momentului în care posesorii de pisici britanici vor prinde din urmă piața europeană. Noi, cei din Alianța pentru Șoareci, suntem decișI s-o oprim pe Wedebb și practicile ei inumane, care includ *mulsul manual al șoarecilor*, prinsul cu lasoul al oricărui șoarece care încearcă să scape pe câmp și barbarul „rodeo" anual, pentru care guzgani mititei de câmp sunt îmbrăcați franțuzește, legați de șeile șoarecilor și puși să se întreacă. Toate acestea nu mai pot continua, iar cititorii oripilați de comerțul ilicit cu carne de șoarece pot ajuta cauza semnând petiția noastră la adresa de internet www.pretulpesoarece.com.

MICHAEL COTOIU, BEDS

Nu are nici o legătură cu mâncarea pentru pisici cu gust de șoarece, dar, ca reacție la scrisoarea lui Mike Cotoiu, să știți că există un caz istoric în care guvernul

Statelor Unite chiar a subvenționat o balegă. Jelly Roll Morton, șeful de orchestră din anii '20 și omul care a susținut că inventase muzica de jazz, a suferit o teribilă toxiinfecție alimentară în iunie 1933, în mijlocul celui mai reușit sezon al său împreună cu Kansas City Stompers în cluburile de jazz de pe Coasta de Est. În timp ce stăteau la celebrul Belmont Parks Hotel, din Atlantic City, i s-a servit o porție de creveți stricați și, în plin acces de vomă și diaree, însoțite de halucinații, i-a venit ideea pentru cea mai durabilă dintre creațiile sale, un personaj pe nume domnul Brown, tocmai pe când, cu ochii țintă în vasul de toaletă, începea să primească îndrumări din partea conținutului acestuia. Domnul Brown a devenit povestitor într-o serie de hituri din Sudul profund. Adunate pe un unic disc, acum incredibil de rarele *Brown Blues* ale lui Morton se vând la licitație cu sume de până la 100.000 dolari, iar personajul a primit autorizare pentru filmele de desene animate care se difuzează prin cinematografele de cartier, ca pelicule informative pentru comunitatea de culoare. Printre aceste fermecătoare scurt-metraje se numără titluri precum *Comuniș'ii, Ăl de ți-a furat nevasta, Nu te-ncrede-n republicani (Nu-i pretenii tăi)* și *Fără mâncare de pușcărie pentru domnu' Brown (Că doar nu mi-a luat drogu' mințile)*. Lumea își mai amintește, poate, piesa popularizată de reclama la autoturismele Mazda din 1993, cu Emmanuelle Béart, în care aceasta apărea într-un deșert, murmurând versurile cântecului din 1934 *Dixie Street Shuffle Stomp Blues*:

Iubitul azi nu mă dorește
Iubitul astăzi nu mă vrea,
Da' eu știu, cât ai zice pește,
Că noi doi ne vom împăca.

După ce Morton a decedat în Mexic, în 1941, în urma unei septicemii, prietenul său, Sidney Bechet, a pus să se sape un alt mormânt alături, pentru domnul Brown, și a gravat inscripția care i s-a părut cea mai adecvată pentru Morton, care a fost însurat de nouă ori și și-a pierdut un picior din cauza alcoolismului:

Țărână din țărână
Și cenușă din cenușă
Dacă femeile n-o fac
Te trage whisky-ul pe tușă.

HARLAN BALZALE, JOBY, MISSISSIPPI

Colegul meu de apartament susține că pasta Marmite, despre care reclama spune că „Ori o adori, ori o detești", îi e indiferentă. E un tip anormal?

Henry Vincent, Twickenham

Nu e anormal, Henry, dar s-ar putea să fie grav bolnav. Are un nivel periculos de scăzut al fermenților și ar trebui să meargă fără întârziere la doctor. Reacția față de Marmite este determinată de capacitatea glandei pituitare de a produce enzimele care metabolizează fermenții și care, dacă sunt deficitare din indiferent ce motiv, ne pot afecta în mod negativ capacitatea de a simți gusturile. Pentru a testa acest proces, avem mijloace la îndemână în orice gospodărie. Este posibil, de exemplu, ca berea Guinness să i se pară de nebăut, dar să nu manifeste nici o aversiune față de unele alimente care, în mod normal, inspiră dezgust persoanelor sănătoase, ca de pildă sosul de murături tăiate sau Clătitele Crocante Findus.

Dacă a rămas mai multă vreme nediagnosticată, este posibil ca boala să-i fi afectat receptorii gustativi din creier, caz în care subiectului nu-i vor repugna nici emisiunile de televiziune cu June Sarpong sau Michael Barrymore. S-ar putea să asculte emisiunea radio a lui Chris Moyles

de plăcere și nu pentru a obține șocul de adrenalină provocat de furie, ca noi, ceilalți, sau să citească un roman de Jeanette Winterson fără să-și dea ochii peste cap, să-i vină să verse sau să roadă copertele în accese de mânie neputincioasă.

În forma sa cea mai avansată, boala este incurabilă, iar victima, neajutorată. Cel mai trist este că ea nu pune viața în pericol și că suferindul poate continua să ducă o existență aparent normală timp de decenii – normală, cu excepția unei înclinații spre a urmări filmele lui Adam Sandler, a citi reviste de scandal despre viața celebrităților fără umbră de detașare ironică sau a utiliza ca unic criteriu, atunci când cumpără muzică, faptul că o anume piesă a ajuns pe locul întâi în topuri. Este o afecțiune foarte răspândită.

DR. MARCUS LAPIS-LAZULI, ARNHELM

Înțeleg proștii în totalitate efectul supelor cu tăiței în forma literelor din alfabet?

Tim Langston, Essex

N-aș vrea să merg pe ghicite, dar, în folosirea acestui fel de mâncare aparent infantil, există o puternică tradiție literară. Waugh era atât de scârbit când primea o farfurie cu asemenea supă la micul dejun, după un maraton etilic împreună cu Graham Greene, încât rearanja literele în cel mai grosolan mod posibil. După cum relatează chiar el într-o scrisoare către Sonia Orwell, într-o dimineață din ianuarie 1956, ceața mahmurelii s-a ridicat timp de o clipă, când Waugh a constatat că avea toate literele pentru propoziția RATHER EAT SOME BRIGHTON ROCK, BUMFACE (deși virgula este, evident, o invenție, dacă nu cumva era o bucățică ruptă dintr-o altă literă).

Gustarea etimologică a companiei Heinz a dispărut din lumea literară timp de mai multe decenii după aceea, până când Kingsley Amis a declarat imprudent că, dacă fiul său avea să ajungă vreodată printre finaliștii la premiile Booker, avea să se scalde în chestia respectivă. Când Martin Amis a câștigat premiul cu *Time's Arrow*, în 1991, a fost nevoit să se țină de cuvânt. El a aflat prea târziu că fiul său și Christopher Hitchens organizaseră

o conferință de presă sub pretextul că de fapt Kingsley strângea bani pentru Trustul Philip Larkin, pentru refacerea țiglei de pe frontonul Universității Hull. La vederea camerelor care intrau în baie, diavolul bătrân a scufundat sticla de Martini pe care-o avea la gură în fiertura rece și a explodat într-un acces de furie. În al treilea și cel mai violent paragraf al acestei tirade (în timp ce ziariștii stăteau cu microfoanele întinse imposibil spre el), Amis s-a ridicat în picioare, oferindu-le o vedere mai completă a creației sale decât izbutise chiar și cel mai devotat cercetător al literaturii britanice postbelice. Incidentul a avut drept consecințe mai multe articole stânjenitoare în presa de a doua zi și un violent acces de pneumonie, care a durat trei săptămâni.

RICHARD HUNT, CAMBRIDGE

În completare la epistola lui Richard Hunt, cititorii poate vor să afle că supa cu litere a fost rezultatul primelor manifestări ale Războiului Rece, de la sfârșitul anilor '40. Concurând acerb cu americanii în toate domeniile cercetării, sovieticii au dat peste un ingenios bobârnac educațional – spaghete alfabete –, care avea să salte nivelul de alfabetizare al comuniștilor până la niveluri nesperate între anii 1949 și 1952. Copiii ruși, pe jumătate morți de foame, se înfruptau cu poftă din gustosul fel de mâncare chirilic, îndemnați să ortografieze lozinci însuflețitoare precum: „Mănâncă și fii puternic pentru Mama Rusia" și întrecându-i în scurt timp pe americani la toate testele de evaluare a gradului de alfabetizare.

Acest triumf al tehnologiei pastelor ar fi trebuit să primească laude din partea întregii omeniri. El a fost,

dimpotrivă, întâmpinat cu cinism și dispreț de Occident, unde un comentator american a remarcat sec că „toate acestea nu demonstrează decât că bucătarii lor italieni sunt mai buni decât bucătarii noștri italieni".

DR. CATHERINE ESPINER, WINCHESTER

Cât are un *yonk*?

Sally Dolton, Kingston, Jamaica

În mod neobișnuit pentru un termen tipic zonei de la sud de Londra, *yonk* vine, de fapt, din idiș. El a intrat în limba engleză prin intermediul magazinelor de amanet din East Endul londonez, către care erau împinși de nevoie, la începutul secolului XX, locuitorii din clasa mijlocie ale căror mijloace de trai se împuținau. Astfel, o soție care își întreba soțul vinovat dacă nu-i văzuse perechea preferată de cercei putea primi răspunsul: „Nu știu. Nu i-am mai văzut de-un… *yonk*".

Cuvântul trimite la sunetul, ca de înghițit în sec, scos de câte un evreu nătărău când i se punea o întrebare la care nu știa să răspundă. Sunetul era urmat de anunțul făcut de un membru al familiei (sau de un privitor): „Yonk!" și toată lumea, cu excepția mutului, izbucnea în râs (*cf.* p. 23, 49, 189 din *Aventurile lui Augie March*, de Saul Bellow). În America, termenul a ajuns să puncteze câte o tăcere stânjenită (ca de exemplu cea de după o gafă neintenționată) sau un exemplu de virtuozitate lingvistică. El a fost utilizat ca atare atât de Bart, cât și de Homer din *Familia Simpson*, care, când fură câte un obiect în văzul proprietarului, își subliniază impertinența exclamând: „Yoink!"

O ilustrare mai puțin amuzantă o reprezintă regiunea Yonkers, din statul New York. Aceasta și-a luat numele de la o școală pentru copiii cu ceea ce noi am numi astăzi dizabilități de învățare, înființată cu finanțare din partea lui John Paul Getty în 1916. Copiii evrei (și neevrei) veniți de la kilometri depărtare se distrau escaladând zidurile și strigând: „Yonkers! Yonkers!" către cei din curte. Obiceiului i s-a pus capăt (dar numele a rămas) în anul următor, când un zid s-a dărâmat, strivind picioarele a douăzeci și nouă de tineri. Fără tragere de inimă, Getty a băgat iarăși mâna în buzunar și a construit un spital de ortopedie pe un teren viran aflat între East Village și cartierul chinezesc din Manhattan. Îngrijirile medicale acordate pușlilor nu erau însă cele mai bune, pentru că numeroși medici se ocupau de victimele de pe Somme și Ypres, fapt care le-a dat picioare crăcănate și o altă poreclă crudă („Bowers! Bowers!"), și a botezat un alt cartier newyorkez Bowery.

DAVID SOUTH, MERSEYSIDE

Am trăit toată viața în Australia, dar nu am cunoscut decât puține fete pe nume Sheila. De unde vine ideea asta, că pe toate australiencele le cheamă Sheila?

Emma Saunders, Peregian Beach, Australia

Ideea vine de la o doamnă de familie bună de la sfârșitul secolului al XIX-lea, pe nume Sheila Sumstock-Caluminosumpter (pronunțat „Cooper"), o femeie care a întrecut-o în grandomanie și înfumurare pe regina Victoria, a cărei doamnă de onoare era. Ea a fost căsătorită cu plângăciosul lord Granchild, mulțumit să se ascundă ani de-a rândul în castelul său scoțian și să lucreze la prototipul unui aparat de comunicare la distanță. L-a terminat la zece ani buni după invenția lui Alexander Graham Bell și a fost atât de acaparat de munca lui, încât înfrângerea i-a fost comunicată la telefonul cel nou de la castel, la care răspunsese instinctiv.

Nemulțumită de firea retrasă a soțului, Sheila a obținut celebritatea prin intermediul poveștilor amoroase extravagante și pasionale cu fruntași din lumea artelor și a științelor. Caruso s-a jurat să nu mai cânte niciodată la Londra după ce un weekend cu ea l-a lăsat fără glas timp de o lună, iar spre sfârșitul vieții, Freud

a folosit-o ca punct de pornire pentru controversata sa „teorie a semeției".

În 1910, la șaizeci de ani, dar cu un soț mult mai în vârstă, care nu dădea nici un semn de îmbătrânire (avea să moară la 109 ani, în 1936, în urma șocului de-a fi întâlnit prima persoană de culoare din viața lui), și-a schimbat numele în Simpson-Cooper și s-a mutat în Australia, unde considera că putea să înființeze o nouă aristocrație pornind de la zero și aflându-se în centrul ei. Socoteala din târg nu s-a potrivit cu cea de acasă. Când a ajuns în colonii, femeia a dat peste oameni pentru care educația aleasă nu însemna mare lucru, peste bărbați cărora stilul ei bătăios le făcea plăcere și care puteau răspunde insolenței ei cu aceeași monedă. Mai mult decât atât, nici nu coborâse de două săptămâni de pe vapor, că s-a trezit proaspăt divorțată pentru infracțiunea de abandonare de domiciliu și despărțită de sipetele cu bani ale soțului.

Profitând cum mai putea de situație, a deschis cel mai igienic, mai scump și mai bine dotat bordel din Sydney, a cărui faimă s-a întins rapid până departe. Bărbații de la celălalt capăt al țării strângeau bani pentru o vizită la distanță și, între soldații australieni din Primul Război Mondial, s-a încetățenit expresia: „Ne-om întoarce în curând la Sheila".

A atins vârsta senectuții și un fel de dezonoare respectabilă în rândurile societății din Sydney în anii '20, când popularitatea printre soldații întorși de pe front a ajutat-o să deschidă încă trei bordeluri noi și un restaurant de mâna a doua. A murit în același an cu soțul ei, înconjurată de progeniturile angajatelor (a căror educație o finanța), tocmai când termenul de Sheila începea să intre în uzul general ca epitet pentru o femeie

prietenoasă, simpatică sau plăcută. Ulterior, el s-a transformat în ceva mai improvizat sau (în folosința neaustralienilor) mai sarcastic și încărcat de dispreț, dar asta din simplă neștiință. Este ca atunci când, în limba engleză, te referi la o femeie spunându-i *bird* (păsărică), derivat din cuvântul medieval *brid* (care însemna „mireasă"), mai degrabă un compliment decât orice altceva.

PROF. STEVE DUMUGHN, CATEDRA
DE ISTORIE SEXUALĂ, UNIVERSITATEA WATFORD

Gândesc, deci exist, dar tu?

Christophe Matricule, Lyon, Franța

Această reformulare „spirituală" a vestitei formule a lui Descartes, adesea atribuită greșit lui Jean-Paul Sartre, este, în realitate, opera marii firme de publicitate Greeb, Greeb and Smock, pentru parfumul „..." (pronunțat în timp ce se mimează cuvântul „fandoseală"), din 1994.

„..." a fost un mare succes, a cărui celebritate a asigurat-o asertiunea lui Joe Pasquale de la emisiunea *Norocul familiilor celebre* cum că, în pat, nu poartă decât „...".

CHARLOTTE MEWS, ST DAVID'S, ȚARA GALILOR

Mă tem că replica îi aparține într-adevăr lui Sartre, deși încă nu s-a stabilit dacă s-a vrut a fi o satiră filozofică tăioasă la adresa operei lui Descartes sau era răspunsul la o scrisoare din partea „micii sale castorițe", Simone de Beauvoir.

Se știe că de Beauvoir i-a scris lui Sartre pe 14 iunie 1942 ca să-l întrebe dacă venea la petrecerea lui Albert Camus de la Les Deux Magots, din aceeași seară. Carteziana replică afirmativă a lui Sartre a sunat prețios, dacă nu mai rău.

CHARLES D'AUTEUIL, MARSILIA

Într-adevăr, replica îi aparține lui Sartre, deși este mai cunoscută în Anglia, unde a figurat în spectacolul de revistă al lui Noël Coward, *Iubire filozofică*. Melodia de final este recitată de cei doi îndrăgostiți, „Jean-Pierre" și „Segolène" (Sartre și de Beauvoir), care, ajunși la această etapă a spectacolului, sunt îmbrăcați și machiați „hilar" în alb și negru:

Gândesc, deci exist, dar tu?
Doar la tine visez, alta nu,
Și chiar de norocul mă lasă
La les cartes *stau mai bine la masă.*
N-ai decât să-i păstrezi pe Platon, Hume și Camus.

JEREMY TRUMP, REFORM CLUB, PALL MALL

Cum se face că vulpile care trăiesc în orașe au devenit atât de îndrăznețe în ultimii ani?

David Extant, Truro

Am pus această întrebare cu vreo două săptămâni în urmă și am primit un răspuns extrem de comprehensiv din partea colegei mele, doctorul Chloe Healy, octogenara expertă în probleme canine.

Se pare că în Germania a existat un sat, Fassbinder, care, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost evacuat pentru ca soldații să poată face exerciții în vederea unei ocupații străine – cam la fel cum au procedat britanicii, tot atunci, cu satul Tyneham, din Dorset. În câteva săptămâni, în rândurile primei garnizoane staționate acolo au început să se răspândească povești cu stafii. Fără știrea armatei, un institut de cercetări științifice din apropiere primise o finanțare nelimitată pentru a dota animalele cu inteligență umană, în scopuri militare. Această instituție, condusă de doctorul Rudolph von Nietels (ulterior, singurul om care a fost spânzurat *de două ori* la Nürnberg), a obținut niște hibrizi oameni-animale, dintre care cei mai cunoscuți sunt delfinii care remorcau mine până în apropierea vaselor aliate, iar mai puțin cunoscute sunt maimuțele-capucin, dresate să imite „mișcările caracteristice" ale evreilor și să asigure

ținte de antrenament pentru trupele de asalt din Pădurea Neagră.

Haita de vulpi *[Are dreptate, Penny! M-am uitat în dicționar. Collins: substantiv pentru vulpi: haită sau turmă. Și poți avea un caleidoscop de fluturi. Nu-i așa că e FERMECĂTOR? Pune de ceai, te rog.]* s-a dovedit însă inutilă, căci sireteniа care li se atribuie acestor animale s-a dovedit reală. Impregnate cu inteligență umană, ele au demonstrat că erau niște animale de un egoism viclean, căutătoare de plăceri, iar von Nietels le-a pus în libertate. După ce s-au stabilit în satul abandonat din apropiere, Fassbinder, au băgat spaima în soldații creduli cu poznele lor. Mai mulți soldați au dărâmat ușa unui local abandonat după ce au auzit dinăuntru zgomote de sticlă spartă și sunete de pian, pentru a descoperi un grup de vulpi amețite de băutură, în smochinguri, cu trabucurile în scrumiere și coniac în pahare pe patru laturi ale mesei, în timp ce o a cincea (care spusese „pas" cu o pereche de șeptari), amesteca într-o imensă tigaie cu ouă jumări, aflată pe sobă. La scurtă vreme după aceea, altă vulpe a învățat să deruleze filmul și să pună proiectorul în funcțiune, iar câteva zile mai târziu, soldații s-au prăvălit, pradă unei sperieturi ca la carte, pe o stradă unde, sub lumina lunii, un public format din vulpoi înfierbântați chiuia la vederea lui Marlene Dietrich, învesmântată în voluptuoase raze argintii, pe peretele de piatră al bisericii.

În cele din urmă, autoritățile au exterminat animalele dăunătoare, pentru a elimina piedicile din calea instrucției. Ultima vulpe ucisă a fost descoperită cu pana în mână, într-o cămăruță cu ferestre minuscule de la etajul casei parohiale, unde adunase, de la sosire, primele patru volume ale unui *Bildungsroman* profesoral, în manuscris. Nu avem decât cuvântul unui soldat care l-a citit

înainte de a-l meni flăcărilor cazone, dar descrierea sa îți deschide apetitul. Se vorbește în ea despre privarea unei mame dependente de cârnații furați, în grămăjoare mucegăite, de prin pubele, și de copilul căruia i-a dat naștere în oraș, despre apariția unui mentor (tatăl fiind, cum se întâmpla adeseori în astfel de familii, absent) în persoana unui vulpoi încăruntit prematur, care este surprins la final, într-o secvență foarte mișcătoare, între benzile unei autostrăzi și secerat de un Volkswagen. Se povestește despre îndoielile sale adolescentine față de genul vulpilor de care se simțea atras, despre prima iubire timidă, de sub ferigile franjurate din Hurtgen Forest și despre indignarea și ridiculizările cu care i-au fost întâmpinate primele încercări literare de către celelalte ființe ale pădurii, pentru a primi încurajări doar din partea unei castorițe înțelepte, care stăpânea tehnica de a-și scrijeli poeziile cu coada în noroiul de pe malul râului. A rezultat de aici o poveste de dragoste zbuciumată, după cum ne relatează jurnalul soldatului, dar romanul se întrerupe în punctul în care ea îi cere fie să învețe să înoate, fie s-o lase în pace, iar noi rămânem cu sufletul la gură, pe malul apei.

După război, nici o altă societate nu a mai făcut experimente asemănătoare în domeniul inteligenței animalelor, iar acum scurta privire aruncată imaginației altor ființe nu își va mai găsi urmarea. Vulpoiul autor anonim (împușcat, ars și azvârlit cu lopata într-un pârâu) lasă drept moștenire literaturii doar titlul operei sale neterminate: *Vulpea și viața.*

D. BENSON, NEW YORK

Care este cea mai veche șmecherie din lume?

Phillipa Wall, Norwich

Eu, după ce beau câteva beri, pot să fac o chestie cu capătul măciucii: trag de el în timp ce stau în mâini și fac o mutră de Mickey Mouse. Prietenii zic că e foarte distractiv. Dar nu știu dacă e chiar cea mai veche șmecherie din lume.

TREVOR MIMS, BRISTOL

[Ed.: Cred că putem spune că șmecheria domnului Mims, deși impresionantă, nu este cea mai veche din lume. Penny, uită-te în spate când culegi textul ăsta. Ție ți se pare că seamănă cu Mickey Mouse, draga mea?]

Există mai mulți candidați la acest râvnit titlu, dar cred că răspunsul îl constituie iuțeala de mână manifestată de Ramses al III-lea, faraonul Egiptului, care poate fi văzut într-o hieroglifă prefăcându-se că-i taie nasul unui copil, ținând degetul mare uite-așa. La vremea respectivă nu era o șmecherie prea amuzantă și nu e prea amuzantă nici acum, după patru mii de ani, dar asta nu l-a oprit nici o clipă pe tata.

WILLIAM ȘI TREVOR APHEX
(GEMENI CONCRESCUȚI), IDAHO

De ce există pe case pancarte pe care scrie „VÂNDUT“?

Marvin Gardens, East Ham

Este o chestiune de formă. E ca atunci când îi urezi „sănătate“ cuiva care a strănutat, pentru a-l apăra de ciumă.

În primele zile ale afacerilor imobiliare, în secolul al XVII-lea, aceasta era o formă de artă cu pretenții, îmbrățișată de fiii înapoiați ai familiilor sofisticate, formula cea mai răspândită fiind (așa cum a fost înregistrată într-o scrisoare plină de mânie trimisă de John Donne incompetentului său agent din Mitcham): „primul fiu moștenitor, al doilea fiu avocat, al treilea fiu preot, al patrulea fiu agent imobiliar, dacă nu cumva a fost blestemat cu inteligență sau suflet, caz în care – scriitor, pușcărie și un viitor fără speranță îl așteaptă“.

Dar Donne s-a străduit să fie și scriitor, și om al Bisericii. Când casa din Mitcham nu s-a putut vinde, el a scris o odă specială, pe care a lipit-o pe o planșetă și a proptit-o afară, în față:

O, nu te vinde, căci am să urăsc
Oricare casă, când am să te pierd.
Și n-am să pot să mai sărbătoresc,
Nici amintirea ta s-o mai dezmierd.
[Și continuă cu încă două versuri.]

Poemul s-a vândut contra sumei de patruzeci de guinee, dar Donne n-a obținut nici o ofertă pentru casă, în care a locuit până la moarte.

Cunoscând povestea, Samuel Johnson a preluat metoda, condimentând-o cu descrierile sale caracteristice:

> DE VÂNZARE: Domiciliu fermecător în cartier istoric, nu mai mult de două duzini de scânduri din pardoseală rupte sau lipsă, curent dătător de sănătate. Disponibilă pentru închiriere sau cumpărare la un preț nu mai mic de 2 lire sterline pe săptămână sau 500 lire pe loc. Contactați J. Boswell, aceeași adresă.
>
> OFERTĂ PE TAPET: Rezonabilă, dacă nu convingătoare, aparținând unui nefericit WHIG. Ofertă mai bună din partea unui TORY bine intenționat bine-venită, căci locuința este importantă. Acceptabil 350 lire sterline.
>
> VÂNDUT: Cu recunoștință, unei înțelepte doamne TORY, care înțelege că scoțienii sunt o rasă INFERIOARĂ și că piesele lui GOLDSMITH sunt, din păcate, subevaluate de un public complezent. În consecință, oferta de 150 lire, acceptată cu bucurie.

Pe vremea lui Dickens, devenise un lucru obișnuit ca agenții imobiliari să se folosească de pancarte pentru a-și trâmbița succesele în afaceri, după cum reiese din *Casa umbrelor*, unde domnul Truelove se plimbă prin pasajele din Lincoln's Inn Fields, unde observă apariția recurentă a pancartelor care anunță: „DE ÎNCHIRIAT – familie nevoiașă, în imposibilitate de a-și achita chiria"

sau „REȘEDINȚĂ ACCEPTABILĂ pentru o FAMILIE TÂNĂRĂ – chiriașul pe patul de moarte". Ulterior în roman, în compania domnului Smallweed, apare un agent imobiliar, împreună cu care se îmbată la Hunted Lion, de pe Hope Street. Acesta este descris ca

> *„un bărbat înalt și slab, cu straie care maimuțăreau ieftin stilul unui gentleman, dar fără vreun succes remarcabil; ochii preferau să nu-i întâlnească niciodată pe cei ai interlocutorilor, iar fața îi era atât de palidă, încât lăsa o senzație de moarte pe care doar gura vorbăreață o contrazicea. Gura aceasta, alcătuită din buze gemene, prea subțiri pentru a fi trasate dintr-o singură tușă de creta croitorului, dădea naștere la neadevăruri cu o asemenea regularitate și convingere, încât trecătorii se opreau locului, întrebându-se ce alt fapt banal mai puteau nega. Dacă Smallweed declara: „E marți", ele produceau o argumentație care venea împotriva acestui adevăr calendaristic, neegalată în istoria oratoriei prin puterea sa de convingere. Dacă Clitterbuck avea temeritatea de-a insinua că soarele avea să răsară în ziua următoare, agentul se lansa într-o perorație cu atâta forță, încât îl făcea să implore iertarea pentru greșeala comisă. Pesemne nu-i trecuse nici unuia dintre acești gentlemeni prin cap, în timp ce se plimbau împreună cu el pe malul râului, să-i spună: „Nu v-ați înecat, domnule!" și să lase dorința lui de-a se contrazice să ajungă până la consecința ei logică. Și chiar dacă ideea le venise, încă nu o puseseră în practică."*

Se pare că agentul imobiliar modern exista deja la acea dată.

SIMON POTTER, WIMBLEDON

Care este sendvișul perfect?

Tricia Gall, Bristol

Robbie Williams și un Marlon Brando tânăr. Mmmm!

KENNETH PLEASURE, BRIGHTON

[Nota editorului: Ia uită-te la scrisul lui KP, Penny. E Plum, nu-i așa? A trecut la acțiuni subversive. Adu-mi carabina!]

Mi se pare mie sau au mai observat și alți cititori că cei de la Pret À Manger, după „sendvișul fără pâine" de anul trecut, acum au scos pe piață sendvișuri *fără mâncare*, ambalate frumos în cutii de formă triunghiulară? Zău că, de data asta, au mers prea departe.

GEORGINA HOPKIN, GLASGOW

Ca mamă, mă îngrijorează mesajul transmis fetelor tinere de „sendvișul fără mâncare", care nu face altceva decât să alimenteze nebunia provocată în presă de dezbaterea pe tema „măsurii zero"... Iar acum, că *Daily Mail* a dezvăluit scandalul măsurii *minus* 2 de pe podiumurile prezentărilor de modă de la Milano, unde modele

complet intangibile sunt proiectate pe un fundal virtual, nu mai știu unde s-ar putea sfârși povestea. Curând, vom înceta toți să existăm, și atunci cui o să-i mai vândă Pret À Manger sendvișurile?

MARGARET SOUP, CHELTENHAM

Ascultam emisiunea radio a lui Garrison Keillor și un tip s-a recomandat ca fiind claustrofob de sertar. E posibil așa ceva?

Giovanni Bruno, Palermo

Desigur, după cum au constatat astronauții din aproape dezastruoasa misiune Apollo 11. La doar câteva ceasuri de la începerea călătoriei, Neil Armstrong, care suportase luni întregi de teste psihometrice și de pregătire fizică dintre cele mai dure, a făcut o criză de nervi și a început să spună că vrea la mama. Echipajul l-a liniștit, dar Neil a început să aiureze, afirmând că este fratele lui Louis Armstrong și interpretând niște „imnuri funerare îngrozitoare" (din declarațiile lui Michael Collins, cel de-al treilea astronaut) la o trompetă imaginară, alcătuită din gaura formată cu degetul mare și arătătorul împreunate. Adevărata tensiune a aselenizării nu a creat-o lipsa combustibilului sau marja de eroare primejdios de mică a aterizării și a decolării de pe suprafața Lunii, ci eforturile de a-l împiedica pe Armstrong să sfâșie carcasa subțire a modulului sau să le distragă atenția celorlalți în momentele esențiale. Îi provoca la întreceri de forță, încerca să preia comenzile și, de câteva ori, a inițiat bătăi cu mâncare din proviziile limitate ale navei.

La aselenizare, i s-a permis să păşească primul pe Lună numai pentru că ceilalţi doi se săturaseră de el până peste cap – imaginile au fost transmise pe Pământ cu o întârziere de şase secunde şi editate de personalul de la NASA, care a şters mâinile lui Edwin Aldrin, zis Buzz, care-l împingeau pe Neil afară prin trapă. Armstrong abia dacă şi-a mai putut stăpâni încântarea: dacă ascultaţi din nou celebra frază, veţi auzi că la sfârşit, când ajunge la „omenire", scapă hăţurile şi începe să chicotească.

Ultima picătură a fost când Aldrin şi Collins au descoperit că Armstrong adusese în mod ilicit nişte crose şi mingi de golf, şi timp de câteva zile, în loc să colecteze eşantioane de pe suprafaţa selenară, îşi exersase loviturile. Aşteptându-l să adoarmă, l-au sedat şi l-au ţinut legat cu forţa pe parcursul întregii călătorii spre casă.

RUPY BELMULLET, THROBE, SOMERSET

Apropo de fobii, mă întreb dacă a mai văzut cineva fascinantul interviu cu prinţul Edward, publicat în numărul de săptămâna aceasta al revistei *TV Quick*, în care prinţul îşi mărturiseşte, în sfârşit, teama paralizantă de materialele matlasate, care-l transformă într-o epavă când trebuie să apară în public, şi asta încă de mic copil. Numeroşi ziarişti l-au luat peste picior pentru că plângea, în timp ce landoul lui îşi croia drum prin mulţimea de privitori veniţi la nunta lui Charles şi a Dianei, din vara lui 1981, dar poate că s-ar fi bucurat de mai multă înţelegere dacă această fobie înnăscută ar fi fost cunoscută ceva mai bine la vremea aceea. Bunicul lui, George al VI-lea, era vestit pentru bâlbâiala care-l apuca ori de câte ori trebuia să ţină discursuri publice, dar oare nu s-ar cuveni mai degrabă să aplaudăm curajul acestor oameni siliţi să-şi petreacă întreaga viaţă activă la mila

dinților de rechin fluturând, roșii-albi-albaștri, la fiecare colț de stradă și de pe fiecare turlă?

JANICE BREADTH, WOKING

[Nota editorului: Poate că mai sunt și alți cititori care doresc să ne scrie despre fobiile lor. Vă rugăm să trimiteți la adresa obișnuită. Penny, îmi faci un serviciu, draga mea? Băiatul venit în practică – cel cu hanoracul ăla oribil – a suferit un… accident nefericit. Carabina mea Winchester e întotdeauna într-o stare impecabilă, după cum știi, dar asta este, dacă nu ești atent, armele de foc se descarcă pe nepusă masă. Din fericire, în clipa aia stătea pe covorul meu turcesc stacojiu, dar chiar și așa, poți tu să vorbești cu Svetlana, femeia de serviciu, să facă puțină curățenie? Mersi mult.]

Ce-a fost mai întâi, oul sau găina?

Harold Bunflap, Cracovia

Se face mult caz de faptul că, la întrebarea aceasta, nu există răspuns. Nu este adevărat. Arheologii ne demonstrează că străbunii găinilor (sughipârțul râgâitor, acum treisprezece milioane de ani; cocoșul mezozoic cu două gâturi, acum șaptesprezece milioane de ani; cintezoiul-pisălog, acum douăzeci și două de milioane de ani) nășteau ouă, nu pui vii. Oul a fost mai întâi.

PROF. HENRY HAMPTON,
SMELLING, NORTH SUFFOLK

Se știe bine că găina se trage direct din ciuciția-de-mlaștină-cu-creastă-roșie, o pasăre de uscat cu picioare lungi de doi centimetri și incontinență genetică (supraviețuirea și evoluția ei se datorează, probabil, faptului că nici un alt animal nu s-a arătat dispus s-o mănânce). Fosilele au dat la iveală o mamă cu pui complet dezvoltați în pântec. Găina a fost mai întâi.

PROF. BRADLEY BROOK, SNIFFING, EAST SUFFOLK

Cu câtă amărăciune urmăresc minciunile fetide promulgate de profesorul Brook. Știe că sunt cu ochii pe

el, șarlatanul. Am văzut mașina timpului pe care-o construiește în spatele casei ca să se întoarcă și să măsluiască dovezile, vrând să demonstreze că are dreptate! Nu știe oare că jocul cu istoria poate avea efecte catastrofale? Gândește-te la viitor, Brook!

PROF. HAMPTON, NORTH SUFFOLK

Învățatul profesor are dreptul de-a nu fi de acord cu teoriile mele, dar, când a aruncat cu cărămizi în sera mea de orhidee, cu cadru special din aluminiu, a mers prea departe. Hampton se află acum în siguranță, la Azilul pentru Deposedați Mintal din Aldeburgh. Aud că primește un ou la micul dejun și carne de pui la cină. Asta ca măcar să-și satisfacă perspectiva asupra ordinii lucrurilor.

PROF. BROOK, EAST SUFFOLK

Nu se cade ca doi profesori să se certe așa în ochii publicului. Ar trebui să te împaci cu Henry și să vedeți de la ce v-ați luat. Poate că interesul unuia pentru celălalt e puțin prea mare, nu? De când eu și Digby am depășit divergențele dintre noi și ne-am obișnuit să scriem la calculator stând alături, în pat, fără să ne ciondănim, viața e mai dulce ca oricând. Iar sexul e fantastic.

PROFESORII D. DUMBLE ȘI H. H. UNSELF

Ce înseamnă toate astea?

Desmond Tutu, Africa de Sud

După Venerabilul Bede:

Viața de-acum a omului, mărite rege, mi se pare, prin comparație cu vremurile care ne sunt necunoscute, ca zborul iute al unei vrăbiuțe prin încăperea în care ședzi la cină iarna, cu comandanții și miniștrii, cu un foc zdravăn în mijloc, în timp ce afară furtunile cu ploaie și zăpadă domnesc; vrăbiuța, cum zic, intră în zbor pe-o ușă și iese imediat pe alta și, în timp ce se află în încăpere, e la adăpost de furtuna iernii; dar, după o scurtă bucată de timp frumos, dispare iar din raza privirii în iarna întunecată din care a venit. La fel și viața omului apare pentru scurt timp, dar despre ce-a fost înainte, sau despre ce va să urmeze, nu știm nimic.

Această imagine a vieții omenești – zborul unei vrăbiuțe prin căldura și lumina unei săli mărețe, urmat de revenirea în viscol – i-a tulburat secole de-a rândul pe gânditori. Ceea ce mă deprimă pe mine e faptul că, în Anii Nebunești, veselia intimă a sălii de banchete a fost înlocuită de magazinul de bricolaj din cartier, unde-mi

petrec majoritatea duminicilor cumpărând instalații de baie pentru casa pe care vreau s-o închiriez; iar vrăbiile de prin partea locului au dispărut. Acum, singurele animale sălbatice care mai trăiesc în Hackney sunt șobolanii. Așadar, iată analogia lui Bede, adusă la zi: viața este un șobolan care străbate în goană culoarul cu tapete de la magazinul Halfords, iar apoi dispare din nou în ploaie.

TERESA BENTHAM, SOCIETATEA PENTRU
PROMOVAREA PROSTEASCĂ A PESIMISMULUI

„Toate astea" reprezintă o construcție relativ simplă, pe care credeam că o înțelege orice vorbitor de engleză cu cunoștințe minime. Dar, dat fiind că standardele gramaticale sunt tot mai scăzute, n-ar trebui să ne surprindă că oamenii au nevoie de explicații pentru te miri ce. „Astea" este forma de plural pentru pronumele care definește un asjkljckl lllllllllllllllllllllllllllllllll

SIR PETER FROWNLOW, HASTINGS

Vă trimit ultimele cuvinte ale tatălui meu, care a fost găsit prăbușit la birou, peste tastatura vechii și credincioasei sale mașini de scris. Ar fi dorit să vă trimit scrisoarea – adora să scrie la rubricile de corespondență ale periodicelor, chiar dacă pe teme legate de gramatică, pe care a predat-o timp de patruzeci de ani și care-l plictisea de moarte. Din toate celelalte puncte de vedere, era perfect sănătos. Legistul spune că a suferit un atac de cord brusc și inexplicabil, aproape ca și cum și l-ar fi provocat singur, prin puterea voinței.

BEATRICE FROWNLOW, HASTINGS

[Nota editorului: Ha, ha! Așadar ESTE posibil să plictisești pe cineva de moarte. Știam eu. Și tocmai aveam de gând

să te pun să citești Evening Standard, *ca să-mi verific teoria, săraca de tine, Penny. Ia-ți liber după-amiază. Trăiesc sentimentul victoriei. Poate dau o fugă până la Pal Buck, să văd schimbarea gărzii – poți tu, înger al biroului, să verifici dacă mi-a expirat ordinul de restricție?]*

Cine inventează toate sloganurile astea de marketing, ca de exemplu „a gândi în afara cutiei“?

Garth Melling, Shrewsbury

Multe asemenea sintagme comune, de la „fructul care atârnă pe ramura de jos“ până la „rațele de la bâlci“, s-au născut pe cale naturală, din gestul simplu de-a aduna grupuri de oameniști din publicitate, cu părul dat cu gel, într-un birou și de-a încuia ușa. Această expresie derivă dintr-o „glumă“ practicată adeseori prin birouri la sfârșitul anilor '80, când angajații practicanți erau legați la ochi, încuiați în cutii mici, metalice, și împinși în jos pe scări. Numai cei care se aflau în afara cutiilor puteau fi luați în serios, ca oameni de bază, câștigători de onorarii, în timp ce începătorii, zgâlțâiți și învinețiți de anii petrecuți „în cutie“, nu puteau decât să viseze la aerul și la lumina Vieții în Executiv. „Gândirea în afara cutiei“ însemna, pe vremea aceea, tot ce era mai inventiv, mai de succes și mai liber. Ceva mai neplăcut a fost cazul celebru de hărțuire sexuală din 1988, când unul dintre șefii firmei de marketing Sandham and Grey se pare că i-ar fi spus secretarei că „se gândea la ce era în cutia ei“. Omul nu a mai lucrat niciodată.

GUY SHINGLES, WHITSTABLE, KENT

Foarte multe dintre expresiile facile și enervante care ne bombardează de pe panourile și din pauzele publicitare provin, în realitate, de la unele dintre mințile noastre cele mai luminate. Salman Rushdie, de pildă, a inventat sloganul pentru Comisia de Comercializare a Laptelui, „Poznaș... dar plăcut!", de la sfârșitul anilor '70, iar pentru un altul trebuie să-i mulțumim nimănui altuia decât lui Sigmund Freud. În timp ce se supunea efectului gazului anesteziant înainte de o operație bucală, în 1934, Freud a început să bâlbâie că vrea să „p-p-pupe un pinguin". Se spune că unul dintre chirurgi ar fi ridicat din sprâncene și, odată ce părintele psihanalizei a rămas fără cunoștință, ar fi remarcat: „Asta da eroare freudiană!"

Este posibil ca expresia „a gândi în afara cutiei" din domeniul publicității să-și aibă originile în tehnicile de tortură a începătorilor din anii '80, dar a fost utilizată mult, mult mai devreme, în perioada cea mai grea a cultului emasculării, practicat de înfricoșătoarea împărăteasă Lam Su, din dinastia chineză Jin (a cărei domnie a terorii este greșit atribuită, în multe cărți de istorie, predecesoarei sale, Tzu Lam). Se spune că aceasta locuia într-un palat de argint, împodobit cu organele genitale ale unei sute de țărani sclavi care, acum eunuci, se culcau pe jos pentru ca ea să pășească pe ei. Când traversa un râu, se forma o plută din carnea tremurândă a doisprezece bărbați. Pe parcursul acestor mari epurări, Lam Su a strâns o avere aproape nelimitată, dat fiind că nici o armată formată din bărbați nu era dispusă să lupte împotriva hoardelor ei de femei înarmate cu *xiudong* chinezești (în traducere literală, „arme pentru vintre", acestea seamănă cu un cuțit modern pentru curățat

cartofi). Moștenirea sa lingvistică ne parvine sub forma legendei despre moartea împărătesei, care, provocată de un ghicitor nomad să demonstreze că este invincibilă, a poruncit să i se facă un sicriu din trupuri umane și s-a lăsat îngropată de vie în el, declarând: „Eu, Lam Su, sunt nemuritoare! Am să ies din cutia aceasta prin puterea gândirii!" Ghicitorul era însă, în realitate, un prinț exilat care, uneltind cu doamnele de companie, a aranjat ca sicriul să fie făcut din bărbați care NU fuseseră castrați. După care împărăteasa a fost coborâtă în groapă și regulată mortal.

AVERY GOLDMINE, MINNESOTA

Are ortografia și gramatica o chiar atât de mare importanță?

M. Ismail Khogyani, Samoa

Ortografia, gramatica, scrierea și sintaxa sunt extrem de importante, fapt mărturisit de o tragică interpretare greșită din partea mea. Ca răspuns la un anunț din vitrina măcelăriei din cartier, l-am dus pe Ralph, neprețuitul meu caniș, la o adresă din satul învecinat, bucuroasă de ajutor. Sunt o biată femeie în vârstă și de mult nu-l mai plimb pe Ralph atât cât merită. Anunțul cu pricina s-a dovedit a fi absolut de bună credință și vina a fost în totalitate a mea, care am crezut că am omis, din greșeală, o literă: „Vă limbăm câinele. Sunați la * * * * * *" Bietul Ralph!

DNA LEONARD BEACHAM, SOMERSET

O înțeleg perfect pe doamna Beecham și suferința prin care a trecut cu Ralph, cățelul. Poate cititorii își mai amintesc interviul notoriu acordat de un anume membru al cabinetului din umbră al conservatorilor revistei *Hello!* la începutul acestui an, pentru care a fost dat afară imediat de David Cameron. Tirada, așa cum apare ea înregistrată pe bandă audio, sună așa:

„Sunt niște paraziți, aceste «Wives or Girlfriends», să nu credeți că nu. Nu fac nimic pentru a contribui la starea economiei, doar umblă de colo-colo dezbrăcate prin țările calde, ca niște sălbatice, și pe urmă se întorc în Anglia, unde umblă de colo-colo cu fețele lor spilcuite de «Wives or Girlfriends», vopsite țipător, trăind din pomeni în loc să muncească. Îmi fac greață.“

Greșeala făcută de onorabilul gentleman era măruntă – organizația se numește, desigur, *Wives AND Girlfriends, sau WAGS* –, iar el nu poate fi făcut răspunzător pentru decizia redacției de la *Hello!* de-a o reproduce când a transcris acronimul.*

JEEVES WORCESTER, PELHAM

* WOG – termen peiorativ pentru asiatici sau negri (*n.tr.*).

Ortografia, gramatica, scrierea și sintaxa are chiar atât de mare importanță?

[Nota editorului: Penny! Nimeni n-a remarcat că idiotul care a pus întrebarea ar fi trebuit să scrie: Ortografia, gramatica, scrierea și sintaxa AU o chiar atât de mare importanță? Îmi dau demisia. N-ai decât să preiei tu postul. Îmi pare rău că m-am purtat atât de urât cu tine în decursul anilor, Penny dragă. Am știut întotdeauna. Cititorii noștri sunt niște furnici cu sfincter în loc de cap, până la unul. Niște sfinctelectuali. A, și un ultim lucru: fii atât de bună și corectează totuși „Clarificările".]

Notă finală: Dacă vreunul dintre stimații noștri cititori mai are întrebări arzătoare – mai ales referitoare la viața reginei Victoria – la care ar dori răspuns, vă rugăm să ni le trimiteți pe adresa: penny@revistabatranulpisicher.co.uk.

Unde se află centrul geometric al nicăieriului? Cum miroase un câine fără nas? (Evident, oribil.) Ce-a fost mai întâi, omleta sau ochiurile? Care este sinonimul cuvântului „sinonim"? Cum ar fi dacă n-ar exista întrebări ipotetice? De ce nu există mâncare de pisici cu aromă de șoarece? Cum se face că există o singură Comisie pentru Monopol? De ce sunt casele construite afară? Au avut Adam și Eva o relație incestuoasă? De ce nu intră oile la apă când plouă?

Când e altoită pe umor, curiozitatea lasă urme apăsate. Jon Butler și Bruno Vincent inventează o revistă, *Bătrânul pișicher*, pentru a pune la cale o poștă a redacției cu totul aparte. Ea scoate la iveală absurdul cotidian, părând oglinda unei lumi cu mintea pe moațe. Și ca în orice odă închinată tembelismului, imaginația e ajutată s-o ia razna, iar spiritul de observație se transformă din calitate în bumerang.

În aceeași colecție:

Adrian Lustig
Funeralii fericite!

Stephen Arnott
Antologia proverbelor ciudate

ISBN 978-973-50-2747-6